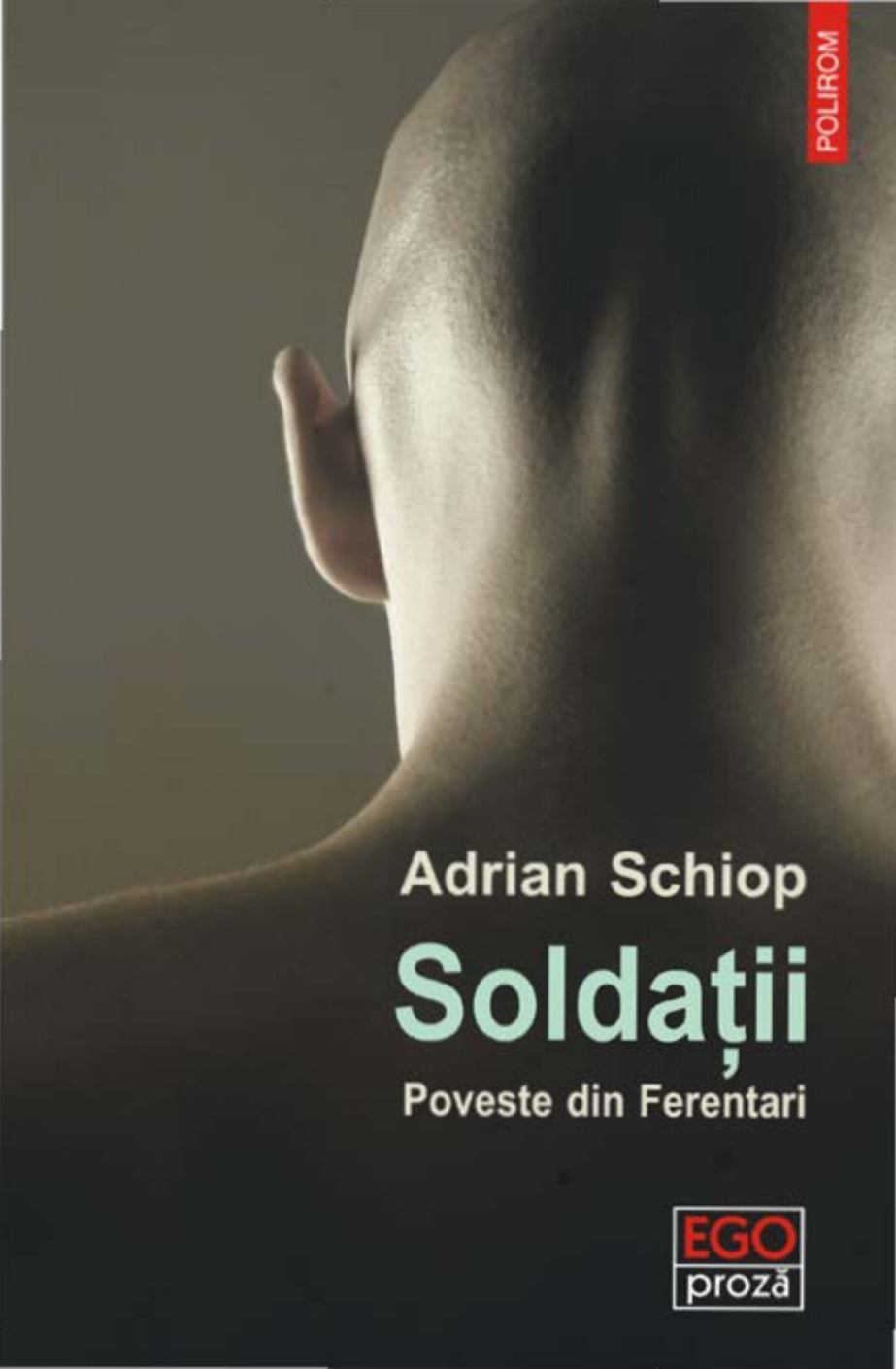
POLIROM
Adrian Schiop
Soldații
Poveste din Ferentari
EGO
proză

Top 10+

POLIROM

Dornic să-şi facă viaţa mai uşoară, un jurnalist cu înclinaţii homosexuale se lasă de presă şi de femei şi se înscrie la un doctorat despre manele. Pentru a se documenta, se mută în cel mai sărac cartier din Bucureşti, Ferentari, un loc încremenit în anarhia anilor '90, unde şmecheria face legea. Nimereşte într-o lume a contrastelor, cu boschetari, smardoi şi drogaţi – o comunitate închisă, dură, în care fraierii ca el nu prea au ce căuta. Pe lângă bătăuşi şi scandalagii, întâlneşte însă şi pe cineva dispus să-şi arate măcar din când în când latura sensibilă: Alberto, fostul puşcăriaş care provine dintr-o cunoscută familie de interlopi şi care a descoperit în detenţie că pot să-i placă şi bărbaţii.

Romanul *Soldaţii. Poveste din Ferentari* a fost distins cu Premiul revistei *Observator cultural* şi cu Premiul „Cea mai bună carte a anului" acordat în cadrul Galei Industriei de Carte din România, ediţia 2014.

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-4792-7

9 789734 647927

www.polirom.ro

Carte publicată şi în ediţie digitală

© 2013, 2014 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © iStockphoto.com/Valentin Casarsa

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

SCHIOP, ADRIAN
Soldații: poveste din Ferentari / Adrian Schiop. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4792-7
ISBN ePub: 978-973-46-4174-1
ISBN PDF: 978-973-46-4175-8

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

ADRIAN
ȘCHIOP

Soldaţii
Poveste din Ferentari

roman

Ediția a II-a

POLIROM
2014

ADRIAN SCHIOP (n. 1973, Porumbacu de Jos, județul Sibiu) a absolvit Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației în cadrul Universității „Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca. Master în lingvistică la Facultatea de Litere a aceleiași universități. Și-a susținut doctoratul, având ca temă manelele, la SNSPA București. A lucrat ca profesor de limba și literatura română (1997-2001, Liceul Industrial Tehnofrig din Cluj-Napoca), zugrav (2002, Paintech LTD din Auckland, Noua Zeelandă), jurnalist (2004-2010, *Evenimentul zilei*, *Prezent*, *România liberă*). A debutat în revista *Fracturi* (2002) și a publicat două romane, *pe bune/pe invers* (Polirom, 2004) și *Zero grade Kelvin* (Polirom, 2009). Prezent cu traduceri în reviste din Belgia (*DW B*), Elveția (*Heterographe*) și Germania (*Parsimonie*). Este colaborator al platformei *Criticatac*.

„Stau în fața casei mele
Și mă uit plângând la ea;
Mai bine aș dormi sub stele
Înăuntru nu pot sta –
Să știu că nu-i mama mea."

Babi Minune – *Mi-ai spus să te aștept*

Pentru Ciprian și Ștefan,
prietenii mei burlaci.

[mai sunt o sută de mii]

maică-mea mă iubește ca o nebună și-ar rupe brațele
și ce dacă și-ar rupe brațele
soru-mii i se rupe inima mă îndoapă cu prăjituri
și ce dacă mă-ndoapă
femeia mă ține-n brațe îmi cântă îmi fluieră
și ce dacă-mi fluieră
prietenii îmi zâmbesc mă ia cu ei peste tot
și ce dacă mă ia peste tot

nu sunt singuru
și ce dacă nu sunt singuru
și ce să fac cu restul de-o sută de mii

Partea I

Trecut

„Iau bani de la cămătari
Ca să-i dau la lăutari,
Să-i dau pentru zâna mea,
Că mare foc am de ea."

Denis – *Iau bani de la cămătari*

Ana

Motivul real pentru care m-am despărțit de Ana e că vroiam să beau după pofta inimii, să-mi inund neuronii în cantități incontrolabile de alcool, fără să mă mai simt vinovat pentru asta. Dar, fără discuție, contează și circumstanțele în care mi s-au dat papucii: foarte beat, i-am dat 50 de lei unui amărât din Gara Brașov să mă lase să-i sug pula – și după aia, ajuns la hotel, m-am lăudat în gura mare, o oră întreagă le-am făcut capul calendar colegilor mei cu detalii îngrozitor de sordide, pe terasa pensiunii, în timp ce Ana era în camera de lângă și auzea tot. A doua zi m-a trimis la plimbare și mi-a zis că n-a mâncat așa o rușine în viața ei; peste o săptămână mi-a dat mail că s-o las cu melodramele, am scârbit-o la oase și-mi urează succes la supt pula în continuare.

Cu toată pasiunea pentru alcool, două săptămâni abia de m-am atins de băutură; când sunt deprimat rău, nu beau, se activează un fel de instinct de conservare care nu mă lasă s-o fac. Era toamnă târziu și, cât s-a mai putut, m-am dus la birou cu bicicleta, chit că mâinile îmi înghețau pe ghidon.

Cel mai mult îmi lipsea, previzibil, nu sexul, ci intimitatea pe care am construit-o acolo, după ce mă puneam în pat și stingeam televizorul; mă gândeam ce simplu e, cu omul ăsta aș putea să îmbătrânesc, mă înțelege și trupul lui mi se supune. Nu contează că e femeie, o știu și mă

știe și am ce vorbi cu ea. Intimitatea cu ea îmi lipsea deci cel mai tare – sexul ei, deși învățasem destul de repede să-l folosesc, fusese ultimul element din corp cu care mă împrietenisem, vreo doi ani rămăsese ceva străin; ejaculam greu și de multe ori mă gândeam la băieți, ca s-o scurtez. Dar, chiar așa contorsionată și schiloadă, relația cu ea îmi dăduse un confort afectiv cu care nu mă întâlnisem vreodată, pusese pansament peste fricile și stările nasoale care îmi bruiaseră viața până la 36, când am cunoscut-o.

După alte câteva săptămâni, când faza de sevraj a trecut, a continuat să doară, dar altfel, mă certam tot timpul cu ea în cap, nu puteam nicicum să scap din treaba asta: cum rămâneam singur, cum începeam să discut cu ea, să explic chestii, să parlamentez că n-are dreptate.

Tot cam atunci, de fapt puțin înainte, a început să mă răzbească singurătatea din nopțile lungi de iarnă și să ies în fiecare seară într-una din crâșmele din zonă; nu beam mult la crâșmă, două-trei beri – atâta că acasă se întâmpla frecvent să mă fac muci cu încă o sticlă de vin. Rareori se întâmpla să beau mai mult în public, fiindcă după patru beri pierd controlul și nu mă mai pot opri, mă trezesc în cele mai neverosimile situații, spunând niște enormități de la care, a doua zi, îmi vine să intru în pământ de rușine. Că se întâmplă asta când ies în Centru nu e neapărat o problemă, de obicei sunt cu prieteni sau cu oameni care mă știu. Dar când asta se întâmplă în Ferentari începe să fie o problemă, fiindcă nu mai sunt între prieteni, iar oamenii de aici nu înțeleg ce se întâmplă și reacționează imprevizibil.

Într-o seară de decembrie, ca să dau un exemplu, am băut trei beri la Boieru și picioruşele, ticăloasele, m-au purtat nu acasă, la o stație distanță

de Boieru, ci o stație mai încolo, la crâșma de la Zeicani. Să merg prin crâșme ieftine e parte din jobul meu, fac un doctorat pe manele și de-aia stau în cartierul ăsta, să mă țin aproape de obiectul muncii, că Ferentarii au rămas singurul cartier din București unde maneaua mai face legea, iar lumea nu se uită urât la tine dacă asculți.

Dacă la Boieru iarna e pustiu cam tot timpul, până și în weekend – aici e invers, cele două încăperi sunt la orice oră înțesate de respirații, ca-ntr-un grajd. Locul e plin și pentru că sărăcimea poate să bea bere la pet de doi litri; șmecheria patronului e că ține barul pe lângă un magazin alimentar, I mean cumperi berea din alimentară, ieși afară în stradă și din stradă intri în curtea barului și abia de acolo în bar. Vara, lumea bea pe micuța terasă din curte – iarna, se înfundă în magazia de scânduri din capăt. Toamna asta au renovat magazia și au îmbrăcat-o în rigips; prin noiembrie, ceva rude ale patronului au început să bâzâie cu bormașinile – au adăugat ceva spoturi, un tavan fals, o imitație de tejghea de bar etc., în fine, i-au dat un pic de clasă pentru săracii care-și mai fac botezurile și nunțile acolo.

În fine, să revin de unde am plecat, la faza când alcoolul a vorbit prin mine și m-a făcut de căcat. Când s-a întâmplat asta, reamintesc că băusem deja trei beri la Boieru și nu-mi mai păsa că afară era decembrie și un viscol cumplit; m-am dus ață la crâșma asta de la Zeicani.

Înăuntru era animație și am zis hai să mai stau de două beri. Unul din băieții care lucrează la alimentară, o rudă a patronului, a venit la mine la masă și mi-a zis că e un priveghi în noaptea asta, cu lăutari la capul mortului, și că, dacă-i dau 20 de lei, mă duce acolo. Nu i-am

dat – o bere, două fac cinste, dar bani nu dau, e prea mult. Plus, eram beat și am zis că mă descurc singur.

În prima încăpere era o masă de ping pong pe care jucau barbut doi bagabonți (unul la 25, grasul trecut bine de 30) și un muncitor 40+. După zece minute a apărut sora patronului, care i-a gonit pe bagabonți, și muncitorul m-a întrebat dacă nu mă bag și eu, că băieții așteaptă afară. De ce nu.

Viscolul arunca așchii de gheață în obraz și făcea ochii să lăcrimeze, o vreme haină rău, iar băieții așteptau după colț: unul era mare și gras (cam la 1,75 de fapt) și altul slab. Grasul a încălzit zarurile în pumn și le-a aruncat printre degete; n-avea mănuși și-l auzeam cum respira greu, ca oamenii foarte beți. După ce i-au luat banii tipului cu care am venit (vreo trei lei în monede de 50 de bani, deci mărunțiș), ăsta a comentat că zarurile-s aranjate – iar grasul a făcut un pas amenințător spre el și i-a arătat pumnul, ce-ai zis mă? Nu ți-ai mai luat-o de mult? Și ăsta a tăcut, grasul respira agresivitate ca țăranii transpirație.

Nu mai erau bani și grasul insista să mă bag și eu în joc, nu-i problemă că nu știi, dăm zar la zar și care dă mai mare ia banii – dar chiar și așa beat n-am cedat, am zis că mă duc în priveghi la fratele lăutarului X, nu știi unde se ține?

E un cort la Zeuri, că băiatul săracu avea decât 24 și a murit de supradoză. Eu sunt Alberto smardoiul, să știi, mă găsești la crâșmă la Zeicani. Așa am făcut cunoștință cu Alberto – dar nu despre el vreau să povestesc deocamdată, ci despre priveghiul ăla.

Priveghiul se ținea într-adevăr într-un cort militar, între blocurile de acolo. Era o masă la intrare, de-aia rotundă de plastic, și niște scaune în jurul ei – și alta mai în fundul cortului, la

care m-am așezat, chiar lângă un tun ruginit de căldură, alimentat de la o butelie ținută într-un lighean cu apă. Un bărbat între două vârste, o rudă a mortului, mi-a pus în față o sticlă de vin și niște salam ieftin cu pâine – și vinul ăla mi-a pus capac. Am încercat să mă bag în seamă cu bărbatul, dar îmi dădea răspunsuri monosilabice, cu dinții strânși; clar, omul era prins în durerea lui, numai chef de turiști exotici n-avea. Nu eram bine-venit acolo și dacă mi se dădea să beau și să mănânc era din politețe, că ăsta e obiceiul la priveghi. Am întrebat despre mort, iar asta a înghețat de tot discuția, fiindcă era o chestiune intimă și băiatul murise în circumstanțe dubioase.

Băutura mă face nesimțit, nu mai văd și nu mai simt nimic din context, încrederea în mine crește de dă pe afară și orice devine posibil. La masa mare, prietenii mortului se rupeau în caterincă, făceau mișto unul de altul și se prăpădeau de râs, iar masa aia mă atrăgea ca un magnet. N-am stat mult pe gânduri și m-am dus la masa lor. Ca să mă bag în seamă cu ei, am zis uite, lucrez în presă și, dacă ei sunt de acord, chem pe cineva să filmeze, să-l facem vedetă pe mort.

Păi și tu unde lucrezi ziaristule, dacă ești așa grozav?

Dar la ora aia nu mai lucram în presă, doar scriam de două ori pe an articole la o platformă prăpădită de stânga, cu public hiperintelectual – așa că le-am zis de ea și toți au început să râdă, ce-i aia, cum ai zis? N-am auzit cumetre. Ești ziarist cum sunt eu popă. Du-te omule, acasă, că ești beat, lasă-ne în durerea noastră, nu ne trebuie nouă circ – dar n-am vrut să-i aud, îi dădeam înainte cu să filmăm, să facem vedete, și unul plictisit mi-a luat ochelarii și a început să-mi pună mâna pe nas, ce mare e cumetre, ce i-ai făcut de a crescut așa mare și strâmb? Sigur nu-i de plastic? – și îl învârtea în stânga și-n

dreapta să se convingă, în vreme ce ceilalți se prăpădeau de râs. Și, după ce s-a săturat să bată pula de mine, mi-a zis iarăși să plec că-s beat – și, până la urmă, pentru că insistam să nu mă ridic, m-a luat, nici măcar enervat, de o aripă și m-a scos din cort; iar la plecare, în loc de la revedere, mi-a dat un șpiț în cur – tot așa de plictisit, ca la potăile care latră aiurea între blocuri.

Două săptămâni n-am mai dat pe la crâșma de la Zeicani, deși era crâșma mea favorită de pe Prelungire.

Nu știu ce îmi plăcea atât la barul ăla, probabil forfota, fauna umană de acolo. Barul nu are angajați, mesele sunt debarasate și podeaua măturată de boschetarii care prestează gratis ca să poată goli paharele care rămân nebăute de clienți – sunt vreo trei-patru boschetari care-și fac veacul acolo. Clienții principali ai barului sunt muncitori între două vârste, angajați sau pensionați anticipat, care se fac praf cu vin dulce la bidon de plastic sau tărie ieftină și încep să vorbească foarte tare unul cu altul, ca țăranii la telefon. Femei nu sunt, locul e pentru masculi exclusivi – mai apar, când și când, două-trei babe bețive, scoase din uz ca femei, pentru care un popas la crâșmă nu mai e compromițător; buda turcească din curte e îngrozitor de murdară, ca-n autogările din anii '90 – alungă din start orice femeie. Mai sunt și ceva puștani sau bagabonți, care de obicei joacă la aparate sau cască gura la tovarășii care au bani să bage; doi bagă și alți patru fac galerie, cam asta e proporția. Între gură-cască ăștia nelipsit e un puștiulache de 10-12 ani care pe iarnă fugea de acasă în șlapi și fără ciorapi, ca să poată să caște gura la băieții de la aparate. E un fel de mascotă a barului, cu

ceva de jivină, tot timpul pus pe profit, rotind ochii în cap, pândind ocazii, buzunărind beţivi. La un moment dat, unuia care juca la aparate i-a căzut pachetul de ţigări din buzunar şi puştiului i s-a lipit imediat de degete. Când bărbatul, client fidel al barului, şi-a dat seama că şi-a pierdut ţigările, nimeni nu l-a turnat pe copil, deşi toată lumea văzuse găinăria, iar băiatul, lângă aparate, rotea nevinovat ochii; ba chiar un bagabont cu pantaloni scămoşaţi de trening, aflat în spatele bărbatului, a început să vocifereze care morţii mă-tii ai luat ţigările, n-ai bă ruşine – deşi clar îl văzuse pe puşti.

De multe ori mă aşezam singur la masă şi aşteptam să se bage cineva în seamă cu mine. De obicei mă agăţau boschetari, dezadaptaţi, pensionari sau simpli proletari cu care vorbeam banalităţi despre întreţinere, sărăcie, Dan Diaconescu, ce bine a fost pe timpul lui Ceauşescu. Mă mai agăţau, nu înţeleg de ce, tipi care pretindeau că lucrează sub acoperire – sau care pur şi simplu se lăudau că în timpul comunismului au turnat pe bani. Poate se dădeau mari, poate mă încercau, să vadă în ce ape mă scald, poate îi răzbea şi pe ei singurătatea din nopţile reci de iarnă. Rareori publicul care mă interesa, cel de bagabonţi, se băga în seamă cu mine. Când vreunul se băga, ţinea distanţa şi-mi livra junk-uri formale, nimic personal. Ca să-i fac să se deschidă trebuia să-i prind deja beţi şi să-i îmbăt mai departe – sau, cel mai ieftin, să trag cu urechea la ce discutau.

Eram ciudatul barului, sunt conştient de asta: prea politicos, prea bine îmbrăcat, cu gesturi prea moi pentru locul ăla murdar şi fără femei. De pildă, doi tipi, care mi-au dat de înţeles că lucrează sub acoperire, m-au descusut o noapte întreagă ca la interogatoriu, cu ce mă ocup, de

unde sunt, din ce-mi fac banii – pentru ca, la sfârșit, cel mai bătrân dintre ei să conchidă că nu sunt român, ca sigur sunt din Rusia. Prin urmare, să fi stat și în cap, tot nu aș fi reușit să mă integrez în peisaj.

În intervalul ăla de pauză am ieșit intensiv la Boieru, unde mă conversam cu Florică, chelnerul, sau ne uitam amândoi la Suleyman Magnificul, o telenovelă turcească de pe Kanal D.

Mai mergeam, însoțit de femei din Centru, la o șaormerie?, nu știu cum să-i zic – până anul trecut servea doar la geam, dar anul ăsta și-a deschis un salon înăuntru, unde au acces doar prietenii patronului și clienții cu bani. Salonul e deschis practic într-o cameră din casă; ca să te pișți trebuie să treci printr-un living unde familia se uită la TV – și e un pic freak să te împiedici, în drum spre WC, de copii care merg de-a bușilea.

Aduceam deci femei din Centru, doar-doar aveau să rămână peste noapte la mine. De fapt, ideea era alta, le duceam până la Piața Ferentari la șaormeria aia să creez intimitate între noi, ceva acolo care să mă facă să le doresc apropierea și apropierea asta să hrănească, iar a doua zi să nu mi se facă silă. Dar se vede treaba că ulciorul nu merge de multe ori la apă – și ce s-a putut cu Ana nu mergea cu nici una din fetele astea. Conjuncția miraculoasă de astre sub care am făcut joncțiunea cu Ana nu avea cum să se mai repete și, în plus, Ana era mai mult soldat, nu emana senzualitatea lipicioasă pe care o transmit îndeobște femeile.

Îmi amintesc de una din femeile astea, o violonistă 30+ fascinată de manele, pe care am dus-o la șaormerie. Cu tipa asta am fost o dată la Balkan, care e cel mai scump și mai exclusivist

club de manele din București, adunând toată crema high class-ului mafiot din București; i-am zis fata mea, îmbracă-te frumos, că lumea se duce acolo la țol de duminică, mai ales femeile. Mi-a apărut la un taior negru cu fustă mini – doar că în picioare avea niște cizme vintage, kaki, jurai că-s de vânător.

Deși știam că mă place, deși insista că i-a plăcut la nebunie locul, în fine, deși a venit cu mine în apartament – n-am putut s-o ating măcar, am stat ca mortul pe fotoliu și am făcut conversație înghețată despre manele, homosexualitate și patronul de la șaormerie, care era un pic pe invers.

Patronul are copii, nevastă – dar și un om bun la toate, oploșit la bar ca un câine de pripas; un bețiv foarte efeminat, de 40 de ani care stătea pe aceeași scară de bloc cu prima mea chirie din Ferentari. Pe atunci îl mai găseam dormind în fața ușii, cu un pet de bere de-aia mizerabilă la un litru lângă, fiindcă mă-sa nu-l primea în casă în halul ăla de beat. Tipul ăsta e poponarul cartierului, dă ochii peste cap, vorbește cu fă cu băieții și face glume de gay cu oricine se nimerește în preajmă. Nu are job, trăiește ca maidanezii din resturile care pică sub masă, în sensul că patronul șaormeriei îl mai pune să debaraseze mesele, clienții îl mai trimit după țigări și le ia comision, iar cei care câștigă la aparate îi mai dau un leu-doi; când ne întâlnim, mă face expert de o țigară sau de măruntiș, Adiiițu, dă-mi un leu să-mi iau o țigară, Adiiițu ce băiat bun.

Deci tipul ăsta mi-a zis că patronul, care e un zdrahon la 40, are un apartament la Progresul (două stații de Ferentari) pe care-l ține ca futelniță. Mirosisem că era ceva dubios între ei – greu de explicat altfel prietenia între un țigan ajuns și un român gay boschetar. Apoi ne-am întâlnit în

autobuz și mi-a zis că se duce la Mircea Nebunu și am rămas cu gura căscată, fiindcă Mircea Nebunu e șeful unui foarte cunoscut clan mafiot din Berceni, Clanul Sportivilor. Dar nu era vorba de bossul Sportivilor, ci de patronul de la fast-food, iar eticheta de nebun i-o lipise el, în virtutea ghidușiilor pe care le făceau împreună, în futelnița de la Progresul; își dăduseră întâlnire acolo, era în drum spre apartament. Mare nebun Mircea, a mai chicotit înainte să coboare, hai, salut Adiiițu.

Toate astea i le povesteam femeii profilactic, puneam homosexualitatea în față ca un scut, să-și ia gândul că ar putea să rămână peste noapte acolo – chiar dacă fetișul meu sunt grașii (genul bodyguard sau interlop), la faza aia făceam de fapt figuri de stil, mi-era clar că n-am nici o șansă la patronul ăla, fiindcă nu mă plăcea și mă privea cu reticență. Deși mergeam pe acolo destul de des, nu se băgase vreodată la discuții cu mine, mă trata ca pe un client cu bani și atât. În plus, chiar dacă aș fi reușit cumva să-l îmbârlig, ar fi venit la pachet cu gay-ul boschetar și amărâtul ăla nu-mi transmitea nimic fizic – avea feminitatea aia lipicioasă de care vorbeam și în plus, săracul, arăta terminat rău, o ruină surpată de Andy Warhol.

Nu mai mergea chiar nimic, eram pe o buclă care, în mă-sa, nu se mai termina odată dracului, deși ar fi trebuit să se termine de mult: când stăteam cu Ana, după maxim o săptămână simțeam nevoia imperioasă să iau o pauză de la relație, să mă îmbăt și să mi-o extirp din cap, ca să reiau contactul pierdut cu mine însumi.

Și atunci, dacă nu mă interesa ca femeie, dacă nu mă interesau femeile de fapt, de ce continua să doară în halul ăsta? De ce se încăpățâna să

nu mai treacă? De ce continuam să vorbesc atâta cu ea în cap? Ceva nu făcea sens în toată povestea.

Ana spunea că în partea asta de lume mâncată de insecurități bărbații își caută mama în iubite; nu o amantă, nici un tovarăș, ci pur și simplu mama – și de ce n-ar fi adevărat? Într-o noapte, când mă îmbătasem profund în fața calculatorului, mă trezisem hohotind la o piesă a lui Babi Minune despre un copil care descoperă că mă-sa l-a părăsit, Stau în fața casei mele/ Și mă uit plângând la ea/ Mai bine aș dormi sub stele/ Înăuntru nu pot sta/ Să știu că nu-i mama mea; am ascultat-o pe repeat de vreo zece ori, rupt de mila bietului orfan.

Eram în blocaj. Am plătit și un băiat hetero (majoritatea escorților din București sunt băieți hetero săraci) – dar nici așa nu a mers. I-am dat 150 (când un băiat mai grăsuț și mai puțin sexos putea fi scos lejer și la 50 de lei muia) să mă lase să-l țin două ore în brațe; în timp ce-l țineam în brațe ca pe o păpușă mare de cârpe, mă gândeam absurd că tipul, la cei 24 de ani ai lui, aștepta resemnat să termin circul cu păpușa de cârpe și să-și ia dracului banul, să ajungă la nevastă și copii.

După ce a trecut o oră din cele două plătite ne-am dus la bucătărie. Am stat și am povestit fix o oră, o oră în care tipul se uita tot timpul la ceas pe mobil – și, la sfârșit, după ce i-am dat banii, mi-a zis să vin și de zece ori la tine, tot degeaba, până nu te împaci cu ea sau nu ți-o scoți din cap, nimeni nu poate să te ajute, arunci bani pe fereastră.

M-am gândit la ce a zis, a doua și a treia zi – dar nu, n-avea dreptate, eram doar un inhibat care se atașează greu și îi trece și mai greu, pentru că face obsesie; pe scurt, trebuia doar să

am răbdare și avea să treacă. Înaintea Anei fusese un băiat de 16 ani, însurat de la 13, cu care, un an și ceva, avusesem un fel de relație – și, după ce se terminase, stătusem pe sec alți doi ani, doi ani în care nu m-am putut extrage din obsesia aia și nu m-am putut freca de nimeni decât foarte beat și pe bani. Și oricum, relațiile mele erau rare ca dinții la greblă, cam una pe cincinal.

Să mergi pe burtă

Prin februarie m-am întâlnit din nou cu Alberto smardoiul și, deși ceva enigmatic ca parfumul Dior plutea în aer, am preferat, ca hipnotizat, să ignor parfumul Dior și să-l las să moară acolo, în crâșma de la Zeicani.

Alberto era cu un tovarăș la o masă din fundul sălii, vizavi de păcănele, de fapt ăla statea la masă și-și bea liniștit berea, în timp ce Alberto se fâțâia de la aparate la masă – se ridica să arunce o geană la cine câți bani mai bagă în păcănele. Eu m-am așezat la masa de lângă și mă prefăceam că mă uit la TV, dar de fapt îl urmăream cu coada ochiului pe Alberto cum se agita pe acolo. Era binedispus și în vervă, stătea în picioare și nu-i tăcea gura o clipă. Povestea chestii pentru show, se dădea mare cum fac bagabonții, sunt Rac fratele meu, îi povestea tovarășului, eu numai înapoi, dar pumnul meu știe decât înainte, zbang înainte, uite așa, și, când zicea asta, schița o lovitură rapidă de pumn, un upercut – și apoi îl plimba și-l rotea sedus prin fața ochilor, ca pe o sculă prețioasă.

Am început să râd și el mi-a tras șmecherește cu ochiul și de aici încolo am avut senzația că și-a făcut caterinca pentru mine, găsise urechi virgine care să-l asculte, 14 ani la pușcărie fratele meu, 14 ani, și vezi pumnul ăsta? Cu el am avut noroc, altfel poștă mă făcea șmecherii. Vino lângă mine să te pup, îi spunea tovarășului; chiar s-a aplecat peste masă și i-a tras un țocăit

zgomotos pe frunte, după care l-a îmbrățișat, of of of. Te iubesc mă, ești fratele meu – și apoi, întorcându-se spre mine, ce, bărbații nu poate să se iubească? Ești fratele meu mă, de-aia îți spun că te iubesc fraiere, ce, ești gay dacă spui unui bărbat că-l iubești? E proști bă ăia care cred așa, uite, eu în pușcărie am futut bulangii, dar tot nu-s gay; am futut că am fost șmecher, că dacă nu eram șmecher, mi-o luam în cur, vezi pumnul ăsta? Cu el am avut noroc – și și-a sărutat captivat pumnul.

A ținut-o mult cu treaba aia – dar n-am luat-o ca un apropo, aici lumea face caterincă și aruncă nade ca s-o muști și s-o dai pe față, să te încerce, cum zic ei – iar pe mine se mai întâmplă să mă încerce dacă sunt pe invers sau nu. În cârdurile narcisiste care băteau cluburile din Centru îmi puteam face pierdută diferența, mă pierdeam fără efort între pațachine masculine cu blugi strâmți, metrosexuali cu umerii adunați defensiv și alte produse umane contrafăcute după originale din Vest – însă, în mediul agresiv de bărbați exclusivi din Ferentari, majoritatea se prindea că ceva nu e în regulă cu sexualitatea mea.

Nu am mușcat, sunt destul de freak fără să mai precizez treaba aia; e suficient că am 40, sunt timid, neînsurat și fără copii, ca să mă descalifice ca om. La fel ca șmecheria, homosexualitatea se tace și se face; mulți prind gustul pulii în pușcărie sau, pe bani, cu gay din Centrul Vechi – dar nu se vorbește vreodată serios despre homosexualitate, doar se face multă caterincă pe subiect.

Prin urmare, doar râdeam la show-ul lui și nu ziceam nimic, îl lăsam să se desfășoare.

Așa-i că ți-e frică de mine? s-a întors la un moment dat spre masa mea, dar i-am răspuns că nu, de ce mi-ar fi; râdem, glumim, ne simțim

bine – iar adevărul ăsta era, că nu mi-era frică de el, simțeam că mă simpatizează.

Păi să nu-ți fie fratele meu, ce, ți-am făcut ceva? Pumnul ăsta mare m-a scos la pușcărie, dar tot el m-a băgat – și nu mai vreau acolo, m-am săturat, de la 15 ani tot între patru pereții. Zi și tu, nu-i mai bine aici, la o bere? Și, când a zis asta, mi-a arătat, între degetul mare și arătător, tatuajul ăla clasic de pușcăriaș, patru puncte și unul în mijloc.

Am prins curaj – auzi, ce e mai bine să fii, șmecher sau smardoi? Și, după ce am zis asta, unul din bagabonți, care se uita la aparate și trăgea cu urechea la discuție, a început să râdă, ți-a zis-o Alberto – dar nu s-a supărat și mi-a răspuns că șmecher ca vărul lui Borcan, că-s alte vremuri acum, nu mai faci banul cu pumnul. Repet, simțeam căldură din partea lui și că puteam să întind coarda, că toată agresivitatea aia era jucată. Mi-a dat și cea mai concisă definiție a șmecherului pe care am auzit-o, că șmecher e ăla cu bani în buzunar.

I-am zis că mă ocup cu muzica țigănească și a început să se laude cu vărul lui, care a aruncat 20.000 pe Salam – șmecher mare Borcan, face bani cu grămada, e la inima mea, că omul ăsta mă ține la el în casă de când am ieșit de la suferință, înțelegi? E la inima mea. Ca să-mi demonstreze că era la inima lui și-a dezgolit pectoralul stâng să-mi arate niște nume tatuate, sunt toți frații mei, doar Borcan e văr de aici.

Când m-am dus după bere, i-am luat și lui una – dar le-am desfăcut la bar; ceea ce e greșit, fiindcă dacă faci o bere unui străin, desfaci berea în fața lui. Cât am stat la masă cu el, nu s-a atins de berea aia.

Auzi, m-a întrebat, tu cât ai sta în pușcărie pentru un milion de euro? Să știi că după ce

stai banii ăia sunt toți ai tăi, îți faci viața cu ei cum vrei: de 40.000 îți iei Touaregul, de 200.000 îți faci casă după soare și de restul trăiești după pofta inimii. Câți ani din viață ți-ai da să stai la pușcărie? Eu m-am gândit, să știi, mi-aș da patru ani din viață pentru banii ăștia; cum am făcut 14, mai fac încă patru, că nu mor: dup-aia știu că am viața asigurată, toate linie, nu mai trebuie să fac nimic.

Apoi în bar au apărut ăia doi care pretindeau că sunt sub acoperire, beți amândoi, și-mi tot făceau semne să mă duc la masa lor, în cealaltă parte a barului, spre separeu. Era mai interesantă discuția cu bagabontul și le făceam semne că vin, dar să mai aștepte cinci minute – până când unul dintre ei s-a ridicat clătinându-se și a venit la masa mea, hai sibiene, ai zis că vii.

Nu mai aveam ce face, omul era beat și în mod clar nu se putea negocia cu el.

Alberto, i-am zis, el e sibian de-al meu și mă duc să beau o bere cu el. Mai vorbim noi, că n-au intrat zilele-n sac – și Alberto mi-a bătut obrazul, ce curvă de om mai ești și tu, îți lași tovarășul cu berea în față și pleci cu alții.

Tipii aștia și încă doi proletari erau singurii din bar care se simțeau să-mi întoarcă berea pe care le-o făceam; când m-am dus la masa lor, mă aștepta deja un Ursus. Unul la 50 de ani, scund și gras, cu un sacou foarte cadrilat, celălalt la 35-40, blond, bine făcut, cu niște ochi cenușii.

Mi-au zis să nu mă mai bag în seamă cu oameni ca ăsta, că e periculos – îți ia banii și te și bate. Și futut, și cu banii luați, ha ha ha. Sfatul lor părintesc era nu te băga în seamă cu bagabonții, nu ești de-al locului, n-ai pe nimeni să sară pentru tine.

Sunt de patru ani în cartierul ăsta și de doi vin aici la bar, am ripostat, și nimeni nu s-a luat de mine.

Pentru că le faci beri, de-aia, îți plătești intrarea aici. Cât timp o să le dai de băut o să te lase în pace. Dar să nu-ți faci iluzii, te iau de fraier, mă priveau compătimitor, scrie pe tine fraier.

Apoi Alberto, care îmi tot bătea obrazul de la distanță, a venit la masa noastră și mi-a zis nu e frumos ce faci, îți vinzi fratele – și m-am simțit prost, că fusese cald cu mine.

Cine ești mă să dai lecții? s-a ridicat în picioare tipul mai tânăr, beat bine – și Alberto, neașteptat de calm, i-a zis nu te fute grija cine sunt, ți-o cauți prietene? Iar cel mai bătrân l-a tras jos pe colegul lui și a comentat ești de-al lui Borcan, respect, șmecher adevărat, nu făcătură ca restul.

Sunt sibieni de-ai mei Alberto, i-am repetat, lasă-mă în pace – și până la urma a plecat bombănind, că lui nu-i plac perverșii, oamenii cu două fețe.

Tipii ăștia se erijau în protectori ai mei, dar nu mă deranja, și de fiecare dată când ne întâlneam îmi pomeneau o fază când un lautar mă facuse de 30 de lei pe dedicații – sau când doi hoți îmi băgaseră pe gât o brațară de tinichea contra unui pet de bere. Ei sunt cei care, când m-au cunoscut, m-au luat la interogatoriu, în separeu, m-au descusut câteva ore bune, încercând să mă prindă că mint. Ăsta mai tânăr mi-a zis că a făcut școala la o unitate militară din Sibiu, în fine, că, pe timpul școlii, a fost șoferul nu știu cărui colonel – și îmi tot punea întrebări despre oraș; încerca să mă prindă cu minciuna – și, mai încolo, mă tot pisa să-i spun pentru cine lucrez, pentru ai noștri sau pentru ruși. Oricum, ce-l făcea plauzibil ca tip sub acoperire era că știa o grămadă de lucruri, că România Liberă e a lui Adamescu, că Dumitru Tinu, fostul patron de la Adevărul, fusese asasinat, că la 1800 și

ceva a existat o mare schismă în Biserica Ortodoxă – pe scurt, știa lucruri pe care oamenii de pe Ferentari nu le știu. Pe nici unul nu l-am convins din prima că sunt din Sibiu sau că mă ocup cu manele, fugi de aici, cine-ți dă bani să te ocupi de o muzică de căcat? Se uitau sceptici la mine când le ziceam că am făcut Liceul Goga la secția de umane, că am avut amici la liceul sașilor, Brukenthal. Doar la a doua întâlnire, când am venit cu un regizor care căuta subiecte în Ferentari, i-am convins; tipul tânăr mi-a zis că el și colonelul mergeau des la Paloma – care Paloma, am întrebat, barul de striptease?

Gata tipule, a comentat celălalt, ne-ai convins că ești din Sibiu – și apoi au început amândoi să-mi dea sfaturi. Acuma, poate că nu erau ce pretindeau că sunt, în definitiv ce polițist sub acoperire se deconspiră de la prima întâlnire? Mai plauzibil e că încercau să vadă în ce ape mă scald, jocurile dintre poliție și șmecheri sunt mai complicate decât par, cu deal-uri și schimburi secrete, și cineva din afară le putea tulbura apele. Sau poate că, pentru că aveau ceva școală, se plictiseau în jobul lor și le plăcea să stea de vorbă cu un papă-lapte inofensiv, dar instruit. Nu știu, o grămadă de lucruri din Ferentari îmi scapă.

La jumătatea lui ianuarie am plecat acasă la ai mei, la țară; aveam de predat un referat (12.000 de cuvinte) de care atârna nenorocita aia de bursă de doctorat – și în plus simțeam că o iau razna cu alcoolul, ajunsesem să beau singur două sticle de vin. Acasă mi-e rușine de ai mei să beau – și stau și câte o săptămână fără să pun gura pe alcool.

Acolo am stat două săptămâni, în care m-am atins minimal de alcool; a fost din ce în ce mai neplăcut, pentru că în satul meu din Făgăraș nu am prieteni, n-am unde ieși – și, ca atare,

m-am trezit destul de repede că nu mai am ce diversiuni să interpun între mine și obsesia aia care-mi mânca zilele de luni întregi. Pe lângă asta, mă plimbam dintr-o cameră într-alta și mă uitam la maică-mea, care, de opt ani, e pe antidepresive și se sedează cu televizorul – și mi-a cășunat pe treaba asta, că a înțepenit în fața televizorului.

Simțeam o nevoie imperioasă s-o studiez; am descoperit că nu mai iese la bârfe în vecini și, când vine soru-mea de la Sibiu și ne strângem toată familia la masă, maică-mea mănâncă repede și se cară la TV; sau, dacă decide totuși să rămână pe scaun, nu se mai ceartă cu soru-mea – ceea ce e deja un simptom de deraiere, fiindcă de când le știu s-au certat mereu ca apucatele; acum stătea absentă pe scaun, înconjurată ca sfinții de un halou psihotic de tăcere. Am stat și am privit-o cu atenție, mă mânca foarte tare s-o analizez, deodată asta devenise foarte important, vital pentru mine, să înțeleg ce se întâmplă în capul maică-mii – și într-o noapte, când m-am pus pe băut singur, mi s-a năzărit că și-a pierdut ancorele afective, întrucât și eu (care o sun la două săptămâni), și soru-mea (care are soț și copil nou), și taică-meu (care are o amantă de 31) o ignorăm constant; încât, refuzată de cei apropiați, săraca s-a îmburuienit în fața televizorului, unde se strică de cap pe tăcute. Ce mi-am mai zis: că acum deraierea e doar afectivă, răspunde OK la comenzi, dar în doi ani are să se ducă de tot cu capul și o să ne facă, ca Buda, semne criptice de pe celălalt versant al conștiinței.

Așadar, brusc am devenit foarte empatic cu problema maică-mii, ceea ce, într-un sens, e frumos și demn de respect, dar, într-alt sens, când vine așa din senin și te poartă frenetic pe deasupra apelor, e semn de raptus nevrotic – moment în care am început să analizez cât de tare mai

depind afectiv de maică-mea. Deci ce mi-am zis: că, după ce m-a părăsit Ana, maică-mea a rămas singura legătură afectivă durabilă cu oamenii, atât timp cât în băieți hetero nu mai aveam curaj să investesc afectiv, gayi nu-mi spuneau nimic fizic, mă lăsau rece ca bunica, și o nouă conjuncție favorabilă a astrelor în care să mă mai lipesc de o femeie-soldat era practic imposibilă – și că, atunci când mămica mea o să moară, o să rămân blocat ca într-un borcan între pereții reci ai conștiinței. Blocaj pe care o să-l rezolv tot așa, o să mă îndop cu antidepresive și televizor, televizor și antidepresive. Și am început să mă gândesc foarte serios să-mi iau un câine și s-o aduc pe maică-mea la București, s-o scot din fața televizorului și să merg cu ea la un psihiatru ca lumea. De vreme ce eram practic condamnat să mă iubesc cu ea, era în interesul meu direct să fac chestii să-i prelungesc normalitatea psihică.

Pe tren, la întoarcere, a durut cel mai rău, n-am mai vorbit niciodată atâta cu Ana în cap, i-am analizat copilăria, relația cu părinții, relațiile cu iubiții, nimic n-a scăpat capacităților mele analitice dezlănțuite, deodată știam ce ar trebui să facă să iasă din pasa proastă pe care o traversa, ce să facă cu serviciul, cum ar arăta viitorul ei luminos dacă s-ar ține de sfaturile mele; gândeam febril, ca sub transă, și, când am ajuns în Ferentari, am zis stop, ceva nu e în regulă, hai să ne concentrăm pe altele. În seara asta vorbim cu prieteni pe facebook, citim presă pe net, ne bem berea și așteptăm să vină primăvara, să mai ieșim la aer.

De fapt, m-am întors la București cu nervii vraiște și cu un singur gând în cap, să treacă iarna, să vină odată primăvara – fiindcă primăvara saltă net calitatea vieții și îndulcește micile suferințele cotidiene. Chiar dacă simțul tactil rămâne

deprivat, mai sunt încă patru simțuri la dispoziție prin care să procuri puțină serotonină, alte patru pe care primăvara le activează intens: flori îmbătătoare pe care să le miroși, lumină lină în care să-ți scalzi privirea, ciripit voios de păsărele cu care să-ți răsfeți auzul, suc acrișor de struguri verzi în care să-ți înmoi limba. Hendrik, puștiul bavarez cu care împărțisem apartamentul din Ferentari înaintea lui Vasi, m-a întrebat o dată la ce simț aș renunța dacă aș fi pus în situația de a alege și i-am răspuns foarte hotărât că la cel tactil, oricum e un simț marginal – și el m-a contrazis că n-ar renunța nici mort la simțul tactil, fiindcă ar însemna să se priveze de mângâiere și sex. Acum mă gândesc că avea dreptate, da, simțul tactil e al dracu de important, el te pune în intimitate cu oamenii, fără el ne uscăm ca maică-mea în borcanul conștiinței.

Toată luna februarie și jumătate din martie au fost urâte în bloc, un interval meteorologic identic și compact, fiecare zi la fel cu cea de ieri și de alaltăieri, cheală de zăpadă și cu un cer foarte jos. Am băut cantități ilimitate de alcool, am ieșit seară de seară la Zeicani – unde, pe la jumătatea lui martie, m-am întâlnit din nou cu Alberto.

Câteva zile ninsese în dușmănie în toată țara, cu viscole și troiene, m-a terminat psihic. Dar în ziua aia frigul a început să se înmoaie, iar zăpada să dea semne că vrea să se topească. Seara era meci, Olanda-România, și am zis hai să ne bucurăm de el la Zeicani, deși nu mă interesează nici cât negru sub unghie fotbalul.

M-am așezat la o masă aproape de televizor – de fapt nu a fost așa, m-am așezat la masa unui boschetar și Alberto a zis hai la masa noastră, nu mai sta cu boschetarii.

Pai ce are, am zis.

Tu ești băiat fin, râde lumea de tine dacă te vede cu boschetarii. Și, nu te supăra că-ți zic, râde și când vede că dai țigări la boschetari, știi ce zice lumea? Uite fraierul, și un boschetar îl face. Ești băiat bun, dar nu mai da la boschetari țigări, că te faci de râs. Nu ține niciodată pachetul de țigări pe masă, ține-l în buzunar și când îți cere cineva zi că nu mai ai.

Păi cum să zic că nu mai am, dacă oamenii văd că scot țigară după țigară din pachet? m-am îndoit.

Uite-așa simplu: le zici NU AM – și când a șuierat majusculele mi-a aruncat o privire fioroasă, care m-a înghețat. Jură-te acum că nu le mai dai și, dacă te juri, o să vezi că n-o să le mai dai, că ești jurat.

Ești băiat bun, a mai zis, dar miroși a fraier. Vrei să te învețe fratele tău să te șmecherești?

Aveam chef de băut și i-am zis că dau o bere; dar să fie Timișoreana, că el nu bea Ursus – însă până la bar am uitat și m-am întors cu două Ursus; și-a înghițit frustrarea și a zis că bun și așa. A desfăcut berea, a luat două gâturi strâmbându-se și, când tovarășul lui s-a întors de la bar cu o Timișoreana, a făcut schimb cu el.

Că s-a săturat să stea la frai-so Borcan, să n-aibă bani de o bere – și de am bani, tot nu pot să mă îmbăt când vreau, că ăla are familie, copii mici și nevastă-sa face scandal când mă vede beat. Data trecută îmi zisese că ăla e văru-so, în fine, tot pe acolo, în definitiv, definițiile ostensive indică aceleași obiecte.

Că nu poate zice nimic, fiindcă e pe banii lui Borcan; nici nu poate să se angajeze nicăieri, că are cazier și tre să mai treacă patru ani din opt ca să i se șteargă, încât să se poată angaja undeva ca agent de pază. E și bolnav, are discopatie lombară și nu poate ridica să se bage la un serviciu de-ăsta de amărâți, să care cu spatele. Nu poate

pleca nici p-afară, că nu mai are buletin de când i l-a furat la Gara de Nord. În concluzie – vai de steaua lui. Și tot în concluzie – dacă nu pot să-l iau în spațiu la mine să-și facă buletin.

Am ridicat sprânceana la așa tupeu, ne văzuserăm de două ori și deja s-a înfipt la mine în spațiu. M-a lăsat fără reacție, nu știam cum s-o iau, naivitate, tupeu? – și am pufnit în râs, la fel cum am făcut la o față oarecum similară, cu un moș mieros și cu ochi apoși care mi s-a lăudat că în timpul comunismului fusese racolat de Securitate și plimbat prin Maroc și Irak, să asculte telefoanele muncitorilor români, în fine, tot aici în bar, după n rotocoale prudente, moșul (~60) și-a făcut curaj și mi-a zis că-i plac tipii – și la sfârșit m-a întrebat dacă nu vreau să mă mut cu el și taică-su în apartament: de ce să dau unui străin suta aia de euro pe chirie, și-a lăudat marfa, când puteam să i-o dau lui și să-l fut și-n cur.

Păi de ce nu te ia frai-to, dacă tot zici ca e mare șmecher cu vilă?

Nu poate, nu i-au ieșit actele pe casă.

Fă-ți pe casa părintească atunci – dar nu se putea nici asta, că taică-su vânduse casa și plecase să facă bani în Danemarca. Deci să-l iau eu.

Nu pot, că stau cu chirie în București și buletinul meu e pe județul Sibiu. Atunci, să-l ia ai mei, că vorbește cu frai-so și sare ăla cu suta de euro, nu o face pe gratis.

Nu merge omule, i-am zis direct, ai mei sunt pensionari cu bani și o să leșine când te văd, ești fioros, scrie pe fața ta pușcărie. E o chestie dubioasă la mijloc, fiindcă are cinci frați și unul din ei ar putea să-l ia în spațiu, dar nimeni nu vrea s-o facă, nu-mi dau seama care-i treaba cu el la faza asta. Din când în când se oprea din povestit și mă întreba n-ai un milion de euro? și apoi își arunca râsul spart, fioros, copiat după cel al lui Becali.

Apoi, dintr-una într-alta, după încă niște beri, a ajuns să-mi spună că la pușcărie s-a futut cu bărbați, dar că a fost șmecher, doar a dat-o la fraieri și lacheți și niciodată nu a luat-o, să moară familia lui și ce are mai scump. Că acolo el a futut bărbați, nu-i e rușine s-o recunoască. Și tot pedala pe asta, că a futut în cur și că, dacă i se pune pata, și pe tovarășul lui și pe mine acolo la masă ne fute de ne sar capacele, și pe urmă luăm și o curvă – dacă-s în bani și am eu plăcere.

Cu o sută luăm ceva fin, de calitate, și dăm la pizdă amândoi pe săturate, să mor dacă te mint, și pe tine, și pe ea vă fac, pe rând sau tot odată. Povestea fără jenă de tovarășul lui, ăla nu zicea nimic – doar stătea și asculta. De obicei așa se întâmplă, când ajung să vorbesc cu interlopi, unul se îmbată, trancănește și mă îmboldește să beau/vorbesc, iar celălalt rămâne treaz și ascultă.

Apoi tovarășul lui a plecat și a reluat și mai insistent asalturile, nu puteam vorbi de ăsta frățiorul meu, să știi că mi-a plăcut să fut bărbați și-mi place de tine că ești sincer, nu o dai cotită, mi-ai zis în față că nu poți să mă iei în spațiu la ai tăi, că arăt a pușcăriaș.

Beat, mi se făcuse de sex și i-am zis da frate, și mie-mi plac băieții – și atunci a sărit să-l duc la mine, că mă fute cum vreau, că are patru bile-n pulă, i le-a băgat cineva în pușcărie. Începuse să mă ia de după gât, că i-am intrat la inimă, că nu-i pasă că-s bărbat, să moară familia lui. Își trăsese scaunul spre mine să facă contact cu coapsa mea, îmi punea mâna pe genunchi; se aplecase peste colțul mesei și acum vorbea încet, conspirativ, că să nu-mi fie frică de el și să am încredere, că nu o să-mi facă rău.

Sunt două reguli de bază în Ferentari – pe care le-am auzit repetate până la saţietate: prima

e cam paranoică, să nu-ți dai numele real și mai ales să nu arăți buletinul nimănui (de altfel, toți se cunosc după porecle), iar a doua – să nu-ți dai adresa exactă și să nu bagi în casă oameni cunoscuți la o bere. Prima regulă am cam ignorat-o, însă de a doua m-am ținut.

Până în seara aia. Eram beat, n-am mai rezistat presiunilor și am zis hai la mine, luăm un pet și mai vedem ce facem.

Unde stai? s-a impacientat când am intrat pe stradă. Nu-mi zi că la ghetouri.

Ai înnebunit? Stau la apartamente, în partea cealaltă. Blocul meu are o perspectivă superbă, fiindcă e situat exact pe buză, e ultimul bloc de familiști al străzii și în partea cealaltă începe estul sălbatic al blocurilor de garsoniere, unde au fost izolați drogații și boschetarii – și unde gunoaiele se aruncă pe geam, tencuiala e căzută și cercevelele geamurilor plesnite. Lumea care stă acolo e chiar cea de la fundul sărăciei, trăiește adunând fier vechi sau scormonind în tomberoane după peturi, zdrențe și sticle. Îmi aduc aminte de sfârșitul unui amărât de-ăsta; eram la chioșcul de zarzavaturi de lângă mine, televizorul minuscul din colț rula pe știri și mamaia care vindea mi-a făcut semn să tac; era o știre cu un sărac care, împreună cu un tovarăș, a fost la furat de fier vechi în curtea Politehnicii. Fierul era îngropat în pământ și a trebuit să sape – dar pământul s-a surpat peste el; când l-au dezgropat pompierii, omul era sufocat și mort, cu pieptul strivit ca un șoarece. În dugheană, pe lângă mamaie, mai era o bătrână, ceva mătușă, care stătea pe un scaun – și amândouă țâțâiau și oftau, stătea aici în Zeuri și a lăsat pe drumuri patru copii mici, că numai el aducea bani în casă.

Când iau taxiul nu spun niciodată de la început că stau pe strada asta, ci indic altă zonă – și abia pe drum, după ce mă împrietenesc

cu taximetristul, îi spun ținta reală a călătoriei. Estetic vorbind, contrastul dintre cele două zone e splendid, fără cusur: într-o parte parcă un bombardament nuclear a distrus orașul și supraviețuitorii sălbăticiți și-au făcut culcuș acolo; în cealaltă, la 15 metri distanță, și-a făcut loc o civilizație stângace cu miros muncitoresc – vezi geamuri de termopan alb, interfoane, chiar aparate de aer condiționat, plus o mulțime de plopi care ocupă spațiul dintre blocuri.

Când ne-a văzut apărând, lui Vasi, colegul meu de apartament, i-a picat fața. Le-am făcut cunoștință, Vasi (30+) a bâlbâit speriat ceva și a dispărut la el în cameră – de unde n-a mai ieșit toată noaptea. Apartamentul în care stau e confort trei, nedecomandat; în sufragerie se varsă ca-ntr-o gaură neagră tot – dormitor, baie, holul spre bucătărie de la intrare. Vasi stă în dormitorul minuscul din fund, eu în sufragerie și, prin forța lucrurilor, mai iese din cameră, ba să se pișe, ba la bucătărie; la fel ca mine, se culcă pe la 3-4 noaptea. În noaptea aia nu a ieșit nici măcar până la budă, presupun că a făcut-o ca căprioara, în vreo sticlă din cameră.

Pe de o parte, Alberto arată într-adevăr fioros, cu voce răgușită și groasă, o matahală care miroase a pușcărie, cu piramida nazală spartă ca foștii boxeri, tatuaj pe gât sau freză old school cu păr dat peste cap și făcut cu ulei, ca mafioții italieni; mă rog, poate asta nu e important, ci atitudinea de smardoi, de râs spart care se poate converti impredictibil în furie.

Pe de altă parte, Vasi e mai fricos. Deși stă cu mine de cinci luni în Ferentari, deși visează să scrie scenarii sângeroase cu cocalari și șmecheri, nu iese din casă și nu se (mai) dă scos nici mort la o bere în cartier; nu contează că insist că fac cinste fiindcă berea e la jumate de

preț decât în cele mai ieftine crâșme din Centru. Ciudățel Vasi. Deși e mai cocalar el însuși, dintr-o familie de muncitori din curul Moldovei, deși îi place să facă pe cocoșul și să dea talente în fața gagicilor sau să-și sublinieze originea sănătoasă – evită cât poate să intre în contact cu lumea din Ferentari și moare de frica la bagabonți.

Și mie mi-e frică, dar mă scot prin inconștiență, chiar Vasi a observat-o o dată, când ne-am nimerit în mijlocul unui conflict. Barul de la Zeicani, care e în formă de L, are două încăperi, una mare și alta mai mică, unde intră două mese; deci un fel de separeu. Noi eram în separeu, la masă cu un hoț semiboschetar pe care îl știam dinainte, un fost heroinoman de 40 de ani, care trăia furând chinezării de la tarabele din Piața Rahova. Un amărât deci, tratat de sus de clienții barului, și asta nu pentru că stătuse prin pușcării, ci fiindcă nu ținea firma sus – mirosea a sărăcie și ratare, fusese părăsit de nevastă și pe deasupra bea până cădea sub masă, cum fac foștii drogați. În fine.

Omul ne-a povestit că în seara aia s-a luat de unul dintr-o gașcă din bar, ăia au sărit la bătaie și el a scos briceagul. Apoi au apărut oamenii patronului, care l-au dezînarmat și i-au dat interdicție, adică i-au luat brișca și i-au zis să nu mai calce pe acolo. M-au dezînarmat, pufnea de necaz în răstimpuri, phoai ce mi-au făcut. Dar, ca omul beat, și-a făcut ambiție și nu mai vroia să plece, insista să-și termine berea, deși băieții de care se legase se tot plimbau pe acolo și îi transmiteau prin terțe persoane (recte pustiul de 12 ani) să se care.

La masa noastră a apărut un drogat făcut bine, pe care tovarășul nostru îl știa – și drogatul ne-a servit pe toți cu napolitane vărsate, luate din alimentară. Zâmbea ca un copil topit de fericire și, când dezînarmatul l-a întrebat dacă

se bagă pentru el, ăla a clătinat speriat din cap că nu, într-un fel foarte comic și feminin, și apoi s-a întors în lumea lui, unde s-a apucat să facă un balet bizar pe manelele care se auzeau în difuzor, ca să scape de ăsta.

Apoi drogatul, tot baletând pe manele, s-a sustras discret din peisaj și dezînarmatul, pufnind de ciudă că ce mi-au făcut frățioare, s-a ridicat să-și mai ia o bere – iar atunci Vasi a zis, panicat, eu plec; eu am insistat să mai rămânem de o bere să vedem cum se termină, dar Vasi – nu nu, eu plec, și s-a ridicat foarte hotărât de la masă. Pe drum mi-a zis nu ai simțit pericolul? Ăla vroia să-i sfideze luându-și încă o bere și sigur avea să iasă un scandal din care riscam să ne-o furăm, că eram la masă cu el. Că îmi lipsește instinctul de conservare, orice om întreg la cap ar fi plecat de acolo, e un clopoțel interior care se declanșează la faze de astea. Așa o fi, ce să zic – cert e că asta a fost ultima oară când am mai ieșit cu Vasi la crâșmă.

Dar să revin la povestea cu Alberto. Primul lucru pe care l-a observat a fost jegul – ce mizerie, s-a oripilat, cum poți trăi așa? Și apoi vreo cinci minute a încercat să mă convingă să ne apucăm amândoi de curățenie, că pe el îl mai pun femeile să facă curat prin vilă și se pricepe.

Mi-a cerut să pun muzică, apoi ceva porno și, beat, nu m-am mai gândit la situație și am pus un porno intelectual cu shemale – pe care l-a găsit amuzant, că uite ce mai femei cu pulă, dar s-a plictisit repede și a zis hai mai bine să punem muzică. Eu stăteam pe fotoliul din fața calculatorului, el pe pat – și mi-a zis să vin lângă el. M-a luat pe genunchi și m-a pus să-i pipăi bicepsul, gros ca butucul, cu circumferința cât trei de-ale mele.

Pupă-mă, a zis. Și eu am dat să-l pup pe obraz și el a zis nu așa bă, pe gură – ceea ce, chiar așa beat cum eram, m-a lăsat cu gura căscată, că-și bagă limba-n gură cu tipi. Vorbea încontinuu, dar acum nu-mi mai amintesc ce, că eram destul de beat. De fapt, nu am stat mult la povești, că ne-am dezbrăcat și ne-am pus în pat.

A căutat un porno hetero pe calc, pe site-ul lui favorit, a căutat deci un porno cinstit – și, cum ne uitam la filmul ăla, mi-a băgat mâna-n chiloți, m-a prins de puță și a zis ce-ți mai face cocoșelul? așa, șmecher și drăgăstos nevoie mare. Și, după nici un minut, câți bani câștigi?

Câștigam 2.200, dar am avut atâta minte să mint că 1.700.

Păi dă și mie un milion de euro, ha ha. Și apoi, să mă calmeze – să nu-ți fie frică de mine, mi-ai intrat la inimă și să fim ca frații, să ne ajutăm unul pe altul, că eu sunt amărât.

Că el o să tot vină la mine, să mai scape de frai-so, că s-a săturat de ăla, iar după mine moare. Mi-a mai zis că el nu s-a lăsat futut în pușcărie, dar că pentru mine ar face-o, fiindcă mă iubește – vrăjeală, începeam să mă obișnuiesc cu stilul lui lipicios.

L-am supt eu; ca toți grașii, o avea mică – groasă, dar mică, fiindcă grăsimea îi mâncase jumătate din dimensiuni, pe scurt: o pulă dolofană; de altfel, mi-a și zis așa-i că-i mică? complexat de treaba asta, că deși e plin de mușchi, uite, pula-i mică și nici coaiele mai grozave. Pentru Ferentari, era vai de capul lui – n-avea bani, casă, femele, copii și nici măcar în chiloți o pulă ca lumea: ce mai, nimic să te scoată ca om. Doar patru amărâte de bile sub prepuț, toată valoarea lui; fuseseră opt, m-a lămurit mândru, dar fosta nevastă îl pusese să-și scoată patru, că-i făceau rană când o freca.

După ce am terminat cu sexul și ne-am pus de culcare, m-a lăsat să-l țin în brațe, ba chiar, la un moment dat, și-a pus capul pe pieptul meu, părea să-i priască genul ăsta de atingere.

Era 6 dimineața. De surescitare, nu am reușit să dorm decât vreo două ore, stăteam și-l țineam în brațe și mi se părea neverosimil că tipul ăsta așa de fioros poate să aibă vreo treabă cu băieții, că poate să doarmă la pielea goală cu mine – și de bucurie mi s-a sculat beton; erecțiile mele sunt complete doar în contexte de securitate extremă, sub plapumă și cu lumina stinsă.

La 10 ne-am ridicat din pat; de fapt, pe la 9 m-am trezit cu aceeași surescitare și îl tot strângeam în brațe, îl pipăiam să mă conving că e în continuare acolo, pătrat și indubitabil.

Oricum, mă așteptam ca în mahmureala de după să fie distant, iritat și ursuz, să mă mârâie când pun mâna pe el. Dar n-a fost așa, după ce s-a trezit mi-a zis pupă-mă, la fel de cald și de lipicios; îmi zicea viața mea, te iubesc viața mea, nu pot fără tine, că ai vorbă dulce. Ia zi, mă iubești? mă întreba șmecherește, și eu îi răspundeam ia un pic acolo.

De fapt, pe mahmureală, eu devenisem sceptic și panicat. Era drăguț ce zicea el pe acolo, dar nu puteam să-l cred, practic ne știam abia de o noapte. Am observat asta, în lumea lui, oamenii își declară foarte repede afecțiunea și mor după cuvinte mari, definitive, fac foarte multă demagogie; or, dacă cineva pedalează foarte mult pe ceva înseamnă mai repede invers, că are o problemă în zona aia: dacă, de exemplu, îți tot repetă sunt cinstit, poți să ai încredere în mine, fratele tău n-a trădat niciodată pe nimeni – mai repede urmărește să te facă. Chestiile astea se numesc lubrifianți sociali: pe moment, probabil și el crede

ce zice, că nu e ticălos ca alții – dar, pe termen lung, o să vrea să te facă.

Prin urmare, în pofida lubrifiantului, panica creștea. Mi-era frică să nu mă fure, deși îmi repetase toată noaptea că pot să am încredere în el, că i-am intrat la inimă etc. De obicei, când mă trezesc fac un duș; nu l-am făcut și cafeaua am făcut-o pe fugă, făcând ture din bucătărie la baie, ca să am motiv să trec prin cameră să văd să nu ia ceva. Dar stătea cuminte pe pat, butona telecomada de la TV; iar la cafea – că el nu mai pleacă de aici, îmi place de mor cu tine viața mea, nu mai pot să mă despart de tine. Hai lângă mine, hai pupă-mă.

Și, după ce m-am dus lângă el, i-am zis uite care-i treaba, în general, eu n-am încredere în oameni, iar pe tine te cunosc practic abia de ieri, habar n-am cine ești.

O să vezi, sunt băiat bun și pe tine te iubesc, pupa-ți-aș coaiele tale alea mari, nu mi-e rușine că-mi place și bărbații, nevastă-mea te-aș face, că ai talent și vorbă dulce. Și, pentru că mă uitam câș la el, ca la o lămâie acră, a dat-o mai concret, nu fur de la oamenii cu care mă fut, ce aș avea de câștigat? Și acuma serios, ce ai tu în casă la tine? Un amărât de calculator și un TV; ies mai câștigat să fiu cinstit cu tine. Tu ești om sincer și cu tine pot să mă ajut altfel. Eu știu doar să dau cu pumnul, pe tine te duce capul și faci bani, mă poți ajuta și pe mine... Uite, ți-o zic pe față: nu poți să-mi dai și mie niște bani? Nu că fac profit pe tine, dar înțelege-mă și pe mine, stau pe banii lui frai-mio și ăla e chitros rău, de-abia îmi dă bani de țigări. N-am și eu bani de o bere, tre să cer de la oameni din bar. Și oamenii îți dă o dată, îți dă de două ori, dar a treia oară zice fugi de aici.

De cât ai nevoie, am întrebat.

Dă și tu 50 de lei.

Nu găseam portofelul, nu era în geacă, în blugi, nicăieri. Nu găsesc portofelul, ce dracu am făcut cu el? am murmurat.

E pe măsuța de la calculator, mi-a zis cu atenția aia rece de hoț care cartografiază din reflex punctele fierbinți dintr-o cameră, calculator, TV plat, portofel, bani ținuți pe card.

Vin deseară pe la tine? a întrebat după ce i-am dat banii, nu pot dacă nu te văd iubirea mea. Și iarăși mi s-a făcut frică, jucam pe un teritoriu impredictibil, care se putea lăsa cu picioare rupte – și atunci i-am zis păi uite care-i treaba. Ai văzut că Vasi nu și-a scos nasul de la el din cameră, ți-e clar că e speriat. Dar nu e numai asta – eu am o înțelegere cu Vasi. Vezi și tu că apartamentul ăsta e mic și nedecomandat. Băiatul ăsta are gagică, dar i-am impus să nu o aducă mai mult de două ori pe săptămână. Asta e regula la noi în casă, doar două zile pe săptămână, deci nici eu nu pot să te aduc mai des.

Și jur, ăsta era adevărul. După ce Ana mi-a dat papucii, ajunsese să mă irite groaznic micuța fericire casnică a lui Vasi, cum stătea toata ziua buză-n buză cu femeia, cum îi ducea micul dejun la pat; ce zic, mi se umplea gura de fiere să-i aud studenta cum, la interval de două minute, dă drumul unui clinchet auriu de râs din camera lui Vasi – ce dracu-i face, o gâdilă la lindic de râde așa, pe pilot automat? Prin urmare, n-am mai rezistat și am impus regula asta: bă Vasi, fata asta vine și nu face o curățenie ceva, doar îmi mănâncă mâncarea și îmi ia spațiul – fix așa i-am zis, veninos și meschin. Să vină pe aici, dar maxim de două ori pe săptămână: poate mai am o treabă pe cap, poate vreau să fac o labă la 3 după-amiaza. Vasi s-a conformat, fiindcă câștiga prost și depindea oarecum de banii mei – și în

plus încercam să-l combin să-și găsească ceva de lucru la bani rezonabili.

Ba nu, m-a contrazis Alberto, simțind subtextul real, poți să ai încredere în mine, nu te fur și nu te iau la bătaie, ești fratele meu.

Nu e vorba de mine, am pasat problema, nu stau singur.

Trebuia să scap de el și am pretins că am un serviciu unde trebuie să ajung la 12. Era doar pe jumătate minciună, aveam de gând să merg la ONG-ul ăla, deși nu mai trecusem pe acolo de o lună.

Și cum facem atunci să ne mai vedem viața mea?

Direct la Zeicani Alberto, că mobil n-ai să te sun.

Dar vezi ce zici, cum faci când ne vedem. Ce facem noi aici nici pământul să nu știe, e treaba noastră. Că lumea-i mică și atâta așteaptă, să-ți scoată vorbe. Dacă află frai-mio, mă dă nebunul afară din casă. Ne-am înțeles? Mergem pe burtă.

Afară, vremea începea să se dezmorțească, era fleașcă și de sub zăpada aia târzie începea să se vadă firul verde al ierbii.

Deci diseară la Zeicani, da? Și acum nu mai vorbim de astea.

Am luat autobuzul amândoi. Era pace, era calm, plutea o stare de bine prin aerul liniștit al zilei. El a coborât la stația următoare, la Zeicani, eu mi-am continuat drumul mai departe până la metrou, la Eroii Revoluției. Nici unul nu aveam bilete, dar who cares? Până la Eroii Revoluției, doar doi oameni și-au compostat biletele (de fapt, și-au folosit cardul, nu știu exact care e expresia pentru treaba asta). Era pace, era calm.

Pe metrou, în subteran, panicile s-au amplificat. Nu știam nimic despre tipul ăsta, pentru

ce intrase în pușcărie (putea, la o adică, să fi tăiat pe cineva), dracu știe, stătuse mai mult prin pușcării decât în libertate, trăise într-o lume crudă și lunecoasă, cu care nu am avut vreodată contact de aproape. Fusese cald, e drept, ciudat de cald, dar avea o natură violentă și toleranță redusă la frustrare – mi-l aminteam din iarnă de la barbut. În plus, știa unde stau, puteam să mă aștept să-i văd umbra amenințătoare ieșind dintre blocuri, dinspre parcare, dă cumetre 200 de lei împrumut, că sunt fratele tău. Am fost om cu tine, n-am ținut cont că ești bulangiu, fii și tu om cu mine. Deși părea că se bucurase să se fută cu mine, asta, într-alt context, putea să nu însemne nimic. Prinsese puțin gustul pulii în pușcărie, dar nu era sigur că suficient încât să facă o pasiune din asta, probabil că se deprinsese cu pula, însă doar cât să nu-i fie scârbă și să poată să-și facă teatrul dezinvolt – iar palavrele despre dragoste fuseseră ca să mă îmbârlige, să mă facă să las garda jos. Dar cândva avea să întoarcă foaia și treaba cu iubirea avea să devină armă de șantaj, eu am crezut ce ai zis tu, dar tu doar ai profitat. N-aveai de unde să știi, poate avea să vină o oră a scadenței – așa, o notă de plată. Nu-mi fusese frică de el pentru că el nu vrusese să-mi fie, dar într-o zi putea să întoarcă brusc foaia, s-o dea pe amenințări. Faptul că-i plăcuse să se fută cu mine nu ar fi fost un impediment, oamenii ca el, chiar dacă le plac băieții, sunt perfect schizofrenici, urăsc bulangiii la fel de de tare cum le place să-i fută sau să le sugă pula.

Am ajuns la birou – dar nici unul din oamenii de care mă simt apropiat (două gagici de fapt) nu erau prezenți. Auzi, l-am întrebat pe șoferul de acolo, ce înseamnă să mergi pe burtă, știi expresia asta?

Ce să însemne? Să-ți ții gura, să păstrezi secret. De ce întrebi?

Așa. Am auzit la doi pe autobuz și nu înțelegeam.

La ONG-ul rom nu făceam mare lucru, doar editam o carte împreună cu alții de acolo, îmi ieșeau niște bani extra din asta. Bossul nostru era un sociolog țigan de 60 și ceva, o minte diabolic de subtilă. Fusese primul care sesizase treaba asta imperceptibilă și foarte evidentă în același timp, că șmecheria generează neîncredere și că neîncrederea infiltrează orice nivel al societății, nu contează că e educat sau needucat, privat sau de stat, țigănesc sau românesc – fiindcă politicieni, funcționari, ONG-iști sau amărâți, cu toții ne înșelăm și ne furăm căciula unul celuilalt, în goana disperată după bani; și că orice intervenție de aici trebuie pornită, din punctul ăsta de criză și insecuritate – dându-le oamenilor un sentiment al stabilității și utilității lor sociale, ca în România dinaintea crizei alimentare din anii '80: don't panic, de acum sunt bani pentru toți.

Dar acum moșul era plecat în Canada, la fiică-sa. Ar fi trebuit să scriu vreo trei pagini, dar am fost incapabil să mă concentrez, aveam o nevoie teribilă să povestesc cuiva toată faza. L-am nimerit pe mess pe Andrei (~35), unul din prietenii mei de aici, din București. Și el e pe invers – și tot așa, cu dificultăți să stea cu cineva; singura lui relație a fost cu un pușți aurolac de 17 ani, pe care l-a scos din aurolăceală și l-a luat acasă; l-a spălat, ras și futut, până când fostul aurolac s-a cuplat cu un pensionar american rezident în Spania care l-a luat la el – iar Andrei a rămas singur. Talentul lui Andrei e sexul pe bani, are o dexteritate uimitoare să agațe golani fioroși pe stradă, salut băiatu, nu dai o muie? pe tonul cel mai natural din lume, de

parcă ar cere un foc; și, dacă ăla pune botul, nici nu mai zice de bani. S-a învățat cu tipi hetero și nu se înghesuie să se fută cu alți gay, experiențele astea de ghetou îl cam traumatizează, chiar dacă nu o recunoaște.

Mi-a zis că cel mai safe, dacă vreau să mă protejez, e să-l țin la distanță pe Alberto, I mean să-i dau întotdeauna bani când o fac – și să nu-i dau de înțeles altceva. E igienic și mai cinstit așa, oricum relația cu el n-are viitor. Plus, a adăugat, dacă te miroase că te-ai aprins după el, te mănâncă de viu, cum era să mă mănânce pe mine Marius. După ce se întremase, puștiul căpătase curaj și îi cerea tot mai mulți bani de buzunar – și, când Andrei a început să zică pas, i-a dat de două ori spargere în apartament: o dată singur, a doua oară cu niște frați aurolaci.

Marius era mărunțel și naiv, dar tot m-a furat, că asta a învățat în stradă; ăsta al tău e direct periculos, șmecherit în pușcărie. Șnițel te face dacă nu-i convine ceva. Ține-l la distanță, ascultă-mă ce-ți zic, dă o notă de profesional la treaba asta, să nu aibă ce-ți reproșa pe urmă. Oricum, o să mai vină la tine, e falit și are nevoie de bani. Nu-i da speranțe, nu-i promite nimic, riști să ți-o furi urât dacă nu te ții de cuvânt.

Nu am încredere în capacitatea mea de a lua decizii și atunci îi pun pe alții să decidă pentru mine, e mai comod... Apoi, Andrei nu a mai putut vorbi și am rămas singur – iar panica era tot acolo, mai puternică, îmi usca gura și mă făcea să tremur. Că – m-am gândit – cel mai bine e să scap de el, să ieșim la crâșma de la Zeicani și să continui un timp să-i fac beri, dar să nu mă mai fut cu el, s-o las dracului și să-mi bag mințile-n cap. Și apoi, ce puteam să fac pentru el? Nu reușeam să mă descurc pe mine, dar să descurc pe altcineva? Avea cinci clase și cazier, deci un job de agent de pază nu mergea, nu se

putea, plus că zicea că are discopatie lombară, deci ce căcat de job aș fi putut eu să-i găsesc în condițiile astea? Ce viitor putea avea o relație cu el? Era trăit între pușcăriași și interlopi, specialitatea lui era să fraierească oamenii, să-i bage pe alții în belea ca să se scape el; pe mine, la cât de fraier eram, avea să mă mănânce cu pene cu tot.

Clar, nu am mai ieșit seara la Zeicani, mi s-a făcut frică.

A doua zi am plecat la Iași, la un workshop cu școala. Am stat două zile acolo, pe o vreme de tot rahatul, înghețată și cu un vânt foarte tăios, de iarnă. Dar, când m-am urcat pe trenul de întoarcere, era primăvară în toată regula – încât m-am așezat singur pe o banchetă din tren, să savurez vremea și să mă pot gândi la ale mele; stătusem doar în colectivități în intervalul ăsta și vroiam să mă limpezesc. Și, cum mă uitam pe geam la cerul albastru și peticele verzi de iarbă, mi-am dat seama, ușurat, că de ceva timp nu mă mai gândesc la Ana, că gata, s-a dezlipit de acolo și nu-mi mai zornăie în cap. Altele îmi ocupau mintea acum.

Mă băgam într-o treabă riscantă – dar, în definitiv, înainte de Ana, când fusese mai sigură viața mea? În liceu, când m-am trezit în cea mai mare belea a vieții mele, îndrăgostit de un puști îngrozitor de mic? Ca profesor debutant, când stăteam în căminul liceului, limbam după elevii mei și n-aveam după ce mă căca de foame? Când, spune când m-am simțit în siguranță? Când am stat un an jumate pe naspa în Noua Zeelandă, într-un parc ruginit de rulote, și mă crispam la orice uniformă de polițist? Când? La 30+, când m-am îndrăgostit de un băiat însurat – dar de 16 ani? Fii serios frate. Și oricum, pe termen scurt, nu prea avea ce să-mi facă Alberto,

decât să-mi ia un calculator vechi de șase ani și un TV nou de 800 de lei pe care mi l-am cumpărat la insistențele maică-mii, când a venit la București. Vreo mie de lei în total; erau bani, dar în nici un caz o avere. În plus – cât timp, în capul lui, avantajele obținute dintr-o relație cu mine aveau să fie mai mari decât banii pe tâlhărie, n-avea să-mi facă nimic. Și, la o adică, dacă avea să se îngroașe gluma, puteam să mă car din Ferentari, doar Bucureștiul e mare. Pe scurt, pe fruntea lui scria pușcărie, pe a mea insecuritate, și gata povestea.

Era 10 fără un sfert când am ajuns în oraș – și 10.30 când am pus piciorul în Ferentari. Seara era caldă, învăluitoare, și nu m-am putut abține să nu mă opresc la Zeicani. De regulă, crâșmele de pe Ferentari se închid pe la 10, dar mă bazam că e sâmbătă și o să-l țină deschis până la 11.

Am aruncat o geană în curte, în magazie întuneric beznă – dar rumoare, animație; o pană de curent, atât. Mi-am luat o bere și m-am dus orbecăind spre o masă liberă din bar; doar câteva raze din stradă pătrundeau chinuit înăuntru. Mi-am ascuțit auzul și vederea; dar Alberto nu era acolo, nici una din siluete nu-i semăna, iar din separeu nu se auzea nici o voce care să aducă cu a lui.

Mi-am băut berea și m-am cărat acasă. De pe scări, de la etajul doi, am ciulit nasul și am simțit că Vasi gătea ceva. Pentru că pune condimente arăbești și alte șmecherii, mâncărurile lui miros altfel, se individualizează fără efort între prăjelile de aici.

Touaregul

A doua zi, duminică, m-am înfipt la o oră rezonabilă în bar, pe la 7 seara. Problema e că nu prea mai aveam bani, doar vreo 35 de lei. Era și el înăuntru, m-a îmbrățișat și m-a pupat pe obraji, frate-miu de patru zile te aștept, nu mai pot frate-miu. Nu se ferea să se expună cu mine, să facă display de afecțiune – însă săracii și boschetarii mai fac asta, îmi arată în public un exces de afecțiune, mă pupă, mă iau de după cap, e un fel de a-și crește acțiunile în ochii celorlalți sau de a întări artificial o legătură, de a forța apropierea de un ciudat cu bani. Nu altfel face Florică, chelnerul de la Boieru.

M-am așezat la o masă de la intrare, dar m-a luat de acolo și m-a pus la una de lângă aparate. Era îmbrăcat cu un tricou alb cu dungi negre subțiri și niște pantaloni negri de trening de bumbac. Cald nu era, lumea era la geacă – m-a lămurit că practic fugise de acasă: să ne cărăm repede, că vine Borcan să mă ia; bretele și șpilhozeni îi mai lipseau strengarului.

Păi ce are cu tine?

Mă-mbăt și bag bani la aparate, fac prostii. Dă cinci lei, mi-a poruncit, vreau să bag – așa, nestăpânit, fără rușine de lumea de acolo. N-aveam decât de zece, hai, dă-i încoace.

Nu ți-i dau, că oricum îi pierzi, iau niște bere și-ți dau restul de cinci.

Cât a jucat la aparate s-a așezat lângă mine Malik. Malik e un moș de 60 de ani, complet

corodat psihic de alcool, vorbește ca televizorul și exclusiv căcaturi, ce bani a făcut din bișniță chiar după '90, cum a cunoscut-o pe Andreea Esca de la PRO când lucra ca manipulant, cum a spart o sută de lei pe o curvă în parcarea de la Miercurea Sibiului, de n-a mai avut bani să ajungă la cumnatul din Sebeș – în fine, nu se poate alege nimic din poveștile lui; dar îmi convine, că atunci când vin la bar și nu e nici o figură familiară, Malik îmi face conversație; și, dacă îi dau de înțeles că nu am chef de el, se cară. Mă rog, mă face de o țigară, întotdeauna una, nu cere niciodată mai mult. E un finuț Malik, nu respiră agresivitatea celor de acolo, îi place să facă pe domnul, vorbește protocolar, cu dați-mi voie domnul Adi, dacă-mi permiteți – spune anecdote, dar nu folosește ever cuvinte cu p și f, ci eufemisme complicate. E turc din fosta insulă Ada Kaleh, a stat câțiva ani și prin Turcia, are copii în Germania (deși nu e sigur, ce copil își lasă tatăl în așa sărăcie?).

Ce ma-mai știi de Hendrik? m-a întrebat. Pentru cinci luni, am împărțit chiria din Ferentari cu un pușți de 22 de ani din Bavaria, venit cu bursă Erasmus – iar Malik s-a lipit intens de el. Când se întâlneau erau ca două rândunele căutându-și în pene pe o sârmă de telegraf: Malik îi făcea capul pătrat cu căcaturile lui, domnișoara din parcare, doamna Esca de la PRO TV, fiul Bairac din Germania etc., iar Hendrik, neamț politicos, îl asculta și-i punea înapoi întrebări drăguțe – care-l ambalau și mai tare pe Malik; la sfârșit, după dialogul ăla complet idiot, plecau amândoi mulțumiți. După ce Hendrik s-a-ntors în Bavaria, Malik mă întreba non-stop, bâlbâindu-se și clipind des, ce-ce ma-mai face Hendrik? Extraordinar băiat.

Se pregătește de licență, să știi că a întrebat de tine. De fapt, nu a întrebat de nimeni, dar ce

mai contează, dacă poți să faci o bucurie cuiva și e gratis, fă-o fără ezitare.

Și ce-ce a zis?

Că ești cel mai tare tip de pe Ferentari pe care l-a cunoscut.

Din păcate, ca toți boschetarii, Malik fabulează enorm, fiindcă din lumea reală nu mai are ce demnitate să-și ia. E și el unul din boschetarii locului, care trăiește sugând paharele de la mese; până în iarnă a avut statut privilegiat, în sensul că patronul îl lăsa să doarmă înăuntru. Am descoperit-o singur, la începutul iernii, când am văzut într-un colț al separeului niște sacouri pe care le-am recunoscut ca fiind ale lui – și, într-o dimineață, o gioarsă de plapumă, cu cârlții ieșind pe la colțuri. Dar, cu toate astea, era îngrijit, nu mirosea niciodată – dracu știe cine-i spăla hainele, că mi-era jenă să întreb, mă făceam că nu știu că e boschetar. Apoi, pe la jumătatea iernii, prin ianuarie, patronul nu l-a mai lăsat să doarmă în bar și Malik s-a trezit în stradă. Mi-era rușine să-l întreb unde doarme, dar un muncitor m-a lămurit că în scările de bloc din Zeuri, care n-au interfoane – sau că îl mai ia el acasă; când îl întâlneam, în fața barului, îi dădeam o țigară fără să-mi ceară. În câteva săptămâni s-a boschetărit complet, căpătase culoarea celorlalți frați boschetari, ba chiar într-o zi mai caldă l-am văzut dormind pe trotuarul din fața barului. Mi-a rupt inima.

Îl vedeam cum tot încearcă să se furișeze în bar – dar javra aia de copil care pierdea vremea holbându-se la aparate îl dădea afară, ieși afară boschetare, nu vezi că puți? Și Malik bombănea ceva demn și neinteligibil, dar nu putea face față javrei, pleacă boschetare, vrei să-l chem pe patron?

Pe la începutul lui martie însă, patronul a început din nou să-l lase în bar, la presiunea clienților, care-l simpatizau mai mult decât pe

ceilalți boschetari – dar nu și să mai doarmă acolo, doar să lingă pahare și să facă curat.

Așadar, la ora aia, Malik avea din nou voie să-și facă veacul prin bar și, în virtutea vechii noastre prietenii, s-a așezat la masa mea, dacă tot m-a văzut singur. Alberto înjura și pocnea la păcănele, eu fumam, Malik mă întreba de Hendrik, mi-minunat băiat. Necazul a fost că, urmare a aceleiași vechi prietenii, mi-a cerut o țigară – moment în care Alberto a sărit ca tigrul de pe scaunul de bar din fața aparatului și a început să urle nu-i da nici o țigară, dă-l în morții mă-sii de boschetar.

Alberto, Malik e prietenul meu.

Nu discut, nu-i dai nimic, a țipat ca apucat. Și, pentru că faza nu se transa cum vroia el, și-a crăcănat picioarele în fața moșului, pleacă-n pula mea de boschetar jegos, ai auzit? Acum te cari, că-ți dau una de rămâi lat – și Malik s-a cărat. Mi-era rușine pentru Alberto – dar când m-am uitat în jur mi-am dat seama ca n-are de ce să-mi fie, oamenii își beau liniștiți berea. Tot timpul se iscă conflicte de-astea la bar, cineva urlă și sare la bătaie – dar n-am văzut niciodată să se lase cu pumni. Amenințările se tranșează verbal, nimeni nu vrea să-și fută relația cu patronul barului – ca să se bată, oamenii ies în stradă.

După ce Malik s-a cărat, s-a liniștit brusc, părea că furia lui nu fusese pe bune, ci doar o umflare de mușchi.

Ai jurat că nu mai dai țigări la alții, vezi? Nu știi să te ții de jurământ. Aiurea ești. În fapt, ce îl enervase, realizez acum, e că ăla atentase, cum zic ăștia prin ONG-uri, la resursa lui. El se futuse cu mine, muncise pentru resursa lui, Malik nu avea nici un drept asupra mea. Ca să fie sigur că nu se mai așază nici un parazit la masă, a

chemat un amic care stătea la masa de vizavi, vino-ncoa, și l-a așezat pe ăla pe locul unde stătuse Malik.

Ți-ai găsit sponsor? l-a întrebat bărbatul, trăgând cu ochiul.

Apoi s-a pus din nou la aparate și tovarășul lui a început să-mi vorbească despre familiile din zonă, cât de tare e unul și altul, și mai ales Borcan, care-i face în bani pe toți. Nu puteam fi atent la ce-mi spune, aveam senzația că m-a discreditat ieșirea lui Alberto, că m-am descurcat prost cu situația și pic de fraierul barului. Nu că oamenii de acolo m-ar considera altceva, doar că mă ajută distanța pe care o pun între mine și ei, iar faptul că-i dădusem bani și că-l lăsasem să țipe la Malik arăta o intimitate nefirească între mine și fostul pușcăriaș.

Dar Alberto era fericit și în vervă; după ce a făcut praf banii la aparate a început, cu tovarășul lui, să danseze prin bar, făcându-se că-i dă ăluia palme peste cur, ca unei gagici. Apoi, răsuflând greu, s-a așezat la masă, trăgând scaunul pe care stătuse amicul. Ce dor mi-a fost fratele meu de tine, în fiecare zi am venit aici la bar, doar, doar te-oi vedea, unde ai stat atâta? etc.

I-am zis că nu am decât 25 de lei, toți banii mei până-mi intră salariul, și i-a căzut fața.

Dar, ca să vezi cât ține fratele tău la tine, vin și așa fără bani, a conchis. De o bere, niște țigări măcar ai? Că n-am un ban fratele meu, am fugit de acasă și dacă mai stăm mult, vine Borcan să mă ia. Hai să ne distrăm și noi.

Când am ieșit din bar era noapte. Am luat două peturi de la supermarket și, când am traversat strada de lângă, aia care dă pe Prelungire, a zis pe strada asta stă Borcan; vezi, nu mă feresc de tine. Pe strada aia sunt doar case scunde de amărâți și o singură casă de șmecher, un vapor pe două nivele. Aia trebuie că era casa lui Borcan.

Când am ajuns, Vasi gătea – a înghețat când l-a văzut, abia a îngăimat un salut. Deși avea o tigaie pe foc, a lasat-o baltă și a dispărut la el în cameră, de unde s-a întors după cinci minute, îmbrăcat și cu rucsăcelul în spate.

Eu plec să dorm la Andreea, a zis, vezi ce faci cu carnea aia de pe foc. Era prima dată când făcea treaba asta, niciodată nu mai dormise la aia, care stătea în cămin; cum ar veni: era latră.

Ce-i cu băiatul ăsta, ce nu-i convine? m-a întrebat Alberto după ce Vasi a plecat din casă.

Îi e frică de tine, ce să fie? i-am zis fericit, se cară la gagică-sa.

Și chiar, la ora aia, nu-mi mai păsa de angoasele căcăcioase ale lui Vasi. Problema cu Vasi era că stătea 24 din 24 în casă, ducea o viață 100% casnică, de nevastă de șofer pe TIR: gătea, freca facebook-ul, mai traducea ceva să-și facă banul amărât.

Plecarea lui crease deodată intimitate, parcă și spațiul se lărgise. Ce mai, merita să dai o bere pentru plecarea asta; dimineață, Alberto n-avea decât să plece cu televizorul în brațe – până acolo mai erau zece ore și oricum era puțin probabil s-o facă: o fi fost el hoț, dar nu era atât de tâmpit s-o facă prostește, ca drogații în sevraj.

Am plecat la bucătărie, am învârtit visător în tocăniță. După ce m-am întors am turnat bere. Alberto a dat pe gât trei sferturi din pahar, eu abia de mi-am muiat buzele. Băusem două beri în bar, dar în mod bizar n-aveam chef de băut, deși la Iași băusem infinitezimal.

Hai, pune o muzică, fă și tu niște atmosferă. Era o seară fragilă și casnică – și vroiam să-i conserv fragilitatea; alcoolul accelerează nepermis de tare lucrurile, le face să se prăvale peste tine. I-am pus Salam, viața lui, întâi ascultarea lui favorită, una cu tata meu – dar n-avea chef de

lente, vroia party music și manele, bagă de dragoste ce vrei tu.

Mai dă-l și-n pula mea pe colegul tău, ce-i fac, îi dau în cap? Nu-i dau, că m-am liniștit și eu. Ce câștig dacă fur sau fac belea? Am mai multe de câștigat dacă stau cuminte. Fratele tău nu e pe interes, te are la inimă. Hai, pupă-mă. Uff, nu așa pe obraz, pe gură, nimic nu știi. Auzi, nu vrei să ne mutăm amândoi?

Cum să ne mutăm Alberto? am susurat amabil, masându-i ceafa groasă. Câștig 1.700, dacă dau chiria și întreținerea pentru amândoi, s-a dus mia. De unde bani de țigări și băut? Clar, nu vroia să mă fure, altceva urmărea, habar n-am, să-mi intre sub piele, să mă miroasă câți bani am în realitate și să caute breșe în sistem. Așa cum eu nu pusesem botul la toate poveștile lui – de ce m-ar fi crezut el că fac bani din manele? Proprietarul apartamentului unde stăteam, un puști de 20 și ceva, mi-a râs în nas când i-am zis asta, nu vrei să-mi spui cu ce te ocupi de fapt.

Nu e bani, amărăciune mare, a suspinat, întinzându-se ca o pisică mare după mâna mea. Deși se săruta și punea mâna pe pulă, deși accepta mângâierile – nu știa să le întoarcă, vocabularul lui afectiv era, într-un sens, foarte sărac, ce învățase în pușcărie și din câteva relații cu femei. Sau poate asta era limita lui cu tipi – învățase să-i sărute și să-i fută, dar nu putea să-i mângâie.

Am lucrat ca parcagiu la Gară, știi cât făceam? Și suta pe zi. I-auzi, m-am dezumflat, ce mafiot de cinci stele mi-am tras, sabia ninja îi mai lipsește – bine măcar că nu a prestat ca cerșetor.

Și știi de ce? a continuat încântat, îți spun eu, fiindcă nimeni nu păzea mașinile ca mine. O dată unul cu Q7 și-a uitat cheile în mașină.

S-a întors disperat, că avea acte care valorau milioane. Mai că în genunchi s-a pus în fața mea, să-mi pupe mâinile, nu alta – ce să fac fratele meu pentru tine? Mi-a dat o sută... Era bine la gară, și gagică mi-am tras acolo; nu mă feresc de tine, era o aurolacă, săraca, ce mai ținea la mine. Dar și eu la ea, că n-o mai lăsam să tragă aurolac, decât, he he, o dată pe săptămână, că na, asta era plăcerea ei... Ce să-ți spun șmechere, am gândit și mai dezumflat, m-ai uluit. Vorbești de ea de parcă ți-ai fi tras un X5.

Păi și de ce nu te mai duci acolo Alberto?

Nu mai pot, că am împrumutat bani, 20.000 trebuie să dau. Mă belește ăia dacă mă vede.

Și ce-ai făcut cu banii?

I-am pierdut la barbut.

Mi-am amintit că și-a amanetat telefonul, prin urmare nu putea ține un obiect de valoare la el – și atunci mi-a picat fisa, că asta e problema lui nasoală; i-am zis direct ești dependent de jocuri de noroc, asta ți-a mâncat viața.

Aiurea ești, s-a enervat. Tu nu ești normal la cap că-ți place bărbații. Eu că-s cu jocurile de noroc. Fiecare cu păcatul lui, înțelegi?

Pe tema asta refuza discuția. Petreceam o seară fragilă și casnică, alături de cel mai tare parcagiu de la Gara de Nord – și ce sens avea să-i distrug fragilitatea? M-am dus la bucătărie, unde am terminat tocănița începută de Vasi.

Am mâncat și după ce am terminat – nu vrei să fii nevasta mea? a grohăit cu burtoiul plin. Eu mor fără tine, știi că te iubesc. Tu mă iubești?

Cu mare plăcere Alberto.

Hai, lasă caterinca. Zi și tu că mă iubești, e simplu, te iu-besc, ai auzit? Două cuvinte, hai, că nu e greu.

Fii serios Alberto, nici la gagică-mea nu puteam să-i zic și am stat trei ani cu ea, d-apoi ție care te cunosc de două zile?

Păi vezi, de-aia te-a lăsat. O femeia n-o ții numai cu pula, trebuie să-i zici și de-astea cu te iubesc viața mea, nu merge altfel, că se amărăște la inimă și-ți pleacă, cu copii te lasă dacă i se pune pata. Fii și tu mai șmecher, te iubesc, vezi ce simplu e? – ce mai, o zicea un expert care, din 20 de ani activi sexual, 14 îi petrecuse printre bărbați.

Păi și tu ai avut nevastă și tot te-a lăsat, mi-am amintit.

M-a lăsat că n-aveam putere în buzunar, ce să stea cu mine. Vedea și ea că stau pe țigări și mâncare de la frai-mio, nu-i treabă asta. O femeie trebuie s-o mai scoți în oraș, să-i aduci banul în casă. Era hoață, vroia să plecăm în Spania, să facem și noi un ban, dar cum să pleci fără buletin? Ce femeie stă lângă tine dacă n-ai o casă și nu faci un ban? Că femeia nu-i proastă, stă și judecă, ce bani aduce ăsta dacă-i fac copii?

Pe dulap aveam o cutie de table; auzi, a zis, nu jucăm o tablă? Dacă câștig, he he, te fut. Dacă câștigi, mă fuți, stă fratele tău. Fără caterincă.

Juca mai bine ca mine și mi-a luat trei linii consecutive. Apoi am avut noroc și i-am tras un mart și aici au început problemele, dacă pui mâna pe o piesă, muți, da? a ridicat tonul, că așa e jocul. La pușcărie iei și bătaie dacă faci d-astea. La următoarea îmi intra la fel de bine zarul și-l simțeam cum fierbe, cum se enervează, dar își impunea să se stăpânească.

Nu-ți place să pierzi, am constatat – și el, zâmbind strâmb, nu, deloc. Până la urmă i-am luat doar linie și a închis tablele, gata, nu mai joc, m-am plictisit.

Taie-mi unghiile de la picioare, vrei? a aruncat. Că eu nu pot să mi le tai, n-ajung de burtă. Hai, că tu-mi faci toate poftele dulceața mea.

Puteam să zic nu, hai, fugi de-aici, ce-s, sluga ta? – dar cum să distrugi pacea casnică, intimitatea fragilă, alături de cel mai tare parcagiu în viață de la Gara de Nord? Știam că nu e bine asta, să vadă că mă pun necondiționat la dispoziția lui – dar nu mă puteam abține.

Și-a întins satisfăcut brațele, și-a suflecat pantalonii, s-a întins pe pat. Avea picioarele umflate și o ciupercă la unghii, de-aia îl dureau.

Borcan, îmi spunea în timp ce-i tăiam unghiile de la picioare, are un kil jumate de aur în casă și două sute de mii de euro, dar nu știe ce să facă cu ei, să-i bage într-o afacere, ca patronul de la Zeicani, c-ai văzut și tu ce bine merge crâșma, tot timpul plin. Și magazinul de lângă e tot al lui. Îi merge capul, că banul, dacă-l ții, se duce, azi un gard la casă, mâine o nuntă, poimâine la Han pe lăutari. Pe pizdă a venit banii lu Borcan, pe pizdă s-a dus.

Cum adică?

Cum cum adică? Păi treaba aia, pe pizdă a venit, pe pizdă s-a dus. S-a strâmbat, a făcut o pauză. Ei, nu știi, nimic nu știi. Adică nevastă-sa, înțelegi, produce banul. Aia l-a despărțit de prima nevastă și de copii, aia i-a făcut vilă. O duce capul, mare șmecheră. Se ține cu oameni grei, ăia bagă bani în ea, ce să zic, șmecheria ei, bravo ei. Borcan doar cu pula, altceva nu face.

Înseamnă că o fute bine, am zis să zic ceva.

E dublu cât mine, dacă-l vezi, te sperii. Uite așa o pulă are, zice și-mi arată pe braț vreo 20 de centimetri. Suna ușor dubios treaba asta – dar, mă rog, fiecare familie cu perversiunile ei.

Se termină petul, știe că mai e unul în frigider, dar îi e rușine să ceară. Se întinde, cască – auzi, nu facem și noi ceva în seara asta? Știi, eu nu pot să mă termin dacă nu fut.

Problema era că nu o mai făcusem de ani de zile. Cu puștiul nu făceam decât labă sau muie, iar la Ana prestam, prin forța lucrurilor, eu – deși gluma favorită era, frecându-mă furios cu fundul de pântecul ei, hai, fute-mă și tu, de ce nu mă fuți, nu e corect Ano.

Și n-a mers, am sărit ca ars din pulă.

Aiurea ești, a exclamat cu pula-n mână, trebuia să mai stai, doare numai la început, până intră.

Se duce la baie, se spală – apoi ne punem în pat și ne uităm la porno pe TV.

Mamă ce țâțe are bagaboanta, uf, mor, nu mai pot... Sau, i-auzi, nu mă fuți tu? Dar dacă nu mă fuți bine, să vezi ce-ți dau. Ha ha. Asta era o caterincă din pușcărie, te frecai de unul la mișto și îi ziceai hai, fute-mă, că nu mai pot. Dar dacă nu mă fuți bine, să vezi ce-ți dau, ha ha.

Hai, treci la aparate, revine. Îl sug până fac rană la gură – degeaba. El vrea porno, eu nu știu să fac porno decât beat. Vocabularul lui afectiv e rudimentar și, în plus, stă cu un băiat în pat, iar cu băieții și curvele faci porno.

Băi Alberto, îi zic, hai s-o lăsăm baltă.

Cum vrei tu, iubita. Îmi e clar că se controlează, că se poartă frumos fiindcă își impune. Ne uităm la porno pe TV, se foiește, ce dai să fac ceva ce n-am mai făcut la nimeni?

Păi n-am bani Alberto.

Nu contează, când o să ai.

Depinde ce.

O să vezi.

50.

Mmm, atâta valorează fratele tău, 50 de lei, mai pune și tu, nu fi chitros.

O sută, mai mult nu pot, că rămân fără bani.

Se ridică, trece între picioarele mele, se apleacă și începe să mă lingă expert pe burtă. O ia de

sub coaste, face opturi, coboară ușor și ia capul pulii în gură, sugându-l cu putere. Se oprește, explică, vezi, așa se face, frumos, finuț, fără să zgârii. Prima dată când mi-ai supt-o ai făcut-o mai bine ca o femeie, în seara asta nu știu ce ai. O mai ia o dată, încearcă s-o înghită, dar îi vine să vomite.

Se duce la baie, îl aud cum se clătește în gura și se spală. Cum mă mai duc acum la Borcan, se vaietă, ăla are copii, mănânc cu ei din aceeași farfurie.

Adoarme cu brațul sub capul meu și abia după ce adoarme mi se scoală foarte tare, valul de recunoștință îmi aruncă flăcări în obraji și jeturi de sânge în penis. Mă foiesc, îi trag brațul de sub cap, să nu-i amorțească, cu delicatețe in-fi-ni-tă, el se întoarce cu spatele la mine și după cinci minute zice de ce nu m-ai futut, trebuia să mă fuți.

Mă trezesc pe la 10, cu un singur gând în cap, că trebuie să scap de el până nu apare Vasi. Nu mă mai țineau nervii pentru încă o zi și Alberto avea chef să mai stea, hai să mai bem o bere; în frigider mai aștepta un pet, nedesfăcut, care-i rămăsese lipit de creier – și, ca ursul la miere, nu s-ar mai fi dat plecat.

Nebunule, trebuie să mă duc la serviciu, nu pot să mă duc mirosind a băutură.

Așa-i dragostea mea, nimeni nu-ți dă bani degeaba, tu știi mai bine.

A scos capul pe geam – n-ai și tu o geacă ceva? Că e frig afară. Era cald și soare, dar na, vroia să-și scoată pârleala; așa făcea și puștiul de 16 – când nu aveam bani își agăța privirea de vreun obiect din încăpere și nu o mai dezgăța până nu i-l dădeam. La prima vedere, e treaba aia exasperantă, să faci profit din orice poziție – dar nu era numai asta: dacă ar fi făcut-o gratis

ar fi însemnat să-și recunoască implicarea, că venea la mine și de plăcere, fiindcă nevastă-sa nu se spurca la muie și singura posibilitate să experimenteze treaba asta era s-o facă cu un bărbat. Pe scurt, în schema aia, banii spălau și înnobilau chestia murdară de dedesubt.

Aveam o geacă de primăvară, dădusem 150 de lei pe ea, încearc-o pe asta. Dar abia de-l încăpea, plus că-i făcea niște șolduri de cadână.

Atunci ține hanoracul ăla de pe fotoliu, nu-l vrei? Ana îmi cumpărase cândva un hanorac de un roz țipător, pe care-l mai purtam primăvara și toamna.

Aiurea ești, s-a încruntat, aia-i culoare de bulangii, râde lumea de mine. Altceva.

Aveam alt hanorac, dar fermoarul era stricat. L-a luat bombănind.

Păi când ne mai vedem, că mor după tine?

Când iau salariul Alberto, înainte n-are rost, ce facem, ieșim în bar și ne uităm unul la altul?

Vin la tine dragostea mea, ți-am zis, banii nu contează la mine.

Nu se poate Alberto, ți-am zis, face Vasi scandal. În realitate, mi-era frică să-l bag mai des în casă, îl învățam prost și nu vroiam să ajungă să perceapă casa mea ca a doua lui casă.

Era o altă zi frumoasă, am scos capul pe geam să văd cât de cald e. Era cald, dar caldură înșelătoare, pe sub geacă transpirai, dacă o scoteai, te lua vântul și răceai. Mai aveam zece lei, am mai scobit prin sertare după trei lei mărunțiș, să ajungă de un pachet de țigări. Pentru mine exista soluția de avarie, zece lei în căptușeala unei geci – zece lei cu care puteam să merg în piață la Rahova să iau un pachet de țigări de la bișnițari.

Am luat bicicleta, oricum aveam de gând să fac doar o plimbare cât să scap de el. I-am luat de la alimentară un pachet de Marlboro roșu

lung. Alberto m-a așteptat afară, nu a intrat cu mine – cred că din cauza pumnului de mărunțiș. Să plătești în monede de zece bani te descalifică, e treabă de boschetar să te duci cu mărunțiș. Am văzut cum unei amărâte i-a făcut vânzătoarea scandal când a venit cu pumnul de monede; alteia nu a vrut să i-l ia, ce vrei să fac cu el? Mie mi l-a luat fără să comenteze, fiindcă miros a bani, le fac vânzare.

I-am dat pachetul de țigări, dar nu l-a desfăcut, mi-a întins ultimele două țigări din pachetul lui vechi. Am plecat spre Piața Rahova și iarăși, pe drum, când serotoninele din creier au început să se retragă, în vidul creat și-au făcut loc valurile de anxietate. Ce știam despre omul ăsta? Nu-l puteam crede că e pe invers, nu era, pur și simplu nu era din filmul ăla, anumite lucruri se simt fără prea multe explicații, nu era și basta. De la 15 ani trăise prin pușcării și femei văzuse doar la TV, în reviste sau pe filmulețele porno de pe mobile; pauzele în care stătuse în libertate fuseseră, până la 30 de ani, minuscule, în rest se futuse și atinsese doar bărbați – visând la femei, trăncănind despre femei cu ceilalți deținuți, făcând laba cu gândul la femei. De asta era atât de dezinvolt în pat, de-aia se săruta, de-aia era receptiv la mângâieri.

Deși, dacă stai să te gândești, e puțin trist. La 15 ani, creierul tău știe deja ce vrea, fete sau băieți; când începuse și Alberto să se plictisească să o mai ia la labă și era pe punctul să se arunce ca lupul în turma de femei, se trezise închis între bărbați: se sărutase prima dată cu bărbați, învățase fututul cu bărbați, se mângâiase prima dată cu bărbați; inițierile și experiențele lui, până la 30 de ani, se consumaseră de fapt cu bărbați.

La Piața Rahova am dat peste un puști la 17-18 ani care zicea că are țigări. Nu mi-a plăcut,

am știut din prima că nu e în regulă: cu ochelari de soare, dându-și importanță așa. Știu genul, șmecheraș care învârte găinării și se crede mare mafiot, plin de bășini, deși n-are o chiflă-n stomac. L-am mirosit deci – dar, cu toate astea, m-a făcut.

Unde-s țigările? să le văd.

Arată întâi tu banii, s-a înfoiat cu tupeu. Am parlamentat așa vreo cinci minute și, în loc să-i zic bărbătește du-te bă de aici, ce, am mutră de fraier? și s-o iau din loc, i-am dat banii – iar puștiul a zis stai să mă duc să le iau de la băieți. A dispărut vorbind la telefon, cu pași lenți, măsurați, plini de importanță – și eu m-am uitat ca prostul după el, știind că e țeapă.

Aș fi putut să mă duc la birou, dar nu mă trăgea deloc inima s-o fac, dacă prinsesem două ore de somn și aveam să dorm pe mine acolo.

Nu m-am întors pe bulevard, dacă mă întâlnesc cu el? Ce-i zic, de ce nu sunt la serviciu? O să mă ia – frate, tu m-ai mințit, de ce nu zici adevărul? Unde lucrezi tu, cu ce te ocupi de fapt? Păi atunci schimbăm foaia. Era vizibil labil afectiv, dispozițiile lui se puteau converti într-un minut în opusul lor, iar mintea nu-l dădea în nici un caz afară din casă. Făcuse cinci clase, repetând trei, și de acolo direct la facultate, cum zic șmecherii.

Acasă, Vasi era la calculator.

Auzi, m-a luat, fă-i vânt tipului ăstuia, nu vreau să-i mai văd mutra pe aici.

Nu vreau, am ridicat din umeri, îmi place de el.

Atunci, a zis cu ochii țintă la calculator, dacă mai vine pe aici, să mă anunți din timp, să mă car de acasă. Nu vreau să am de nici o culoare de a face cu el. Nu putea să facă pula mare, de două săptămâni îl combinasem la un job online

pentru un portal internațional de turism, unde traducea anunțuri în română – dar nici să joc în forță nu se făcea, la o adică ar fi putut să se declare jignit și să-și ia jucăriile, gata, îmi caut altă chirie.

Dar cu mine are treabă, Vasi, nu cu tine.

Nu știu, nu mă interesează. Gândește-te că într-o zi i se pune pata și sare la tine și începe să spargă prin apartament, eu ce fac atunci? Sau scoate cuțitul și zice dă bă tot ce ai – și pe urmă trece la mine; ce fac? Nu ești singur aici.

Ce să spun. N-avea să facă asta Alberto, nu era un cretin handicapat – dar discuția cu Vasi tot mi-a băgat morcovul. M-am pus la calculator și vreo zece minute am stat așa, cu screensaver-ul de la Windows în față, gândind intens.

Altceva urmărea Alberto – vroia să-l plac, se străduia vizibil o grămadă în direcția asta, pentru care presta, la o adică, și gratis. Fiindcă nu a mers să-l sug și nici în cur nu a mers, mi-a luat-o el la muie și m-a invitat să-l fut. Și toate astea gratis. Nu altfel a procedat puștiul de lângă București – la început s-a dat la mine și a făcut-o gratis, cum ar veni sex promoțional, dar apoi, după ce m-am aprins, a început să-mi ceară bani.

Simplu, șmecheria e veche de când lumea, vroia să mă facă să mă îndrăgostesc de el. De ce să-mi bage el mâna în buzunar, când puteam s-o bag eu singur, după ce aveam să-mi prind urechile?

Abia asta ar fi trebuit să mă sperie; restul – că ar fi putut să-mi ia televizorul, s-o dea pe amenințări din umbra blocului sau să-mi belească frumusețe de coleg de apartament – erau frecție. Puștiul de la țară avusese milă și nu făcuse profit sângeros, nu se jucase cu mintea mea de dependent, deși era conștient de puterea pe care o avea asupra mea. Și, când dragostea s-a transformat în boală și a început să-mi întunece judecata, a

continuat să-mi vorbească frumos. Era copil de la țară, avea omenie, știa că nu e bine să-ți bați joc de oameni, că ți le întoarce Dumnezeu.

Dar câtă morală și omenie putea să încapă într-un om crescut în pușcării nu mi-era clar deloc, eram complet în ceață la treaba asta.

Vinerea am trecut pe la birou și o colegă mi-a împrumutat niște bani, 400 de lei. La întoarcere m-am oprit la alimentara de la Zeicani, unde am făcut cumpărături de 50 de lei. Când am ieșit, l-am văzut pe Alberto – și (probabil) pe frate-so – ieșind din crâșmă. Aș fi putut să-l strig, dar am zis poate mai bine nu, nu e indicat să intru în atenția lui Borcan; ăla mergea țanțoș în față, iar Alberto, ca un cățeluș, puțin în urma lui, la o juma de metru – deci nu mințea, Borcan chiar îl scoate dintre aparatele din bar, merge peste el și îl descarcerează.

Aveam deci bani. O sută, mi-am făcut un calcul, puteam s-o toc cu Alberto, restul de 250 îmi trebuiau pentru Sibiu, unde se ținea un congres al romilor – la care, prin iarnă, am apucat să zic ca fraierul că mă duc voluntar, că pot dormi la soru-mea.

Toată ziua am stat ca pe ghimpi, aveam bani, știam sigur că o să ies, iar planul, în capul meu, era să ies să beau o bere cu Alberto și să mă întorc frumos acasă, cum i-am promis lui Vasi; să-l văd, atât.

Seara, Vasi s-a apucat să gătească ceva, TV-ul era pornit, eu stăteam la calculator – o seară casnică de familie. Dar la 8 n-am mai rezistat și m-am cărat la Zeicani, bă Vasi, mă duc să beau o bere.

Era acolo, învârtindu-se pe lângă aparate, frățiorul meu, eram sigur că vii azi. Îi spusesem că sigur în cursul săptămânii iau salariul și că o să apar atunci. Am lăsat-o așa, că am luat

salariul – ceea ce era aiurea, fiindcă dacă mirosea că am bani, nu se mai dădea dezlipit de lângă mine.

Am băut vreo trei beri pe repede înainte și în timpul ăsta m-a tot amețit de cap, că nu mai pot fără tine, trebuie s-o facem, că nu mai pot. Hai, că pentru tine fac ce-ți dorește inima, ți-o iau iar la muie, ai văzut ce muie știe să facă fratele tău.

Băi Alberto, i-am tăiat-o, nu pot să te iau la mine, tre să-l anunț pe Vasi din timp dacă o fac, să aibă timp să-și caute un loc unde să doarmă. Mi-a făcut scandal, am exagerat, a zis că dacă te mai aduc pe acolo când e el acasă, își caută altă chirie.

A oftat, a dus ochii spre cer și, după 15 secunde – știi, s-a aplecat spre mine, eu în pușcărie am supt pula, nu mă feresc de tine. Aveam 16 ani; la baie s-au pus cerc în jurul meu patru băieți cât ușa – și m-a lăchit frățiorul meu, cu japca m-a luat și m-a pus să le sug pula la toți. Eram cel mai mic de acolo, ce puteam să fac? M-am dat pe lângă șmecheri și mi-am făcut viața bună. M-am învățat așa, lache, că eram copil sărac și trebuia să mă descurc și eu. Dar nimic nu mi-a lipsit. Venea la mine băieți cu țigări, mâncare, băutură, că nimeni nu știa să facă muie ca mine. Am avut viață bună, mai bună ca afară, că am fost copil amărât, patru frați crescuți de mamaie, ce zic, foamete mare, ne trimitea duminică la biserică să luăm colivă, greu, iarna ne trimitea la culcare nemâncați. Greu fratele meu, greu rău, că m-am eliberat și ce rușine am mâncat nu vrei să știi. N-am zis nimic de ce am făcut la suferință, am mers pe burtă – dar tot s-a spart și a aflat tata; ce zic tata, toate neamurile a aflat, a ieșit băieții din pușcărie și toată lumea a știut ce prostii am făcut. Un an de zile n-am mâncat cu ei la masă, aveam măsuța mea, cu farfuria

și lingura mea. Stăteam lângă nepoții mei și nu mă lăsa să pun mâna pe ei; să se atingă cineva de mine – Doamne ferește. Un an de zile să nu te atingă cineva, ce știi tu, la noi rușine mai mare nu e. M-a dus la popă și mănăstire, am băut agheasmă, câte n-am tras. După un an ne strânge tata pe toți la masă de Paști, mă pupă pe gură și zice gata, de acum nu mai ești spurcat, ești copilul meu – și i-a pus pe toți să mă pupe. M-a pus să mă jur cu popa și lumânarea că nu mai fac câte zile oi avea treaba aia spurcată – dar, vezi? Pentru tine calc jurământul și o fac iar, că-mi ești drag de nu mai pot, aici în bar te-aș pupa.

Și cum să nu te înmoi la așa o mărturisire? Băi Alberto, ce să mai zic, m-ai lăsat fără cuvinte.

Lasă capu-n piept, se reculege, apoi își ridică privirea îndurerată, hai la tine frățiorul meu, să vezi ce mule îți fac de mă ții minte toată viața. Mă trage spre el, dă să mă pupe pe gură, dar se răzgândește și mă pupă zgomotos pe obraji – și apoi sonor, către public, te pupă fratele tău că te iubește, dar nu e bulangiu, ce, numai bulangiii se pupă? Te pup că ești fratele meu etc. etc.

Deci, după patru beri băute pe repede înainte, întrebarea legitimă care se pune e: cum să reziști unui asemenea asalt concertat? că oameni suntem și-o inimioară avem; așa că până la urmă am cedat, hai s-o facem Alberto.

Era 12.30 când am ajuns acasă și Vasi nu dormea, ușa de la camera lui era deschisă. Nu a rostit un cuvânt, un salut măcar, stătea cu ochii înfipți în calculator. Am auzit doar când s-a ridicat și a închis ușa.

În noaptea aia m-a futut, în picioare, pe la spate, și fără prezervativ – și chiar așa beat am gândit Adrian nu e bine ce faci, deloc nu e bine ce faci.

Ne-am pus la somn, bă Alberto, i-am cerut, pune-te peste mine. Am zis-o deja, fetișul meu sunt grașii, iar schema asta e parte din film.

Ai înnebunit? Am 120 de kile, rup plămânul în tine. S-a pus peste mine, a stat așa două minute și după ce s-a dat jos – ei, cum a fost? Ia zi, parcă te-am călcat cu Touaregul lui frati-mio. Ha ha, fetița mea te fac, vin la tine și te calc în fiecare zi.

Și Vasi?

Lasă că-l călcăm și pe el cu Touaregul, ha ha.

M-am trezit la 8, dar am lungit-o prin casă, încât a trebuit să iau taxiul – și a venit cu mine la gară, practic când mi se lipea de degete mi-era foarte greu să mai scap de el, nu-l puteam scoate din casă dacă nu plecam undeva. Nu am plecat singur la Sibiu, ci cu o puștoaică (20+) de la job, dezghețată și fără fițe. Mă aștepta pe peron și deci a apucat să-l vadă; în tren a zis cam gras, dar frumușel Albertino al tău – și nu a încercat să mi-l scoată din cap, că tâlhar, că pușcăriaș, că vai de mine. Am stat trei zile la Sibiu; pentru că stăteam toată ziua nas în nas, i-am povestit tot ce știam despre Alberto – și ea, cu mintea aia paradoxală de puștoaică măritată, mi-a spus copii nu poate să-ți facă, ce să zic, foarte frumos, zbenguiți-vă în continuare ca delfinii, ai grijă doar să te fuți cu prezervativ.

De la Sibiu am plecat, după o escală scurtă la București, la Napoli, la o conferință. Am ajuns la 10 noaptea în Ferentari și la 3.30 dimineața am luat taxiul, împreună cu o colegă. Eram complet falit, dar colega, draga de ea, a zis că-mi împrumută ea bani de Napoli – și oricum mâncarea, transportul și cazarea erau asigurate; dar tot am cheltuit, în patru zile, 50 de euro. A treia zi am avut un atac violent de febră, cu frisoane oribile. Eram în timpul unei conferințe și abia

mă mai puteam ține pe scaun, încât mi-am luat capul în mâini și am început să somnolez. Cineva, de fapt pușcoaica de la congresul din Sibiu, mi-a făcut rost de un Fervex și am plecat la hotel – la mama dracului, la Gară-n Piața Garibaldi, am mers de am ametit până să ajung, clătinându-mă. Nu am mâncat nimic toată ziua, doar am transpirat sub pătură și m-am gândit că ar putea fi sindrom retroviral acut, episodul de debut al SIDA; ăla se futuse în pușcărie, se futuse cu aurolaca din Gară, plus probabil alte curve drogate de Ferentari: deci, dacă stăteai să te gândești, riscul era destul de mare. Bașca bilele alea care îți fac rană, bașca hemoroizii mei; dacă el o avea, șansele să mi-o dea erau destul de mari. OK, era gras și frumos, iar de la SIDA slăbești – dar la o adică putea fi unul din purtătorii sănătoși ai bolii.

De la aeroport am plecat cu mașina unei rude a cuiva din grup, de fapt tipa care mi-a făcut lipeala zicea că are o rudă care locuiește în Ferentari, chiar pe Alee, unde locuiam și eu. Măi să fie, ce să caute acolo? Era o femeie la vreo 35 de ani, emancipată, cu discursul corect proromi, prohomosexualitate, făcând eforturi să arate că nu e o proastă, că e destupată și în acord cu mersul occidental al lucrurilor. Știa că sunt pe invers, neîndoielnic ruda ei îi spusese asta, că uite un doctorand pe invers stă și el pe Ferentari. Zicea că s-a mutat pe Alee fiindcă, după Criză, au vândut apartamentul din Titan.

Și soțul tău unde lucrează, am întrebat, și femeia mi-a zis că în Ministerul de Interne – polițist așadar. Păi zi așa femeie, m-am gândit, nu mă mai lua cu apartamente vândute, cu Criza și alea, s-a mutat în interes de serviciu acolo. Altminteri, femeia, binevoitoare, mi-a zis că poate să-mi facă rost de un apartament identic cu al meu la o sută de euro – și deștept eram s-o las

așa, să mă fac că-i cred discursul cu gay marriage, să valsăm amândoi pe idei de-astea inteligente și totul să fie o feerie. Dar eram nevorbit și surescitat și am apucat să mă laud că am o relație cu un fost pușcăriaș; încât femeia, nevastă de polițist, a dat brusc înapoi, la sfârșit nu mi-a dat măcar numărul de telefon, a zis doar că-l ia pe al meu de la ruda ei. Aia înseamnă să nu știi să-ți ții gura, să te trezești trăncănind și dând talente.

Era cald, vreme de tricou cu o geacă subțire deasupra, și seara m-am dus la Zeicani. Se nimerise să fie meci, Rapid-Steaua. Era și Alberto pe acolo, am dat mâna și ne-am pupat, dar nu s-a așezat la masă cu mine, doar mi-a făcut rost de un scaun aproape de TV, lângă perete. Știa probabil că urma să apară frai-so sau pur și simplu realizase că a întins prea mult coarda, n-aveam de unde să știu ce caterincă făcuseră oamenii din bar despre prietenia asta subită cu mine, dispariţiile noastre inopinate din bar. Clar că treaba nu putea trece neobservată.

Când a apărut frai-so, meciul începuse de câteva minute. L-a trimis pe Alberto să ia două cola și s-a băgat la păcănele, a futut scurt 20 de lei. Era stelist, ca Alberto, ca majoritatea de acolo – deși despre Rapid se zice ca ar fi, prin tradiție, echipa țiganilor. Meciul a ieșit cu scandal, cu zece minute înainte de sfârșit, un suporter rapidist a aruncat cu un obiect contondent, cum zicea crainicul, într-un jucător, iar meciul s-a întrerupt pentru zece minute. Meciul s-a terminat 1-1, la fix a aruncat ăla cu obiectul contondent, că Steaua domina masiv în momentul ăla.

În timpul meciului am ras patru beri, de anxietate. Mă crispa apropierea lui Borcan, care stătea și comenta minimal, de fapt făcea observații seci și nu se băga la caterinca pe care o făcea lumea.

Nu s-a băgat în seamă cu mine, deși era la două scaune distanță – doar mă studia când mă uitam în altă parte; l-am simțit ca pe un tip controlat și rece, de care nu m-aș putea apropia.

Alberto a stat cuminte, nu și-a făcut glumele, nu s-a apucat să se dea mare. A băgat coada între picioare cât a stat Borcan acolo; și-a revenit abia după ce ăla a plecat. E ciudat că l-a lăsat să mai stea – dracu știe, fie erau pe o mână, fie, în cazul în care cineva i-a spus de prietenia asta dubioasă, stătea în expectativă, îl lăsa pe Alberto să se mai desfășoare o bucată, înainte să-l ia la întrebări.

Auzi, l-am întrebat după ce a plecat Borcan, tu ce-i zici la ăsta când dispari nopțile de acasă?

Că mi-am găsit o bagaboantă.

Și te crede?

Zice să-l duc și pe el la bagaboanta aia. Am mai băut o bere sau două și ne-am cărat la mine. Lui Vasi îi spusesem să se care – și s-a cărat, deci aveam iarăși intimitate.

Pe drum, chiar în fața unei spălătorii auto, un drogat se pregătea să se injecteze și încălzea o lingură deasupra unui foc din ziare. Era târziu, 11.30, și drogații ieșiseră ca jivinele din ascunzișuri și se injectau la lumină.

Ce faci bă aici? a urlat. N-ai bă rușine? Și drogatului i-a căzut lingura din mână când l-a auzit. Morții mă-tii, a mai urlat și s-a repezit ca uliul la el. Drogatul a zbughit-o de acolo, abandonându-și seringa și lingura, dar Alberto, cu o agilitate de care nu-l credeam în stare, l-a ajuns din urmă și a apucat să-i șteargă dosul cu un șpiț – iar drogatul a dispărut schelălăind, nu mai da frățioare, nu mai da.

Am boală pe ăștia, să nu-i văd.

Cum vrei tu dragoste, am umflat din umeri. Nimeni din cartier nu-i suporta pe drogați, mai ales familiștii – dar oamenii, în mare, îl lăsau în

pace și îi goneau doar când se injectau în public; Alberto era mai activist la faza asta, lua atitudine civică, atâta tot.

De fapt, era mai complexă treaba. Într-un cartier foarte mixat etnic, nimeni nu-și permitea să facă pe față ură de rasă și toată furia mocnită se ducea spre drogați. Muncitorii îi goneau din crâșme, bagabonții îi amenințau la mișto cu bătaia și garda, ca să râdă de ei când făceau atacuri de panică, iar garda, pentru că n-avea ce altceva să le facă, bătea în ei ca-n saci; un distrus cu care, într-o noapte, am intrat în vorbă în fața magazinului de legale de pe Prelungire mi-a zis că polițiștii îi încarcă în dubă, îi duc într-o casă părăsită din cartier, îi bat la sânge și le dau drumul. N-are ce să ne facă frățioare, ridica indiferent din umeri, dă și tu 5 lei – și i-am dat.

Cu heroina trăiești și 20 de ani, dacă o alternezi cu metadonă; ce i-a rupt au fost prafurile, niște amfetamine mai ciudate care, băgate pe venă, te termină rapid. Câțiva ani, prafurile astea au fost la liber, se cumpărau din magazinașele specializate care împânziseră orașul. Părea substanța-minune, era ieftină și legală – și, în plus, te scăpa de dependența de heroină, încât heroinomani înverșerați din cartier au renunțat la drogul iubit pentru chestia asta nouă. Dar, dacă la heroină stai cuminte după ce ți-ai luat doza, la praful ăsta simți nevoia să te-nțepi încontinuu, până intri în episoade maniacale, similipsihotice; și, dacă te ții de el, mai mult de doi ani n-o duci. Pe scurt, porcăria asta i-a rupt.

Oricum, Alberto nu prea era în toanele lui, avea o dispoziție mai albastră. Acasă m-a pus să-i pun niște ascultări, pe care și-a luat capul în mâini și se legăna ca aurolacii – întâi ceva cu niște orfani, apoi Zile pentru mama mea a lui

Mihăiță Piticu, în varianta lui Salam. Fredona cu voce dogită, Mama mea... Tăicuțul meu... își trăgea nasul a plâns, nu mai pot fratele meu, mi-e dor de mama. Revine la prima piesă, cu orfanii, Mama mea... Câte zile oi avea... mama a fost o ticăloasă, ne-a lasat și a plecat cu un bărbat. Ne-a lăsat pe toți patru pentru o pulă, femeie ticăloasă.

Și cine v-a crescut Alberto?

Mamaie săraca. Vezi, acum nu mai pot după mama, dar când o văd din fă proasto n-o scot. Ce mi-a făcut femeia asta, nu vrei să știi. Bărbatu-so producea bani de bani – dar o dată să trimită o sută de euro la copilași. Nimic n-am văzut de la ea. Uite, copiii lui Borcan de la prima nevastă sunt tot timpul la noi, vin, mănâncă, Borcan le dă bani și nevastă-sa de acum nu comentează.

Mai bocește un pic, își trage nasul. La Borcan nu pot să fac de-astea, se supără. O dată beam în bucătărie amândoi, mi-am amintit de mamaia și am început să plâng; când a murit mamaia, săraca, n-am putut merge la înmormântare, că eram la suferință. Și mi-a venit să mă răcoresc cu plâns, că aveam of mare pe inimă. Și cum să nu plângi, că părinte e ăla care te crește, nu ăla care te face, și mamaia ne-a crescut pe toți patru, nu ticăloasa. Ce-ai bă nebunule? a zis Borcan. Nu mai pot frățiorul meu, uite aici mă apasă, n-am văzut-o pe mamaia când a murit și șarpe sub pământ m-aș face s-o mai văd o dată, am zis. Și el, în loc de o vorbă bună, zbang un pumn în față de am căzut de pe scaun și acolo pe gresie am rămas – că are o putere nebunul, de nimeni nu se punea cu el la pușcărie.

I-auzi, am rămas mirat, ați fost împreună la pușcărie?

Aiurea ești, nu știu de unde le scoți. Lasă-mă să termin. Auzi ce a zis, că i-am stricat distracția,

că lui să nu-i vin cu de astea când e la un șpriț; când Borcan bea, bea două săptămâni fără stop și nu te mai înțelegi cu el.

Păi ce, de-aia te ține, să-l distrezi?

Îi place că-s de viață și nu pun la suflet, așa zice. Dar nu stau eu degeaba, fii liniștit, mai mătur prin curte, mai le ajut pe femei să facă curățenie prin casă, mai am grijă de câini... Dă-l încolo, că tot n-are inimă, degeaba îmi dă el mâncare și țigări. Și prima femeie tot el a lăsat-o, că aia avea 30 de ani și nu-i mai aducea destui bani. De-aia i-a sucit mințile la româncă, înțelegi, nu mai producea destul nevastă-sa. Și-a lăsat copii și nevastă și a plecat cu fata în Italia, la produs. 18 ani avea când a scos-o din țară, s-a întors cu un kil de aur și 100.000 de euro, bravo lor. Nu-i vorbă, îi ajută pe copii, le dă bani, vine să mănânce la noi – dar nici să-i lași așa, șase ani singuri, cât a stat el în Italia.

Oftează, își trage sufletul. M-am săturat frățioare de Borcan, nu m-a lăsat s-o aduc pe fata aia din Gară în casă, zicea că-l râde lumea că n-o duce mintea. O fi fost ea handicapată, dar era femeia mea și ținea la mine, tot bănuțul mi-l aducea săraca, 50-60 de lei, cât făcea, mi-i punea în palmă și ea dormea în gară, pe unde apuca. Și câinele de Borcan n-a vrut s-o primească în casă. Bag pula-n el de Dumnezeu, bate cu pumnul în masă, asta nu-i viață, să stai la pula lui Borcan pentru o ciorbă și un pachet de țigări.

N-am știut ce să mai zic la povestea asta, l-am mângâiat pe cap, dar s-a tras și a rămas cu capul în mâini, legănându-se – și ce aș fi putut face pentru el, în definitiv? Nu muncise, ca angajat, o zi în viața lui, să știe ce e ăla șef, program. Se culca la 4 și se trezea la 12, îi mai dădea Borcan câte ceva de făcut, îl punea să mătură prin curte, să cumpere una-alta de la magazin. Nu știa să facă nimic, asta e tristețea,

și nici capul nu-l ducea cine știe cât. Îi propusesem să-i caut de lucru ca măturător de stradă, dar se zburlise jignit, aiurea ești, oi fi eu amărât, dar am fost șmecher la viața mea, să adun scuipați de la fraieri și căcați de câine n-o fac nici dacă mă plătești în euro. Mai bine înapoi la pușcărie decât cu mătura pe stradă. Visul lui era să ajungă agent de pază, dar avea cazier și până i se ștergea cazierul nu se putea angaja. Nici măcar buletin n-avea, nefericitul – deci cine ți-l angajează?

Știam pe cineva la primărie și, cine știe, cu o pilă s-ar fi putut și el angaja, să păzească trei copaci într-un parc. În definitiv, trăiam în sectorul cel mai gri al capitalei, unde șmecheria mai făcea legea pe toate nivelele – vedeam polițiști care plecau cu plasele pline din magazin, dă-mi aia și aia, și la sfârșit întindeau o hârtie de cinci lei. Se traficau nu doar droguri, ci și voturi, unii combinatori se specializaseră pe treaba asta, la alegeri intermediau între partide și amărâții cartierului, le cumpărau voturile, deci ce mare scofală să treacă peste cazierul pătat al lui Alberto?

Frățioare, continuă, nu ți-am zis tot ce-am făcut în pușcărie. Cu japca m-a luat doar prima dată; apoi eu singur m-am dat pe lângă șeful de cameră, să-mi fac viața mai dulce. C-așa-i la pârnaie, dacă te dai pe lângă șeful de cameră, ai viață bună. I-am spălat hainele, și chiloții i-am spălat, am făcut curățenie în locul lui, cum era ceva treabă eu săream primul. Mai era și alții care se dădea pe lângă el, dar ce muie îi făceam eu nu-i făcea nimeni, l-am înnebunit, să moară familia mea dacă te mint, că ție nu mi-e rușine să-ți spun, că ești bulangiu. Și tot așa am făcut, ba cu muia, ba cu mătura și cârpa la WC, până a prins încredere și i-am câștigat inima. A văzut șmecherul că nu torn și dacă mă bagă la carceră; că dacă o dată ai sifonat, te-ai ars, ți-ai luat omorul de la toți. Își lua dreptul de la tovarăși,

un pachet de țigări, un pet de bere, ce-i pica și lui – și-mi făcea parte și mie. Eram omul lui, dacă mă înțelegi. De-aia m-a plimbat tata pe la mănăstiri și popi, că s-a auzit ce am făcut în pușcărie, că m-am lăchit. De-aia nu mă ia acum cu ei la șmecherie, se tem că dacă mă ia garda și cad, mă lăchesc și iar le bag rușinea în casă.

Atunci mi-am făcut curaj și i-am zis, băi Alberto, hai s-o facem cu prezervativ, n-am de unde să știu că tu n-ai luat vreo boală în pușcărie, Doamne ferește, SIDA, vreo hepatită – și m-ai aranjat pe viață. Ai avut relație cu aurolaca din gară, bagi tu mâna-n foc pentru ea? Te-ai fi futut cu bagaboante drogate de pe Ferentari, jumate din ele au SIDA sau hepatită de la ace. De când am venit de la Napoli am o tuse de care nu mai scap și noaptea transpir sub pătură – dacă mi-ai dat ceva?

Și atunci a ridicat vocea, jignit, uite ce-i prietene, tu crezi că Borcan m-ar mai primi în casă dacă aș avea vreo boală? Are copii mici, nevastă, m-ar goni de acolo dacă aș avea ceva. Și de la SIDA slăbești și uită-te la mine, am 120 și încă mai pun. Poate tu ai SIDA, că bate vântul prin tine de slab ce ești.

Nu-i chiar așa Alberto, cu SIDA stai și zece ani și nu se vede, dar o dai mai departe. A ridicat vocea și mai tare, tu mă crezi boschetar s-o fac așa, ca prostul? Anul trecut, că veni vorba, m-a trimis Borcan să-mi fac analizele, și mi-a ieșit negativ. Vezi că știu cum e cu SIDA, a dat drumul unui hohot fioros și triumfător de râs, că dacă e negativ e de bine? Nu e prost Alberto.

Nu l-am crezut. Putea să știe de la frai-so chestia cu rezultatul negativ, Borcan trăia pe spatele unei bagaboante și aia cu siguranță își făcea din când în când analizele.

Asta a fost toată discuția, n-am putut să-l conving să ne futem cu prezervativ; și, deși nu

l-am crezut când a zis de analize și de Borcan, în noaptea aia m-a futut tot fără. Ce o fi o fi, am gândit în timp ce mă futea, tot din picioare, ca pușcăriașii la dușuri.

N-am reușit deci să fiu convingător; poate pentru că eu însumi nu sufeream prezervativul, dacă l-am folosit de vreo 10 ori în toată viața mea – încât n-aveam intrată în sânge treaba asta, că e de la sine înțeles că ne futem cu prezervativ.

A stat să-l fut și eu – când am dat să mă ridic din pat să caut crema Nivea a mârâit ca prin somn, pune scuipat, că mie așa îmi place. L-am futut vreo zece minute, dar m-am plictisit – cu el, altul era filmul; nu prea-ți venea să fuți ditamai dihania.

Soldații

Dimineața urma să vină Atti, un antropolog din Republica Ungară prietenă, care fusese primul meu coleg de apartament din cartier. Urma să vină în Ferentari să-și finalizeze terenul, pentru două-trei săptămâni, iar eu în intervalul ăsta să mă duc acasă la țară. N-o făceam de drag, ci pentru că în toamnă trebuia să-mi termin teza – din care abia de scrisesem vreo 60 de pagini. În București nu mă puteam concentra ca lumea, că te chema unul-altul la bere sau, dacă nu, piciorușele singure mă purtau ca pe iezi într-una din crâșmele cartierului – și a doua zi eram cu capul greu și tot așa. Deci singura posibilitate să mai scriu ceva era asta, să mă dau la fund într-un peisaj arid.

Însă Alberto era lângă mine și aveam să-l mai revăd abia după Paști – motiv pentru care, pe la vreo 12, l-am scos ușurel din casă. Aș fi mers la Zeicani; dar s-a opus, nu mai merge fratele meu acolo, că ne vede iscoadele lui Borcan și nu mă mai primește ăla-n casă, se prinde că mă țin cu bulangii. Când ne dăm întâlnire, hai să ne vedem în altă parte, că acolo nu se mai poate, nu-i bine să ne vadă lumea împreună.

Am luat două șaorme și am rămas să plătesc. El a luat-o în față și, cum mergea așa, greoi, cu botul înfundat în șaorma și pântecul scos înainte, cu brațele alea disproporționat de lungi, am avut senzația că e ca un urs domesticit la circ și apoi aruncat în oraș, între mașini, derutat de claxoanele

și zgomotele între care trăiește – și tot ce-i rămâne de făcut e să-și caute un stăpân. Că fix chestia asta mă atrage, forța aia derutată și oarbă, el să mă fută și eu să-l hrănesc.

La Boieru am fi putut să ne oprim pe terasă, dar bătea vântul și ne-am dus înăuntru; vroiam să-l cunoască Florică, chelnerul barului, să mi-l evalueze.

Barul n-are firmă, iar numele i se trage de la porecla patronului, un tip cu păr grizonat și ochi cenușii metalici – sobru, distant și sigur pe el, cum sunt de obicei oamenii cu bani. Omul își scoate banii din imobiliare, cumpără terenuri ieftine în Ferentari, pe care le vinde mai departe – iar barul îl ține pentru prestigiu; e, cum ar veni, afacerea de la stradă. Pe iarnă, locul merge în gol, fiindcă n-are clienți – și doar în serile de vară se mai umple terasa. Aici, berea e ceva mai scumpă (cu 50 de bani) – dar e totuși cel mai select bar de pe Prelungire, cu vin roșu sec și două WC-uri, pe scurt, singurul la care poți să-ți scoți femeia; toaletele n-au colac și sunt în curte, pe terasă – dar ce contează, cât timp nu sunt mixte.

Peretele dinspre terasă a fost decupat și înlocuit cu un geam mare de termopan alb; înăuntru, mesele și scaunele sunt de pal melaminat bej, cu picioare subțiri de oțel cromat, ca în restaurantele decente din alte cartiere; pe terasă, mesele și scaunele sunt din șipci paluxate de lemn, întărite pe interior cu tije de fier.

Florică (+55), chelnerul, era de-al locului, născut, crescut pe Ferentari și uns cu toate alifiile: plimbat prin tot felul de medii – bașca, chiar după Revoluție, patru ani p-afară.

Ne-am pupat ritual, ce să fac Adi, amărăciune mare, uită-te și tu, nici un client. Doamne, cât se mai putea văita Florică, dragul de el. Nu că n-ar fi avut motive – patronul îi dădea doar 400,

dar îl lăsa, în compensație, să doarmă într-una din încăperile din spate ale barului; în plus, era cu sănătatea în pioneze, început de ciroză și o operație la bilă făcută prost, o tăietură pe toată burta – uită-te și tu dacă asta-i viață, și-a dezvelit prin iarnă burta enormă, n-am bani să merg la doctor. Tăietura, cu un contur ca o baltă vineție, supura, încât pătase tricoul de dedesubt – și Florică o acoperise cu șervețele. Era greu să te uiți la ea și i-am dat 40 de lei să meargă la un doctor, doar să n-o mai văd.

Florică, i-am zis lui Alberto, a fost șmecher la viața lui, a stat patru ani p-afară și acolo s-a șmecherit.

Grozav ce-i plăcea lui Florică să pălăvrăgească. Și-a turnat un coniac de la bar, și-a tras un scaun lângă noi și, ștergându-și ochelarii, s-a pus la povești. Alte vremuri băieți, a început, am plecat ascuns într-un vagon de marfă, printre piei de vită, cu un bidon de apă și niște conserve la mine – dar cum să mănânci, să mă scuzați, în candeala aia, două zile nu m-am atins de nimic.

Plecase chiar în '90, la câteva luni după mineriadă, când țiganii care locuiau în Centrul Vechi și-au furat-o rău de la mineri, împreună cu studenții. Florică locuia în Ferentari, dar cineva îi vânduse pontul ăsta, că dacă ajunge în Germania și spune că e țigan bătut de mineri primește azil politic – și așa a făcut Florică. A ajuns într-un lagăr de azilanți, iar cei de acolo l-au trimis la cursuri de limbă germană și opțional engleză. În plus – i-au dat o mie de mărci ajutor social.

Doi ani mi-au dat banii ăia, o grămadă de bani, că nu plăteam chirie. Eu am tras tare pe engleză, că o rupeam din țară – și ce, eram fraier să învăț germana? Că, dacă prindeai limba, îți găseau ei de lucru și gata ajutorul.

Și de ce te-ai întors, Florică, dacă era așa de bine?

De prost, de-aia. Din cauza la o romîncă, mânca-i-aș pizda ei. Era caldă rău în pizdă romînca, se futea mai bine ca o balerină, ce zic? m-a înnebunit. Dar na, păcatul ei că era hoață, își băga mâna la electronice, ceasuri, lucruri scumpe. Dacă ar fi furat și ea, ca tot amărâtul, un salam din supermarket, o sticlă de whisky, nu ar fi fost nimic. Că asta era regula la ei, pentru un salam te lăsau în pace, dar electronice și ceasuri era pușcărie, te făcea pachet și te trimitea în România. La început mai ciordeam și eu, dar cu simț, mâncare și băutură din magazine; prost să fii să n-o fi făcut, că erau fraieri rău pe atunci – acum am auzit că s-au șmecherit și ei, au pus camere și bodyguarzi. Pe atunci, he he, scuturai copacul și cădea banana, dădeai cu piciorul în automatul de țigări și picau cinci pachete. Apoi m-am potolit, că m-am dat pe lângă un grec care avea restaurant și m-a luat ăla ajutor pe lângă el – și de ce să mă mai risc? Era bine, asta-ți spun, dar te puteai înțelege cu romînca? I-am zis fata mea, nu te mai băga la de-astea, că te prind și ce faci? Te-ntorci la foame în România? Și au prins-o fratele meu – au pus-o pe avion și eu ca fraierul m-am dus după ea la foame.

Astea erau poveștile favorite ale lui Florică, cum s-a descurcat p-afară și ce femei a avut în tinerețe. Dar Alberto rotea ochii prin încăpere, căsca, se cam plictisea la povestea lui Florică; oamenii ca el nu știu să asculte decât dacă au un interes direct în poveste și tot timpul vor să fie ei în centrul atenției, să se afirme – și la un moment dat l-a întrerupt pe Florică, dar de Borcan ai auzit? E frai-mio. Are bani, vilă etc.

Vai de mine, cum să nu aud de Borcan? a căscat ochi jigniți Florică, deși bag mâna-n foc că habar n-avea cine e. Șmecher ca el nu s-a născut pe Ferentari – și apoi l-a lăsat pe Alberto să se laude cu frai-so. Din când în când exclama

i-auzi, nu-mi mai spune – așa, degajat și cu ironie ascunsă, cum face de obicei când vorbește cu șmecheri.

Ia mai adu bă două beri, i-a comandat Alberto după ce a terminat pomelnicul averilor lui Borcan și apoi, uitându-se la mine ca țăranul la vita cea grasă, a început să cânte, fără nici o rușine, Ca boierii ăia mari îmi faci toate poftele..., și a dat drumul unui hohot gros de râs, iubirea mea, tu-mi faci toate poftele. Mi-era jenă de Florică, fiindcă Florică era la curent cu pasiunile mele dintr-o seară când am intrat în vorbă cu doi muncitori – care, după ce au auzit că mă ocup cu muzica țigănească, m-au chemat la masa lor și mi-au făcut cinste două beri. Mi-a fost nu știu cum să-i refuz, iar berile alea s-au așezat peste limita de trei – încât, după încă două, m-am dat la unul dintre ei, l-am întrebat scurt dacă nu se fute cu mine. De atunci, Florică nu-mi mai dădea să beau mai mult de trei beri, decât dacă rămâneam doar noi doi în bar.

Și Florică, pe care-l duce foarte capul, s-a prins care-i șmecheria, dar a dat-o diplomatic, să ai grijă de Adi, că e băiat bun, nu-ți bate joc de el. Treaba voastră ce combinație aveți, dar să nu-ți bați joc. Că așa e el, câștigă bani și dă de băut la toată lumea.

Păi ce câștigă? 1.700, ăia-s bani? Să-l vezi pe frai-mio Borcan, a ținut-o Alberto pe a lui.

Ei, câștigă 1.700, s-a prefăcut mirat, mie mi-a zis că ia 2.200 în mână, ia zi, greșesc Adi? a aruncat-o calm – și mi-a căzut foarte rău, fiindcă Florică e un tip controlat, nici beat nu vorbește gura fără el, iar la ora aia era cât se poate de treaz. Nu știu de ce m-a taxat, probabil nu i-a convenit că, la o lună după ce n-am mai dat pe acolo, am venit cu altcineva în care torn beri și lui, ca un cărpănos, nu-i fac măcar 50 de coniac.

Da, cu siguranță asta a fost, s-a simțit trădat; repet, pe Florică nu-l scapă gura așa, nemotivat, păstrează relații diplomatice cu toată lumea. Așa loser cum a ajuns, nu degeaba îl ține patronul de la Boieru și-i dă bani. E de încredere și are, cum se zice, vorbă dulce, e diferit de oamenii rudimentari ai zonei: făcuse zece clase la zi, pe timpul comunismului, și era ieșit p-afară.

Pe cei mai beți și mai agresivi îi făcea imediat din vorbe, în cinci minute îi liniștea printr-o glumă sau un apel împăciuitor la bun-simț: nici să le fi turnat barbiturice în vână nu ar fi obținut o reacție mai promptă. Lumea se impune aici prin agresivitate și autoafirmare prostească, în timp ce Florică – și asta îl făcea special – juca cu umor modestia și dezamorsa orice tensiune prin glume și politețea lui specială; născut într-o altă familie, ar fi fost bărbatul de lume perfect. Faptul că (deși născut, crescut și îmbătrânit într-un loc unde familia îți dă valoarea ca om) rămăsese burlac spunea multe despre el. Era dintr-alt aluat și de-aia, la 55 de ani, putea fi idolul băieților care frecau biliardul în cealaltă încăpere a barului: învățau de la el maniere, precum și un alt fel de a glumi și de a povesti – fără caterincă agresivă, fără să se dea mari, pur și simplu pentru plăcerea povestirii; pe iarnă, turnam cu plăcere bere după bere în el, fiindcă îmi plăcea să-l ascult.

Pe scurt, îi plăcea viața și avea lipici la oameni, știa să vorbească fiecăruia pe limba lui. Întors în țară, la Otopeni, poliția a zis că pușcăria îl mănâncă, cică și-a trădat țara. S-a dat însă pe lângă o Damă Fină și Divorțată de 40 de ani de la oficiul român de emigrări, aia a prins drag de el și, cu o sticlă de whisky și un parfum de o sută de mărci, i-a dat înapoi cetățenia. S-a angajat ospătar la restaurante din Centru, că în

Germania a învățat meserie la restaurantul grecului. Pe atunci era tânăr și tot timpul își găsea câte o femeie la care să tragă – inclusiv o ziaristă de la Gardianul, la care a stat patru luni, până s-a îmbătat o dată trei zile și, când s-a întors, aia i-a făcut scandal, iar el de nervi s-a apucat să-i spargă prin bucătărie. De femeia asta îi părea cel mai rău – îi dădea respect și, chiar dacă era cu facultate, n-a avut frică de gura lumii și l-a băgat în familia ei; femeia avea un copil de 14 ani care nu putea dormi fără el, ca să-l citez: se lipea uite așa cu burta de mine, sărăcuțul, nu putea adormi altfel – m-a terminat cu povestea asta și al dracu Florică nu uita niciodată să o reia de fiecare dată când aducea vorba de ziaristă. Apoi, pe la 45, s-a făcut bețiv și a scăpătat, nu mai avea nici bani, nici femeie să-l țină în casă – așa că a dat ceva spagă să-l lase să doarmă la cel mai bun adăpost de boschetari, de fapt un ONG ținut pe bani de afară; dar și acolo s-a scos, că directoarea, altă Damă Fină și Divorțată, l-a pus supraveghetor, iar Florică a început să producă pe seama celor de acolo. Când cineva avea nevoie de oameni să-i lucreze cu ziua, venea la Florică și zicea vreau patru oameni să sape un șanț sau să care nisip cu roaba. Păi te costă atât. Era boier, că el numai îi supraveghea să-și facă treaba sau să nu fure ceva. Dar, după o juma de an, l-au dat afară, că a început să facă chefuri și să aducă femei... Și așa a ținut-o Florică ani de zile, din cârpeli de joburi, combinații, gagici – dar, deși i-au trecut bani și femei cu stare prin mână, s-a ales praful de tot și de șase ani trăia de azi pe mâine lucrând pe bani de nimic la Boieru; fără o casă, fără o mâncare caldă, își trecea viața bând coniace pe stomacul gol și îmbârligând bagaboantele care mai dădeau pe la bar, doar, doar avea să-i pice și lui o bucățică de pizdă gratis.

Apoi în bar au apărut trei tipi, unul îmbrăcat la costum. Florică îi știa, a dat mâna cu ei și le-a tras scaunele când s-au așezat la masă. De fapt, Florică a încercat să-i conducă în fundul barului, acolo le-a tras scaunele – dar ăia s-au așezat lângă noi.

Unul din ei, cel la costum, era taximetrist și nu lucra pentru că îi fusese săltat carnetul pentru o lună – dar, zicea, salariul îi merge. Jumate din el, dar îi merge. Și-a luat o cinzeacă de Alexandrion, băutura lui Florică. Vezi, le explica tovarășilor, eu clipesc și banul intră în cont. Mai clipesc o dată, mai intră zece bani. Nu-i viață frumoasă asta?

Nu clipești să intre și la mine, dacă ești așa de tare? îi făcea jocul Florică.

Eee, pula, nimic nu-i gratis pe lumea asta. Dă și tu un coniac și clipesc un ceas numai pentru tine.

Clar, omul era sprinten la minte. Când Alberto și-a făcut gluma, așa, brutal, rupând cu conversația, dă un milion de euro, omul s-a uitat intens cinci secunde la el și apoi – nu-ți dau frate, dacă vrei, îți dau două milioane, dar unu nici mort. Apoi Alberto s-a băgat cu totul în discuția lor și a început să se laude că e vărul lui Borcan, care are două kile de aur în casă, ați auzit de văru-mio Borcan? Cum să nu, dădeau oamenii politicos din cap, dar era vizibil că nu aveau chef de poveștile lui – și Alberto nu se mai termina.

Păi cum așa, văru-to? i-a tăiat-o amabil maestrul de ceremonii Florică, mie mi-ai zis că-i frai-to.

Vezi tu, am crescut împreună, suntem ca frații, a lăsat nasul jos Alberto – și cât am mai stat în bar a tăcut; de fapt n-a tăcut, tot fredona piesa aia Ca boierii ăia mari tu-mi faci toate poftele – și râdea ca prostul. Dar, deși mi-era rușine de el, l-am lăsat în pace – nici măcar printre oamenii ăia fără școală nu-și găsea locul, săracu, nici

măcar ăia nu dădeau doi bani pe palavrele lui. N-avea nimic, prin el însuși, să iasă în față și atunci o tot dădea cu Borcan.

Hai să plecăm de aici, a mormăit, nu-mi place. Dar unde să mai pleci, decât la șaormeria de la Piața Ferentari; dar se îmbătase și începea să vorbească gura fără el, mi-era că are să mă facă de râs și acolo.

Hai cu mine-n Centru, m-am decis brusc. Și pe drum – Borcan nu e fratele meu, tre să-ți zic, e văru-mio, de-aia nu fac gură, sunt la pula lui și nu comentez. Cu un frate îți permiți mai multe, c-ai crescut cu el, dar un văr e ca un străin, ești slugă la el. Nu că nu ține la mine Borcan – dar fratele-i frate și văru-i văr... Dar la ora aia nu mai credeam nimic, că frate, că văr, că unchiul din America. Nu în sensul că era mitoman, nu asta vreau să zic – ci pur și simplu minciuna era parte din miezul intim și cald al vieții lui și al celor apropiați. Oamenii ca el mint cum alții respiră – mint ca să uite viața de căcat, mint ca să se scoată, mint ca să te încerce, mint la caterincă, mint ca să o dea după tine și să-ți facă plăcerea; pe scurt, minciuna era mediul lui de viață, se exersase în treaba asta de mic.

Poate că-l cunoscuse în pușcărie, chiar: de ce Borcan n-ar fi fost cândva șeful lui de cameră, iar Alberto să-i fi câștigat încrederea prin slugărnicie și loialitate oarbă – și, după ce se liberase, ăla să-l fi luat soldat la casa lui? Singur era incapabil să se descurce, avea nevoie de un tutore, un șef să-l gestioneze: un mobil nu era în stare să țină, băga tot în aparate. Poate Borcan îl ținea de fraier și-l scotea la înaintare la treburile murdare și riscante, dracu știe, să sperie vreun răuplatnic când dădea bani cu camătă, să-i păzească femeia când ieșea la produs; pe scurt, un soldat

credincios pe care, dacă avea să pice la belea, să-l bage la pușcărie în locul lui; oricum, pe fruntea lui Alberto scria pușcărie, ăla era mediul de viață la care se adaptase, ca peștele-n acvariu.

Ai zis că sunteți patru sau cinci frați – de ce nu te duci la unul, nu ți-e mai bine lângă ei?

La cine să mă duc frățioare? La surorile mele nu pot, că au bărbați și nu mă primesc ăia, iar fratele meu e amărât. Tata, ți-am zis, a vândut casa și s-a dus în Danemarca să facă bani. N-am la cine să mă duc, nu mi-am mai văzut nepoții de doi ani, mânca-le-aș coițele. Stau și eu la Borcan, că el are putere-n buzunar.

L-am dus la Castel, la Romană; e locul meu preferat din Centru, căruia i-am rămas fidel de când am venit în București. Toate locurile din zonă au fost refăcute și tunate – doar Castelul și-a păstrat aerul 90's: în stânga, terasa e acoperită de stuf și are niște pereți despărțitori între mese, de care spânzură farfurii contrafăcute cu ceramică tradițională, tărtăcuțe uscate de bostan, salbe de ardei roșii sau de știuleți galbeni. În dreapta sunt umbrele galbene de la Bergenbier și mese greoaie de lemn cu băncuțe incomode.

În plus, aici găsești bere la cinci lei sticla, iar locul e nepretențios și tot timpul plin: scriitori ratați din anii '90, corporatiști la început de carieră, veniți din provincie, pensionari din aparatul de stat sau simpli muncitori. Nu avea de ce să nu-i placă lui Alberto.

Să stai în doi e plictisitor de la un punct încolo, așa că am sunat ceva prieteni – dar nici unul nu putea veni înainte de 5, încât trei ore le-am petrecut singuri. De fapt nu singuri, că Alberto a agățat un epigramist care își făcea veacul pe acolo, ia bă amărâtule și tu o bere – un atârnache care a încercat să ne binedispună

cu niște catrene ucigător de expirate, pe care Alberto le asculta încruntat și solemn, ca pe niște ode.

Dar noi nu mâncăm ceva? m-a întrebat, concediindu-l pe atârnache.

Cum să nu Alberto, ce-ți poftește inima – iar inima i-a poftit niște mititei.

Ia mănâncă și tu amărăciune, i-a zis epigramistului, că facem noi cinste. Ia zi, câți vrei? Că are banca bani, he he. Aș fi putut să zic fugi de aici, la ăsta nu-i iau nimic, ce-s eu, Banca Națională? – dar am lăsat-o cum vroia el, dacă tot l-am scos în Centru, hai să-l răsfăț.

Își găsise jucărie, pe atârnachele epigramist – și, când atârnachele a dat să se ridice, fiindcă niște frați atârnători îi făceau semne de la altă masă, l-a luat scurt, unde te duci bă? Crezi că pleci când vrei?

Când ăla a îngăimat că se duce să salute niște prieteni, Alberto a tunat ospătar mai ad-o bere, că mă-mbăt și-ți fac belele – iar ospătarul, un gras, s-a încruntat și s-a făcut că nu-l aude; m-a spart de râs.

Dar Alberto, care nu se dădea bătut cu una, cu două, a continuat, ospătar vino în viteză, că mă-mbăt și-ți dau în freză; abia atunci ospătarul, cu o figură înțepenită, a trântit o bere în fața atârnătorului, dar n-a avut curaj să comenteze nimic.

M-am simțit răzbunat, fiindcă mi-e frică de ospătarii de la Castel și în primul rând mi-e frică de gras, o acritură trecută bine de 50. Ca mulți ospătari de modă veche din București, și ospătarii de la Castel au mania idioată de a educa clienții, de a le ține lecții de bună purtare: o dată, de exemplu, mi-am pus un picior pe bancă – iar grasul a venit la masă și m-a moralizat patru minute pe ceas, fără nici o jenă de oamenii care erau cu mine și care, ce să facă, stăteau și-l

ascultau. Greșeala mea că, la un minut după ce a început, m-am uitat la ceas pe mobil; degeaba încerci să mă sfidezi, spunea cu o voce plată și perfect egală, cu mine nu-ți merge, crezi că, dacă te uiți la ceas, o să mă enervezi? N-o să reușești și să știi de la un om bătrân, cu obrăznicia nu ajungi departe și e păcat, că pari om cu școală, dar degeaba, nu știi să te porți, nu te supăra că ți-o zic etc., și a ținut-o așa încă trei minute pe ceas, pe același ton monoton și egal.

Prima care a venit a fost Marinela (~30) și l-a vrăjit instantaneu pe Alberto. Marinela e visul cocalarilor: blondă, cu ochi albaștri și cu un ten roz de copil. Dar, deși ar putea să trăiască bine mersi exploatând avantajul ăsta, rareori Marinela cedează – de fapt, în București a avut o singură cădere, cu un dealer interlop cu Audi și apartament închiriat la Unirii. Dar nu l-a lăsat în jegul lui de fost proletar, ci l-a pus să-și cumpere bicicletă să mai dea jos din kilograme – vara aia cât a fost cu Marinela l-am tot văzut prin București pe un Mountain Bike. Dar Marinela, care era artistă alternativă de felul ei, avea aspirații la băieții extraplați din Centru, motiv pentru care i-a dat papucii – și, la partaj, ăla i-a lăsat un laptop de 2.000 de euro, pe care Marinela să-și ruleze proiectele alternative.

Alberto o ținea că suntem frați, ne ajutăm, plictiseală.

Marinela nu are prejudecăți față de gay, am trecut la atac, ea însăși face sex în anus. Alberto, în fața ei poți vorbi deschis, nu trebuie să te ferești că-ți place și bărbații.

La fel ca mine, și Marinela e din provincie, dintr-un sat prăpădit din Moldova – dar a frecat-o vreo doi ani prin Berlin și de acolo s-a întors prăjită de droguri și cu o mentalitate nou-nouță, gay marriage, BDSM, artă camp. În București

s-a împrietenit cu un cuplu gay din lumea sinistră a modei și ăia au învățat-o să le vorbească tipilor cu fato.

Fato, cum vorbești așa, s-a ofuscat Marinela, iar Alberto i-a luat imediat apărarea, cum vorbești așa cu o domnișoară – dar era clar că informația cu sexul în anus l-a electrizat.

Anyway, deja dădusem drumul răului în lume și acum așteptam satisfăcut efectele – Marinela a comentat că e ceva firesc și foarte frumos, iar Alberto, dacă a văzut unda verde de la Marinela, s-a apucat să se laude că în pușcărie a frecat bulangii gârlă – dar că femei, deși și-ar dori, nu. Dar ceva îl inconforta – marș mă de-aici, i-a zis atârnachelui care căsca ochi mari de uimire; dracu știe de ce îi era rușine de boschetarul ăla, de l-a gonit de la masă.

Și cum e la închisoare, a ciripit Marinela, homosexualii sunt persecutați și ostracizați?

Iar Alberto, fără să se introducă pe sine în problemă, a întors-o diplomatic că dacă suge bine pula și se dă pe lângă șmecheri o duce bine – iar Marinela a protestat că nu e adevărat.

Dar, a continuat ea cu seninătate, se bucură că a găsit un băiat așa bun ca mine, care-i mai deschide mintea – și Alberto s-a enervat subit și m-a fulgerat cu o privire, aiurea ești, de ce i-ai spus? Doar ne-am înțeles că mergem pe burtă. Bag mâna-n foc că îl enerva că pică de întreținut, că nu mai poate să facă pe barosanul.

Am gafat? Am spus ceva ce nu trebuia? a întrebat la fel de senină Marinela. Marinela are un talent deosebit de a încurca borcanele, de a pica în cele mai neverosimile situații – acum câțiva ani s-a dus în Budapesta, la Festivalul de la Sziget, unde, ca toată lumea, dormea la cort. Într-o noapte s-a strecurat lângă ea un șarpe de punker – care i-a pus briceagul la gât și a zis să nu scoată un sunet. Apoi, la fel de lent, punkerul

s-a prelins sub buricul ei și-a început să-i dea limbi – și, after, dilema lui Marinela: să se ducă la poliție și să-l reclame pe ăla că a violat-o cu limba? Fiindcă, tehnic vorbind, a fost incontestabil un viol; dar, dacă o face, cum ar putea s-o demonstreze? etc. – o grămadă de impedimente juridice se profilau între ea și dorința ei legitimă de dreptate, încât până la urmă nu a mai depus nici o plângere.

Apoi a apărut Dinu (~25), și încă a fost OK; deși e hipster până în măduva oaselor (are 1,94, dar abia de cântărește 74 kg), are o fascinație sinucigașă pentru clasa muncitoare, mai exact, pentru ultrași, cărora le dedică un doctorat și duminică de duminică se agită ca țânțarul cu ei la peluză.

Am dat cinci ca băieții, ne-am pupat pe obraz – iar Alberto deja pe el, ce bei? Hai, că-ți fac cinste. Ca să recapitulez puțin, de la persoana el (respectiv eu, naratorul textului) trecuse la persoana noi (respectiv naratorul + Alberto) – iar acum nu se mai încurca deloc în narator și o dădea direct cu eu Alberto exclusivul. Începea să mă calce pe nervi chestia asta.

Dinu a zis că nu e cazul, are bani – dar Alberto dădea deja pe afară de grandomanie și a zis că nu discută, e invitatul lui; Dinu a zis bine, păi atunci un Ciuc. Dinu e un tip onest și loial, credincios până la fanatism cu prietenii, nu știu dacă a învățat asta de la suporterii lui iubiți sau pur și simplu s-a lipit de ei pentru că se regăsea în valorile lor masculine pure și dure. Căile Domnului sunt încurcate, n-ai de unde să știi.

Toate bune și frumoase deci, am tot schimbat impresii despre viața grea din pușcărie și de pe stadioane – problema e talentul Marinelei de a încurca borcanele, în cazul de față chemând o

doctoriță cu care eram prieteni amândoi. Tipa are o minte brici și-mi place să vorbesc cu ea – dar numai în contexte 1 la 1; în grupuri mixte nu se poate abține să nu flirteze cu toată lumea. Până la 32, când s-a defectat cu glanda și a început să pună pe cur, a fost o femeie frumoasă și foarte sexy, iar flirturile ei cădeau OK în peisaj. Acum, problema e că flirturile alea se încarcă de tot felul de conotații apăsătoare, imposibil de controlat; mai precis, fiind psihiatră, o face insidios și manipulativ, te trezești brusc că ți-a zburat mușamaua de sub mâini, că masculi, obiecte și mușamale încep să se rotească lent în jurul ei. Nu vorbește mult, dar o face lent și foarte încet, vrând-nevrând impune alt ritm discuțiilor și obligă pe toată lumea să întoarcă capul spre ea.

Recapitulând, când a apărut ea la masă, Alberto își trecuse o mână după spatele Marinelei, iar Dinu întreba dacă la pușcărie suporterii echipelor continuă să se bată, iar Alberto răspundea că mânca-i-ar pizdulicea aia dulce.

Venirea Alinei (35) a futut echilibrul ăsta precar; după zece minute, Alberto nu mai avea ochi decât pentru ea, se rotea neajutorat ca mușamaua, ad-o bere pentru domnișoara doctor; și trei mici din partea casei? a tunat curtenitor.

Și trei mici, șoptea abia auzit domnișoara doctor. Când flirtează, Alina vorbește doar la sictir, ultragiază orgoliul masculin ca să-l facă să ia atitudine – dar, cum o cunosc de mulți ani, m-am imunizat la strategiile astea și, în discuții, le pun în paranteze, mă fac că nu-i văd figurile perverse de stil. Însă fraierul de Alberto nu știa și își încorda tot mai tare mușchii, care stăteau să plesnească de atâta concentrare – doar, doar Alina avea să-l bage în seamă ca mascul S Classe.

Ce te tot agiți atâta, i-a tăiat-o Alina, parcă ești o pițipoancă. Alberto răgușise tot chemând chelnerul și comandând beri, povestind că în

pușcărie găsești de toate dacă ai bani, inclusiv peturi de bere la 50 de lei și curve la 500 de euro – în fine, cu cât se ambala mai tare, cu atât Alina devenea mai impasibilă și i le tăia mai sec.

La plecare, am luat taxiul – iar Marinela s-a lipit, hai, că vin și eu cu voi, mergem în aceeași direcție și mă lăsați întâi pe mine. Când m-am mutat în Ferentari, am mușcat-o de câteva ori – și nu înțelegeam de ce costă atât o călătorie cu Marinela, ce proprietăți cuantice are de reușește să distorsioneze în halul ăsta spațiul; pe urmă mi-am dat seama că Ferentarii sunt mult mai aproape de centru, practic la două stații de Unirii, decât curul de Berceni unde stătea ea. Și, deși de fiecare dată îi repetam Marinela, întâi la mine – de fiecare dată îmi adresa rugămintea aia idioată cu hai, lasă-mă întâi în Berceni.

La fel a făcut și acum – și când am șuierat poți să uiți, a făcut o mutrișoară speriată și Alberto și-a umflat pieptul că nu discutăm, facem cum zice Marinela – și am înghițit-o și pe asta, la cât cheltuisem nu mai avea sens să dau cu mucii în fasole la final. Ei au călătorit ca huhurezii pe bancheta din spate, eu în față, pălăvrăgind cu taximetristul, chiar pe Ferentari? a întrebat. Chiar pe Ferentari. Eu în vecini, pe Sălaj. Chiar la Tata Nuțu? Chiar la Tata Nuțu. Nuțu Cămătaru, am aflat cu ocazia aia, era zâna bună a cartierului pentru că băieții lui puneau la punct bagabonții, unul nu mișca când apărea zâna sau soldații ei. Era respectuoși băieții, la toate femeile zicea săru mâna. Acu, de când l-a săltat pe Nuțu, e haos, că bagabonții și-a luat-o în cap.

După ce am lăsat-o pe Marinela, tot drumul până acasă m-a bătut la cap cu asta, că Marinela l-a lăsat să-i bage mâna-n chiloți, mânca-i-ar pizdulicea ei aia dulce.

Cu Atti, deși nu-l mai văzusem de un an, am vorbit fix zece minute – când l-a văzut pe Alberto a zis dorm la Vasi în cameră.

De ce? Poți să dormi aici.

Nu nu. Dorm la Vasi.

A doua zi, Alberto s-a cărat fără presiuni subtile – și-a băut cafeaua, mi-a cerut 50 de lei și a zis hai, că mă car, că-și face griji Borcan că m-a luat garda. Ne-am pupat pe obraji – distracție de Paști, dacă nu ne mai vedem până atunci.

Era abia 9 – am coborât să-mi iau țigări și, dacă tot am coborât, mi-am verificat și contul – și, când m-am uitat pe cont, să fac infarct, mai aveam fix 600; eram practic ruinat – 400 de lei + 50 de euro aveam datorie la colega mea, întreținerea n-o plătisem, iar chiria stătea să vină. Pe scurt, eram în gaură cu vreo 1.200.

M-am întors, dar nimeni nu se trezise încă – și m-am pus pe calculator. Am agățat-o pe Marinela pe mess, ce-am auzit fată, că v-ați băgat mâna-n chiloți cu Alberto? Păi e corect așa, eu să bag bani în el și tu să mi-l fuți?

Ce nesimțit, s-a ofuscat, nu mi-a băgat mâna nicăieri, l-am mângâiat un pic și a luat-o razna. Și dintr-una-ntr-alta – e adevărat că o are mică?

Da, ăsta-i șarmul lui. M-a ruinat, am scâncit, mi-am mâncat toată bursa cu el.

Te-a făcut, s-a revoltat Marinela, e mai rău ca o pizdă nesimțită, ăsta nu pleacă de lângă tine până nu te face de toți banii.

Și ce pot să fac?

Lasă-l, e pe interes, se vede din avion. N-ai văzut aseară că nici nu te băga în seamă, că n-avea ochi decât pentru femeile de la masă? Stă cu tine să-ți mânce banii, ești bou dacă crezi altceva.

Nu pot, am suspinat.

Știi ce a zis cât ai fost la WC? a aruncat Marinela. Că ești un tip deștept, îți merge capul – dar ceva nu e în regulă la tine și asta nu-i place. Ești moale, nu ești cum trebuie să fie un bărbat.

Cuțit în inimă mi-a băgat Marinela. Și, da, dacă stăteam și analizam, în astea două zile nu m-a mai luat la vorbă dulce, te iubesc viața mea și alea, ci doar fratele meu și melodia cu boierii ăia mari. Aveam un sentiment de déjà-vu – că, la fel ca în cazul puștiului de la țară, luna de miere era pe terminate și la orizont se profila sportul sângeros. Bun, și cine era de vină că Alberto m-a jecmănit? Mi-a băgat el mâna-n buzunar sau am băgat-o singur? În termenii lui brutali, eu aveam pâinea și cuțitul, adică banul, iar el era acolo să-mi facă poftele. El făcea ce-a învățat la pușcărie, să se dea pe lângă unul mai descurcăreț ca să-și facă viața dulce. Prin urmare, în capul lui, eu trebuia să fiu stăpânul, ăla de la butoane – dar, pentru că nu am putut să mă impun sau să-l refuz, nu am reușit să-l fac să mă creadă. N-aveam tupeu și mândrie, nu semănam cu șefii lui de cameră din închisoare, comportamentul meu îi deruta instinctele de soldat; cu siguranță, dacă aveam s-o mai țin așa, romantic și împleticit, deruta avea să coacă în dispreț, dă-l în mă-sa de lache prost. Nu mai mergea așa, trebuia să fac ceva.

Apoi s-a trezit Atti (30+) și, după ce a mâncat, a venit cu Vasi în camera mea. Eram ca într-un tablou idiot de familie, mama, tata, copilul pierdut – tata Atti luând taurul de coarne, mama Vasi lângă el, cu mâinile în poală. Întâi, că nu e OK ce fac, în primul rând față de Vasi, care e colegul meu de apartament. Că am promis să nu-l mai aduc pe Alberto fără să anunț înainte, dar nu m-am ținut de cuvânt – iar mama Vasi

nu a comentat nimic, doar tăcea și arunca ochi neajutorați prin cameră.

Îmi pare rău, nu mai fac, am plecat capul.

Și Atti a zis că nu pot controla situația și să-mi aduc aminte când el ieșea cu o gașcă de bagabonți care tot așa l-au aburit la început, că suntem frați, hai cu noi în Parcul Tineretului să fumăm iarbă – dar apoi ăia au început să-i ceară bani împrumut și când el le-a zis pas au dat-o pe reproșuri și amenințări, că ce tovarăș de căcat e și o să vadă el, o să-i scoată vorbe în cartier că se droghează – greu de tot a scăpat de ei; a avut noroc cu spoitorii, că s-a dus cu Florin spoitoru la ăia și Florin le-a zis lăsați-l în pace, că e fratele meu – încât abia așa a putut scăpa... Deci, a tras Atti aer în piept, Adrian, pe tine cine te protejează dacă o să întoarcă foaia? Ce familie știi în cartier să-ți țină spatele?

Nici una, m-am făcut mic.

Atunci încearcă să scapi de el, cât se mai poate.

Nu pot, am suspinat. Când se pune peste mine zici că mă calcă cu Touaregul.

Dar Atti, care n-avea deloc simțul umorului, n-a prins poanta. Ce vrei să zici cu asta?

Mă fute bine Atti, ce e așa greu de înțeles?

A rămas descumpănit câteva secunde și apoi – știi ce cred oamenii din cartier despre tine? Că ești nebun. Problema ta e că bei și când bei o iei razna, începi să vorbești prostii și sperii oamenii, îi faci să devină paranoici. Adu-ți aminte cum a fost cu Bibi.

Bibi (39) a fost unul din primii oameni pe care i-am cunoscut în Ferentari, chiar în zilele de august când căutam cu Atti chirie, întrebând din om în om, pe străzile cartierului. Eram pe Alee și am remarcat un tip scund și gras care își bea sticla de vin dulce în fața unui magazin

de la parterul unui bloc, așezat pe o ladă de bere, lângă o masă improvizată dintr-un placaj; singurul care stătea la masă, restul își beau berea pe treptele de la intrare sau în picioare.

L-am întrebat dacă știe vreun apartament de închiriat. Atti, mai ales, i-a trezit curiozitatea, fiindcă era străin, iar prin Ferentari nu vezi măcar oameni cu facultate – cu atât mai puțin vreo urmă de străin. Ne-a făcut o bere și ne-a descusut, cu ce ne ocupăm, ce căutăm acolo.

Suntem studenți și căutăm o chirie ieftină. În ce-l privește pe Atti, era parțial adevărat – făcea un doctorat și trăia din bursă; în ce mă privește – nu, fiindcă pe atunci lucram ca ziarist. Dar am lăsat-o așa – ceea ce e greșit.

Unul din ei știa pe cineva care avea un apartament chiar la intrarea pe Alee, în felia cea mai cumintică a străzii – și ne-a trimis acolo. Punct ochit, punct lovit – am vorbit cu administratoarea blocului, iar aia ne-a dat numărul de telefon al proprietarei. După o săptămână ne-am mutat și, pentru că magazinul era la trei blocuri distanță, am început să ieșim seara acolo. Deși era însurat și cu copii, lui Bibi îi plăcea s-o ardă cu puștani și bagabonți; mă rog, asta de fapt e comun în cartier, găștile nu se separă pe vârste, ca în Centru, ci pe sexe, băieții cu băieții, fetele cu fetele.

Povesteam grămadă despre fotbal, manele și unguri; despre fotbal – majoritatea erau stelișți și fani Becali, își tot aminteau cum patronul de la Steaua și-a făcut pomană cu sărăcimea din Zăbrăuți; ăia furau curent și RENEL-ul i-a debranșat – iar Becali a ridicat mâna bionică, le-a plătit nota de plată și s-a făcut iar lumină în Zăbrăuți. Despre manele – cum s-au dus la Han și s-au făcut rangă; îi interesau mai puțin lăutarii și mai mult spectacolul monden, să ia contact cu lumea bună din upper class-ul interlop (unul din ei, o reținși pe asta, s-a lăudat zile în șir

că s-a nimerit la același pisuar cu Emi Pian). Despre unguri – că sunt aroganți și vor să ia Ardealul; cum toate găștile erau mixate, nimeni n-avea nimic cu țiganii – problema era cu ungurii, deși nu vedeai picior de ungur descălecând pe Ferentari.

Dar cel mai mult se povestea despre femei – și asta mă inconforta, că trebuia să mă prefac entuziasmat de gagicile care treceau pe acolo: aia-i bagaboantă, se comenta, pe 50 de lei stă la o poștă, aia a divorțat de bărbat acu două luni și umblă după pulă.

Și ție care-ți place, m-a întrebat Bibi la sfârșitul unei seri, zi-mi numai cum vrei să arate și îți fac rost de o bagaboantă cu o sută de lei toată noaptea – și, beat, mi-am frecat mâinile de poftă că ah ce-i fac, dar a doua zi mi s-a făcut frică de curvă și o săptămână n-am mai dat pe la magazin. Din fericire, când ne-am întâlnit din nou Bibi a făcut uitată povestea cu bagaboanta.

Pe scurt, locul plesnea de coaie și testosteron – asta deși la toți băieții din gașcă, inclusiv lui Bibi, le era frică de neveste și nici unul nu comenta când partenera, de la geam, îl țipa să vină în casă. Or, pentru că presiunea spre heterosexualitate era enormă, n-am mai suportat schizofrenia și într-o seară am căzut în păcat, m-am cuplat cu Ana – și căzut în păcat am rămas... De fapt, era ceva mai complicat, fiindcă undeva tot prin intervalul ăla, poate ceva mai devreme, am decis să-mi scot puștii hetero din cap, să-i scot la orice cost – și, cum cu gay nu mergea, rămânea varianta b, o tipă băiețoasă și cu piele mișto; de Paști, fusesem la puști acasă cu plocon pentru copilaș, iar acasă la ei era foarte cald, că pornise aeroterma pentru bebeluș, mirosea foarte puternic a familie și m-a luat o nostalgie cruntă după viața aia simplă – și atunci mi-am zis nu, nu vreau să îmbătrânesc singur, trebuie să-mi găsesc pe

cineva la orice cost. Am fost puțin nazist cu mine că m-am combinat cu Ana, dar na, uneori mai trebuie să fii și așa, altfel nu se poate – și chestia bizară e că funcționa, asta era neliniștitor, că în mare era cam aceeași chestie ca aia cu un băiat, doar că fără pulă și fără intensități toxice.

Deci Bibi și-a făcut un obicei din asta, să ne facă cinste o bere chiar înainte să plecăm acasă – și nu-mi convenea, că-mi făceam obligații. Când am dat să i le întoarcem a refuzat, lasă bă, sunteți studenți amărâți – și atunci i-am zis Bibi, eu nu sunt chiar atât de student, de fapt sunt ziarist în presa centrală; dar a trecut peste asta ca și cum nu m-ar fi auzit. Dacă aș fi fost deștept, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e în regulă asta, să nu primească berea înapoi; cadourile sunt forme de îndatorare, filogenetic vorbind, de la ele încolo economia a început să zbârnâie.

Mie îmi zicea profesore sau sibiene, iar lui Atti – ungure sau, când nu era de față, Harry Potter, că avea ochelari ca personajul și ten pufos de preadolescent. Îmi plăcea destul de mult de Bibi, era un tip dur, cinic și foarte straight, prin asta cred că s-a impus ca lider, avea un gen de fairplay übermasculin, ești om cu mine sunt om cu tine: reții că la un moment dat a venit la magazin un puștan 18+, a cărui figură îmi era familiară cumva – da, l-am recunoscut, pentru o perioadă se lipise de gașca lui Bibi și apoi dispăruse. Chiar înainte să intre în magazin, Bibi l-a oprit; ia vino tu aici, i-a spus calm – și băiatul, ca o oaie supusă, s-a oprit zâmbind strâmb; ce ai zis de mine, că n-am bani să-mi plătesc vinul care-l beau aici? a ridicat ușor vocea. Puștiul a protestat slab, dar Bibi nu-l mai auzea și a izbucnit într-o furie oarbă, de nestăvilit, dau cu tine de pământ nenorocitule, îți rup oasele de te adună mă-ta cu fărașul de pe jos – și când ăla, deja palid, a început să se justifice, Bibi s-a

băgat urlând peste el, morții mă-tii de drogat; l-a umilit îngrozitor și nimeni din gașcă nu a intervenit să aplaneze conflictul, toată lumea tăcea și-l lăsa să-și consume furia.

Dar asta e altă poveste; deocamdată trăiam o feerie interculturală, Bibi făcându-ne beri la sfârșitul serii, din patriotism față de cartier sau alte motive obscure – și noi minunându-ne de cât de minunați sunt Ferentarii și ce oameni cumsecade îi populează. Mai ales pe Atti îl cocoloșea și îl înconjura de atenții, fiindcă era străin și se simțea obligat să-l protejeze, să fie gazdă, încât Atti să rămână cu o impresie bună despre cartier și despre ospitalitatea din Ferentari. Era un avantaj ăsta, să fii străin – dezarma orice agresivitate, bagabonții rămâneau cu amenințarea în aer când Atti recita poezia cu Budapesta. De pildă, prin mai, luna dragostei, ne-am apucat la 12 noaptea să ne plimbăm beți pe Alee și ne-am oprit chiar pe buza dintre zone, să savurăm panorama fermecată de la ghetouri – acolo, abia pe la 1 încetau viermuiala și manelele, până atunci era o hărmălaie ca la Festivalul de la Rio. Un bagabont beat și paranoic s-a luat de noi, că voi sigur nu stați pe aici; nu plecați până nu-mi spuneți ce căutați la ora asta în zonă – și când Atti, într-o română stricată, i-a recitat poezia cu ungurul din Budapesta îndrăgostit de Ferentari, bagabontul s-a schimbat cu 180 de grade și a ținut să ne facă o bere la non-stopul de la drogați – să le spui ungurilor tăi ce omenie ai primit pe Ferentari. Ne-a condus până la scara blocului, să fie sigur că nimeni nu se atinge de pasărea lui rară din Budapesta.

Dar și asta e altă poveste, fără legătură cu Bibi. So, la magazin, feeria a început să ia apă când pe noi a pus ochii un interlop falit (60+), care a început să se frece de noi și să ne tot cheme pe la el. Avea părul vopsit ca Ion Dolănescu, era

lunecos și cu glume ambigue, ce cur mișto ai făcut, nu mi-l împrumuți în seara asta să mă joc cu el? zicea câte unui puștan – și când ăsta micu se enerva interlopul o întorcea mieros, de ce te superi? dă-mi păsărica gagicii tale, am auzit că e epilată și dată cu parfum; și o ținea la caterincă o oră, în timp ce lumea se prăpădea de râs.

Când i-am spus lui Bibi că interlopul ne-a invitat acasă la el a reacționat neobișnuit de vehement – e poponar, nu vă duceți, n-o să scăpați până nu-l futeți.

Cum să ne fută Bibi, am răspuns în cor, suntem doi la unu; ce, suntem pizde să ne ia cu japca?

Nu e vorba de asta, a oftat exasperat, o să vă îmbrobodească și n-o să scăpați de el.

Fii serios Bibi, am reluat tot în cor, și să ne placă tipii, nu ni se scoală, că e de vârsta lui tata-mare.

Și, pentru că nu mai avea argumente – pe mine atâta m-a amețit de cap până l-am futut, habar n-aveți ce vrăjeală are. A prins școala pulii în pușcărie, atâta se freacă și te amețește de cap, până i-o dai la buci. Cam ciudat să recunoști asta în public, dar, na, ca șmecher nu te faci foarte rău de căcat dacă se întâmplă prin accident s-o mai dai, problemele încep când o iei. În plus, cum am spus deja, Bibi era un gen foarte direct: a recunoscut nu doar că l-a futut – ci și că, față de interlop, care avea ditamai pula, el o are mică.

Nu ne-am dus atunci la ăla, fiindcă riscam să picăm de bulangii – și, când ne-am dus, am făcut-o că era Ana cu noi. Era foarte frig în seara aia și în fața magazinului un gol lugubru – dar, înăutru, la căldură, interlopul și un tovarăș de-al lui.

De data asta nu l-am mai refuzat când ne-a invitat la el. Interlopul avea două apartamente

în același bloc, într-unul stătea el + nevastă-sa + fata, și nu ne-a dus acolo, ci în celălalt; care apartament, deși mobilat mai bine decât primul și înzestrat cu o cabină de duș cu muzicuță, era neocupat – îl ținea probabil de futelniță. Pe primul, ne-a lămurit, l-a cumpărat din ce a produs ca pungaș: s-a lăudat că pe la jumătatea anilor '90 și-a făcut o bandă de copii sub 14, pe care îi punea să fure pentru el; când îi trimitea să opereze îi îmbrăca de școală și le punea ghiozdane – soldații mei, ni-i alinta jucăuș; și când Atti l-a întrebat de ce le zice soldați i-a tras cu ochiul, păi ce, numai sicilienii să aibă soldați? Noi românii suntem și mai șmecheri, îi creștem din grupa mare; m-a lăsat cu gura căscată moșul. Al doilea apartament era făcut, în desfrâul dinaintea Crizei, din credite la șase bănci; când, după Criză, au venit să-l execute pentru rate neplătite, nu au putut să-i facă nimic, că era făcut din credite cu buletinul și trecut, ca toate proprietățile lui, pe numele nevesti-sii – cu care nu era căsătorit pe acte.

Deloc nu-i convenea lui Bibi prietenia asta cu interlopul – iar Atti s-a conformat, a pus distanță față de tataie. Eu am continuat să mă văd cu el, fiindcă mai scăpa chestii de culoare și, în plus, mă fascina cum poate să vorbească o oră întreagă fără să spună nimic: dacă Alberto e în stare să vorbească despre frăție și rectitudine morală și o juma de oră, interlopul ăsta îl lăsa mult în spate, putea s-o facă și un ceas jumate. Dar, când ne vedea împreună, Bibi se strâmba ca la o lămâie acră; l-ai futut? mă întreba râzând strâmb după ce scăpam de moș – și eu îi răspundeam la mișto că nu-s pervers, nu mă fut cu tata-mare; dar, clar, nu mă credea. Retroactiv, din perspectiva finalului poveștii, realizez că ce nu-i convenea e că nu putea controla ce-mi spune tataia, care se retrăsese de ani buni din afaceri

și acum comenta ca filozofii de pe bară – și nu s-ar putea spune că temerile lui nu erau justificate: Bibi, a scăpat-o moșul, era șmecher part-time, avea job, dar, ca să-și rotunjească veniturile, se mai băga la combinații cu băieții – dar n-a vrut să-mi spună ce anume învârte.

Cu cât te duci mai în profunzimea Aleii, cu atât lucrurile devin mai încâlcite și mai dubioase, iar lumea mai paranoică; e tot mai acută senzația unei a treia prezențe, nevăzute și interlope – iar eu, în intervalul ăla, aveam băsini de ziarist în cap și vroiam să-i prind vibrația inefabilă; ceea ce e iarăși greșit, fiindcă dacă vrei viață în cartierul ăsta, te faci că nu vezi ce se întâmplă și mai ales nu întrebi nimic despre cea de-a treia prezență, ocultă – și, dacă o ții așa cu don't ask don't tell, prezența o să ți se reveleze singură, fiindcă e în ordinea firii, oamenii ajung să-ți spună chestii fără să-i întrebi.

În plus, ca să scap de anxietate, ajunsesem să beau din ce în ce mai mult când ieșeam la magazin. Dilema era asta – nu beau, stau cu dinții încleștați, doar mă uit cu ochiul mort la lume; beau, ocup tot spațiul de emisie și vorbesc doar eu sau nici măcar, vorbește gura fără mine – și a dracu gură trăncănea ca o pizdă, că Ferentarii-s minunați, că Bibi e minunat, că ei toți sunt minunați și dracu știe ce alte pornografii hipioate de pace și înfrățire între clase și specii mai spunea proasta; iar când Atti, deja jenat, mă lua de acolo să plecăm, Bibi amfitrionul zicea vai, dar mai rămâneți, hai, că mai fac eu o bere – și cum să-l refuzi pe prietenul Bibi, spatele nostru din cartier?

Și Bibi a tot dat din cap și a ascultat porcărioarele mele hipioate – până când, într-o seară de noiembrie, a explodat și muci le-a făcut. A izbucnit în cel mai prost moment, fix când am

adus-o pe Ana să mă dau mare cu prietenii mei de pe Ferentari.

Când i-am prezentat-o – zdreanța asta e prietena ta? Să mori tu? Și apoi, adresându-i-se direct, știi că ăsta în fiecare săptămână vine cu o gagică pe aici? Proastă mai ești, se vede pe tine. Dar Ana era femeie-soldat și un mușchi nu i s-a clintit pe față, stătea și-l asculta calm; iar la sfârșit, cu aceeași stăpânire de sine – ce ai vrea să zic Bibi? Lucrurile astea nu te privesc pe tine, o să le discut cu el acasă. De fapt, Ana știa de prietenele curioase din Centru pe care le scoteam la safari pe Ferentari, cum știa și că-mi plac băieții.

Dar la ora aia Bibi era beat și arunca pumni la întâmplare – și o bucată s-a luat de Ana, troacă de porci a făcut-o. Ea l-a ascultat câteva minute, apoi a căscat la sfidare și m-a întrebat dacă mergem acasă.

Dar Bibi de-abia își făcuse încălzirea și nu ne-a lăsat să plecăm, vă cărați când vreau eu, încă n-am terminat cu limbricul. Toată faza semăna cu o lapidare publică – în seara aia se strânseseră aproape toți băieții care-și beau berea acolo. Dar nici unul nu a intervenit, stăteau și ascultau.

Ai zis că ești student și ai 31 de ani – acuma ne zici că ești ziarist și ai 37. Când ai spus adevărul? De ce ai mințit? – și, oricâte argumente am adus, nu l-am mai putut convinge, am mințit și asta m-a discreditat. Am zis-o, era și el un gen de soldat, hotărât și dintr-o bucată, odată ce ai călcat pe bec era pa.

De ce te-ai mutat în cartierul ăsta de jegoși, când toată lumea vrea să scape de el? Tu vrei ceva de la amărâții ăștia. Ai tu un interes, nu mă duci, ești polițist sub acoperire, a conchis. Te-am încercat până acum, să știi, și m-am convins că nu ești cine zici că ești.

La orice argument aduceam răspundea – ești deștept, dar nu mă duci, te-au învățat să fuți mintea oamenilor.

A vorbit mult, praf m-a făcut, și de la un punct încolo n-am mai zis nimic, doar stăteam și ascultam cum dă cu mine de pământ. La sfârșit – nu mai ai ce căuta aici, îți rup picioarele dacă te mai prind. Dar pentru că nu mă ridicam să plec, continua să detalieze, vrăjeală de la limbrici ca tine am halit grămadă, crezi că ești primul care încearcă să se infiltreze aici?

Mi se uscase gura și nu mă puteam pune în mișcare, stăteam ca paralizat pe lada aia – și Ana, cu același calm, a zis OK Bibi, am înțeles, nu mai are ce căuta aici; acum putem pleca? – și ne-a lăsat să plecăm, ia-ți bă zdreanța și pleacă.

Două zile am fost dezarticulat pe faza asta și nici că am mai ieșit în cartier. Practic, mi s-a luat de Ferentari și o lună sau două n-am mai ieșit.

În intervalul ăsta, Atti a tot încercat să medieze o împăcare cu gașca de la magazin. Nu știu ce i-a îmbârligat, cert e că după Revelion a început să mă bată la cap că Bibi tot întreabă de mine și, într-o seară cu vreme mai moale, am ieșit – OK dragoste, hai c-o facem. Nu am stat să mă gândesc că momentul e prost ales, fiindcă (tot Atti dixit) pe Bibi l-a părăsit nevasta de câteva zile, femeia și-a luat copiii și a plecat la alt tip. De ceva vreme îi mergea rău bossului nostru, ca să facă bani s-a dus în Turcia, dar s-a întors după o săptămână și acum era falit.

Erau trei la magazin – Bibi, un amărât cu veleități de lăutar și unul (30+) cu alură de șmecher și cu o figură seacă, pe care nu se putea citi nimic. La început am discutat salaamalekuri – că de ce în Ținutul Secuiesc ungurii îi tratează

așa pe români, că a cerut o pâine în românește la Miercurea Ciuc și nem tudom, n-au vrut să-i dea pâine. Dacă stau să mă gândesc, deja în salaamalekurile astea se străvedea, ca-n palimpsesturile lui Derrida, o agresivitate ascunsă.

Tu cum te-ai simțit ungure aici pe Ferentari? a continuat, te-ai simțit bine aici, vezi? Din amărăciunea noastră ți-am dat de băut și nimeni nu s-a luat de tine – și, ca omul beat, tot insista să ne facă o bere și mi-era penibil, că știam că n-are bani; parcă la un moment dat i-am și zis-o, lasă Bibi, că destul ne-ai făcut tu, acu mai lasă-ne și pe noi – dar n-a vrut să audă. Mai mult, dintr-un masochism bizar a început să ne spună că s-a apucat, cu frai-so, de zugrăvit un apartament, dar abia dacă-i ies și lui 200, că frai-so e specialistul și el doar ajutor.

Deci o bucată a fost totuși decent, părea să se lege chinuit ceva – și, după ce m-am pilit, i-am zis da bă Bibi, am mințit, îmi pare rău, dar cu gagică-mea ce ai avut frate? Înțeleg de ce ai dat cu mine de pământ – dar ea ce ți-a făcut? Și el a stat, s-a gândit și a zis da sibiene, ai dreptate, am greșit. Și mi-a plăcut cum a zis-o, am regăsit ceva din Bibi ăla vechi, care, când greșește ceva, recunoaște ostășește și n-o dă după cireș.

Apoi l-a tachinat pe Atti cu iubita lui franțuzoaică – unul din motivele pentru care Atti a venit în România a fost să-și găsească și el o iubită româncă. În București nu a reușit să agațe nici una – în schimb, deși nu și-a dorit neapărat, a futut două franțuzoaice, una după alta ca croitorașul cel viteaz, iar băieții îl tachinau mereu pe treaba asta, franțuzoaice? ptiu, ce ghinion pe tine. Lăutarul a început să improvizeze la caterincă pe o piesă lăutărească, foaie verde și-o lalea, Marion e viața mea, care s-a dus în Franța etc. etc., deci seara părea să se lege.

Atâta că și eu, și Bibi începeam să ne îmbătăm și fiecare reacționa în felul lui: mie să mi se pară că Ferentarii-s o oază hipioată de iubire și empatie, iar Bibi să devină din ce în ce mai suspicios și mai urâcios; făcea glume din ce în ce mai eliptice, că te naști odată cu pula, dar pula moare înaintea ta, că o femeie nu se ține cu bomboane și flori, ci cu pulă și bani, și dacă nu-i dai pulă și bani pe săturate, te lasă. Era într-o dispoziție din ce în ce mai masochistă – dar eu nu mai vedeam treaba asta, că de fapt plesnește de ură, și tot trâncăneam despre minunați Ferentarii, minunați locuitorii.

Treabă care-l irita și mai tare – și ca să mă potolească a început cu celălalt set de glume, că uite poliția, uite prăduitorul – și la asta am început să mă neliniștesc vag, cu atât mai mult cu cât Atti îmi făcea semne să o ștergem, că lucrurile sunt pe punctul să deraieze. Dar, când ne-am ridicat, Bibi s-a pus barieră și a zis nu plecați nicăieri – și ne-a mai luat două beri de căciulă.

Se lăsase un frig al dracu și o bere am băut-o pe repede înainte, iar cealaltă nu mai intra nicicum – și i-am zis Bibi, dragoste cu de-a sila nu se poate; și el a răspuns ba da, se poate, vezi asta? adică un par pe care l-a scos chiar atunci de sub măsuța de placaj.

Și de aici încolo s-a scufundat complet în filmul paranoic, că ce pula mea cauți sibiene aici, între jegoși? – și când i-am zis, deja patetic, că vreau să mă stabilesc aici, că iubesc cartierul ăsta, șmecherul de lângă el s-a strâmbat literalmente de scârbă. Tipul nu băuse nimic, de fapt trăgea de la începutul serii de o bere – și nu intervenea în discuție, doar asculta.

Lăutarul încerca să aplaneze conflictul, hai Bibi tată să bem, să ne simțim bine. Dar șmecherul i-a pus o mână pe umăr să se oprească

cu asta, că sunt chestii care nu-l privesc – iar lăutarul și-a pus palma în cur și s-a cărat.

Când ne-am ridicat să plecăm a scos parul de sub masă și ne-a lovit ușor peste picioare, plecați când vrea mușchii mei, nu ai voștri. Dar nici atunci, obnubilat de alcool cum eram, nu am reușit să conștientizez, vorba lui Vasi, pericolul situației, simțeam mai degrabă un fluid de simpatie pentru Bibi, când îl vedeam așa mic, gras și zburlit ca un cotoi – că ce, dacă ești ziarist crezi că mi-e frică?

Îmi venea să mă piș, dar nu mă lăsa să mă duc după bloc, Bibi, i-am zis, mă piș pe mine frate, nu mai pot. Nu m-a lăsat să mă duc decât atunci când a dispărut după bloc tovarășul lui, șmecherul; dar nici atunci nu m-a lăsat singur și a venit după mine.

Tovarășul lui era un pic mai încolo, cu spatele – și când a trecut pe lângă noi privea indiferent înainte, ca și cum n-am fi existat.

Acum nu ne vede nimeni, n-ai martori, ia zi, ce faci? Îți rup picioarele, mi-a zis în timp ce mă descheiam la șliț; și, ca să mă convingă, a ridicat bastonul deasupra capului – iar eu am îndoit reflex piciorul stâng. Se zice că în momente de astea de șoc îți sare beția din cap – nu știu ce să spun, cert e că atunci m-am speriat foarte rău.

Dar n-a dat, a lăsat parul jos, nu intru eu la pușcărie pentru un lache turnător. Atti zicea că nu vroia doar să mă sperie, ci și să mă facă să-mi dau drumul pe mine, de aia a ridicat parul chiar înainte să mi-o scot din pantaloni. Dar, jur, nu m-am scăpat.

În fine. Dacă până la momentul ăsta faza face sens și poate fi înțeleasă, ce urmează e complet descreierat și în afară, și de aia o dau pe post nudă, fără ancore hermeneutice: după ce ne-am întors, în fața tuturor, Bibi și-a dat jos pantalonii și chiloții, s-a aplecat cu curul spre mine și mi-a

zis bag-o, ce dracu aștepți? Nu asta vrei? Și eu am zis ce căcat de treabă e asta Bibi? și prietenul lui, șmecherul, a zis fă ce zice – și eu am zis nu merge așa frații mei, nu merge așa.

Bibi și-a ridicat pantalonii de trening și a zis hai să bem, ia de băut sibiene – și atunci am avut inspirația să zic e frig, haideți la noi în apartament să bem; zic inspirație fiindcă, pe vremea când mă iubeam cu Bibi, mi-a tot repetat regula aia să nu bagi niciodată oameni străini în casă – și prin asta l-am dezarmat cumva, că după toată faza nasoală îl bag în casă. Pe scări am zis nu faceți gălăgie, vă rog frumos, ăia de sub mine au copii mici – iar Bibi s-a liniștit și a devenit rezonabil, în definitiv și el era locatar la bloc, se mișca în interiorul acelorași legi fizice și sociale. Le-am dat să mănânce, de fapt Bibi s-a dus la frigider și a zis, scârbit, ce amărâșteni sunteți, n-aveți nimic. Le-am fiert niște crenvuști și după o jumătate de oră au plecat.

A doua zi mi-a transmis din nou prin Atti că îmi rupe picioarele dacă mă mai vede la magazin, de fapt Atti, care nu-și amintea expresia românească, mi-a zis în engleză, you are not welcome anymore, that's the idea – pe scurt, îmi dăduse interdicție, cum zic ei; de data asta l-am luat foarte în serios și făceam ocol pe o străduță paralelă ca să evit zona aia. Și, ori de câte ori îl vedeam – în stația de autobuz sau într-o crâșmă – făceam cale întoarsă și mă făceam că nu-l văd. Mi-era frică de el.

De atunci am încetat să mai mint; le spuneam de la început oamenilor că sunt ziarist și tăiam discuțiile despre afaceri dubioase – e șmecheria ta, ziceam, nu mă interesează, nu vreau belele aici.

Bibi a fost primul tip la care am întâlnit râsul lui Becali; de fapt, chiar dacă îl apreciam că era

onest și protectiv, mă deranja că într-un fel fundamental își pierduse încrederea în oameni și juca în forță, pe putere. Încerca să fie corect, dar suflet bun n-avea, era un om complexat și înrăit de viață, căruia îi plăcea să umilească. În naivitatea lui, Alberto nu purta resentimente nimănui, deși viața lui fusese mult mai urâtă; avea căldură și instinct al proximității, corpul lui mare știa să se lipească de alte corpuri prietene.

În fine. Nu am putut pleca în ziua aia acasă la țară, și bine era să fi plecat – de o săptămână, bicicleta mea zăcea legată de o balustradă din scara de bloc a unui prieten, iar ăla m-a sunat că cineva mi-a șutit dinamul, deci clar că o avea în vizor. Urăsc pacostea aia de bicicletă, își face bine treaba, dar e 100% de gagici, mi-a dat-o Ana după ce și-a cumpărat una mai bună. N-are cadru și țipă rozul pe ea, bașca un coșuleț alb prins pe portbagaj – prietenii din Centru izbucnesc în râs când ne văd împreună, iar bagabonții din Ferentari fluieră după mine la caterincă, alo prințeso.

Am recuperat-o și am lăsat-o acasă – iar de acasă, deși era 10, m-am dus la Zeicani. Alberto s-a strâmbat când m-a văzut, una zicem, alta facem, nu ne-am înțeles că nu mai vii pe aici?

Tu vezi-ți de-ale tale, i-am zis, mâine plec acasă și vreau să beau o bere.

M-am dus în separeu și mi-am băut liniștit berea – dar după cinci minute a venit și el, ia bă o bere și dă cinci lei să bag la aparate. A făcut praf hârtia de cinci lei, îl auzeam cum înjură și pocnește în aparate – și deștept eram dacă plecam chiar atunci, dar n-am făcut-o; am mai stat de-o bere și iarăși a venit la masa mea, mai dă cinci lei. Dar nu i-am mai dat nimic – am zis am cheltuit destul pe curul tău și gata, nu mai are banca bani.

Hai la tine, a zis, n-am dat azi pe acasă și nu vreau să dorm în seara asta la Borcan – și

i-am răspuns că nu se poate să stau în cap, pe lângă Vasi, e și ungurul.

Și-ți pasă ție bă de ăia? Era beat bine, fiindcă avea ochii roșii și răsufla greu.

Nu merge omule, n-auzi? Când s-a putut s-a putut, uite că acum nu se mai poate.

Hai, că știu eu un loc, a lăsat-o mai moale, dar ia-mi și tu un pachet de țigări. Deștept aș fi fost să-i fi zis NU MAI AM BANI, n-ai auzit? fiindcă chiar nu mai aveam bani, cu pachetul ăla intram deja pe minus; biletul până acasă costă 60 de lei și fix 60 de lei mai aveam în buzunar.

Pe drum m-a pus s-o sun pe Marinela – și au vorbit vreo zece minute; râdea gros și, trăgându-se de puță prin pantaloni, zicea mânca-ți-aș pizdulicea ta aia dulce, și apă din pizdă ți-aș bea.

M-a dus la mama dracului, dincolo de Piața Ferentari, lângă ghetourile de la Zăbrăuți. La o sută de metri de blocuri, dând în bulevard, e un intrând plin de sălcii și boscheți, un fel de fostă stradă, invadată de vegetație – pe scurt, un loc neverosimil de sălbatic și de intim, în care târâiau greierii.

Dar nu eram singuri acolo, mai era un drogat care zăcea sedat în iarbă și Alberto s-a enervat când l-a văzut, valea de aici jegosule. Dar drogatul era făcut bine, nu putea articula nimic, doar se uita cu ochi goi la noi și gângurea ca prin somn.

N-auzi bă ce-am zis? Acum te cari, morții mă-tii de drogat, că nu poate ieși copiii în parc din cauza voastră, se-nțeapă în ace când se joacă.

Dar drogatul stătea și gângurea în iarbă, mai că nu ne trimitea bezele, era complet făcut.

N-ai auzit bă ce-am zis? a mai urlat și s-a repezit la el. A încercat să-l ridice de jos, dar drogatul s-a prăvălit înapoi și Alberto a început să-i care picioare.

Lasă-l nebunule în pace, nu vezi că e dus? – dar nu s-a potolit decât când i-a spart buza și s-a murdărit de sânge pe adidași; abia atunci s-a oprit și, înjurând, a început să-și șteargă mizeria de de pe adidas cu un șomoiog de iarbă – în timp ce drogatul încerca să se ridice și nu reușea; până în stradă s-a dus în patru labe, scâncind și bolborosind.

Și, în liniștea care s-a lăsat – n-are rușine nenorociții, se înțeapă în stradă și-i vede copiii, a zis încurcat. Hai lângă mine, hai pupă-mă.

Am pus-o, mă gândeam, cum să mă car de aici și nimeni să nu se supere. L-am pupat fără entuziasm și cred că a simțit asta, fiindcă a început iarăși să boscorodească drogații – și apoi, după ce s-a mai calmat, mi-a băgat mâna la chiloți, ce-ți mai face cocoșelul?

Și după o pauză – auzi ce m-am gândit, nu vrei s-o futem amândoi pe Marinela? M-a înnebunit ce voce are, numai s-o auzi și ți se scoală.

Dar faza nu se lega, ne pupam degeaba. Hai, treci la aparate, a încercat o glumă și ce să fac, am început să-l sug cu aceeași lipsă de entuziasm; și el, apoi – știu că-ți place, hai, stai ca pușcăriașii la baie. Și atunci am zis băi Alberto, nu te supăra, nu merge s-o faci așa în tensiune și frică – și atunci el, păi să nu-ți mai fie frică, tu ești fratele meu și așa și pe dincolo. Uite, după ce te fut stau să mă fuți și tu, să nu zici că-s băiat rău.

Alberto, aici nu-i pușcărie, sunt alte reguli, nu merge așa – și el, după o pauză, de ce-mi strici cheful? Eu ți-am făcut de fiecare dată plăcerea, acum fă-o și tu pe a mea.

Dar nu era plăcere, ci doar o senzație brutală și foarte fizică, ca și cum cineva te-ar scurma înăuntru cu un băț. Și, după ce s-a terminat – nu dai și tu niște bani, dacă tot pleci? Hai, că am văzut că ai.

Sunt banii de drum Alberto.

Las că ai luat salariul, dă și mie 50 de lei. N-am mai comentat, am scos portofelul și i-am întins banii, vreo 45 de lei.

Păi vezi că ai? Așa te vrea fratele tău. Și, după ce m-am mai milogit, mi-a dat 20 de lei înapoi, să vezi ce inimă are fratele tău.

Tot drumul a continuat să vorbească singur și să înjure drogații, morții mă-sii de distruși, pentru un nenorocit ajungi la pușcărie.

Deci așa, și futut, și cu banii luați, mi-am repetat a doua zi pe autobuz, furios și umilit.

Am plecat așadar acasă la țară și taică-miu, care-i doctor, a zis ce-i cu tusea asta? Ia și tu niște medicamente – dar tusea a rămas înțepenită acolo, în faringe, cu toate medicamentele.

Peste câteva zile m-a sunat; jucam o tablă cu taică-miu. I-am răspuns politicos, dar rece, e Sfântul Gheorghe și ziua lu bătrânu, uite, am mâncat un grătar și jucăm o tablă.

Mă iubești? m-a întrerupt impulsiv, ia zi, mă iubești? Și i-am răspuns că să-și ia gândul, iar el a început să înjure drogații, că-s peste tot și nu mai poți să te duci cu cineva în boscheți fără să dai de unul.

Taci că spui prostii, i-am tăiat-o. Eram pe ultima sută înainte de decolare, încă aș fi putut să mi-l scot din cap fără costuri prea mari. Pe lângă că era incontrolabil, n-aveai de unde ști ce boli purta pe dinăuntru. Clar, trebuia să scap de omul ăsta, îmi aducea doar belele. Și apoi, ce dracu să fac cu el? Înțelegea distorsionat lumea din afara pușcăriei și, în plus, era dependent de jocuri de noroc – deci, chiar dacă i-aș găsi un serviciu, cu primul salariu s-ar înfige într-o sală de jocuri și nu ar pleca până n-ar pierde tot. Pentru el era mai bine la Borcan, la un stăpân de care știa frică și care îi dădea bani cu țârâita.

Eu nu știam să-l controlez, n-aveam nici o autoritate asupra lui. Pe scurt, caz închis.

Apoi am început să scriu la teză și lucrurile s-au schimbat – analizând viața din Ferentari, inserându-l în lucrarea de doctorat ca fan dedicat de manele, mi-am amintit că e un om cald; că, în pofida vieții lui de căcat, avea o inimă ușoară și veselă. Viața lui se trecuse în pușcării și acum, la 33 de ani, n-avea o femeie și trăia din pomana rudelor – dar asta nu l-a înrăit, nu l-a umplut de venin, ca pe Bibi. Îmi aminteam câte o fază și, pac, o luam la labă – până și pe futaiul de la revedere am ajuns să-i dau în cap: ce căcat, m-a luat o dată cu japca și gata, e sfârșitul lumii? Și oare chiar m-a luat cu japca? – și am început să analizez ca deșteptele pe facebook dacă a fost sau n-a fost viol și concluzia: că nu prea, la o adică, aș fi putut să fiu mai ferm, fiindcă eu eram ăla de la butoane – dar am fost moale ca căcatul; sau, dacă nu, aș fi putut să-mi pun pur și simplu palma-n cur și s-o iau la fugă, ciao Alberto și pupici; dar am stat ca o nevastă proastă, ca mă-sa lui Oara Vulc din satul meu, când lu bărbatu-so beat i-a venit chef de futut în noaptea de priveghi – și ce să facă femeia, că nebunu era cu capsa pusă și chef de scandal, a desfăcut picioarele și a stat s-o fută ăla, cu gândul la muma din sicriu.

M-a sunat chiar înainte de Paști și, după ce și-a făcut gluma cu milionul, m-a întrebat dacă ne mai iubim – și i-am răspuns oricând Alberto, oricând, numai să mă întorc la București și te fut de-ți sar capacele. Rememorând și analizând, mi se părea din ce în ce mai evident că-i plac și băieții, că-i place chiar s-o ia – dar că, fiind șmecher, nu-și poate accepta asta: ce mai rămânea din firma de șmecher dacă își recunoștea că vrea s-o ia la muie? Și apoi – la ce i-ar folosi să și-o recunoască? Clar, nu i-ar folosi la nimic, în lumea

fertilă în care trăia, homosexualitatea era de o inutilitate totală.

Îmi aminteam insistența imprudentă cu care mi s-a băgat pe gât la început – sau faptul că nu a reușit să țină nici o femeie lângă el; nici o văduvă de 50 sau o femeie măritată nu se încurca cu el, nefericitul. Îmi mai aminteam că, în pușcărie, a fost luat cu japca doar la început – și apoi, când a căzut a doua oară, a făcut-o de bunăvoie; pe scurt, s-a învățat să-i placă, iar în libertate ducea dorul chestiilor cu băieți. Chiar dacă au pornit ca abuz, erau parte dintr-un gen de camaraderie masculină care-i lipsea aici; și, ca toate abuzurile repetate, în timp au ajuns să-i dea securitate afectivă, să-l pună la un adăpost precar: cât timp un șef de cameră își făcea mendrele cu el, era la adăpost – iar aici, în lumea asta complicată și rea, nevoia de securitate era cu atât mai mare. Era un fel de hetero, dar în pușcărie agățase și dependența asta, să se hârjonească sub pătură cu băieți – probabil o dependență mai slabă decât aia pentru jocurile de noroc. În fine, cert e că atunci când ne puneam în pat inventa tot felul de strategii complicate ca să ajung să-l fut și eu – preferabil în somn, încât să nu-și prejudicieze onoarea de șmecher; și, când se întâmpla, începea să gâfâie ușor și să se împingă cu fundul în pântecul meu.

Apoi, după Paști, pentru că tusea aia nu mai trecea, mi-am luat inima în dinți și m-am dus să-mi fac analizele. Aveam de așteptat câteva zile pentru rezultat – chit că un rezultat negativ nu e neapărat concludent înainte de trei luni. Cu cât treceau zilele, cu atât așteptarea devenea mai încordată, se umplea de miză. Putea fi treaba aia nasoală sau, dacă nu, un sifilis sau o gonoree de rahat care mi-a slăbit imunitatea; oricum, ceva era, prea mă simțeam slăbit. Cu o zi înainte de rezultat m-am dus într-o plimbare la Olt și,

stând așa pe malul apei, m-am gândit ce chestie, s-ar putea ca viața mea să se termine în zece ani, la 50 să se facă negru pe ecran și râul ăsta tulbure și tăcut să curgă fără mine... Dar zece ani era un interval abstract și greu de cuantificat, nu avea precizia chirurgicală a unui cancer care te omoară în câteva luni. Deci aveam timp să respir, să-mi văd de viață.

Bun, pe asta am lămurit-o, mi-am zis aruncând pietre în râul ăla mare și tulbure, acum mergem mai departe: ce fac cu Alberto? Omul ăsta îmi dă un sens, îmi umple capul și fără o prezență în cap ne uscăm ca maică-mea în borcanul conștiinței. Și oricum, dacă rezultatul iese pozitiv înseamnă că o avem deja amândoi. Dacă iese negativ – n-o avem nici unul. În ambele cazuri avem undă verde s-o facem. În plus, la fel ca în fantasma mea cea mai disperată, omului ăsta, deși e hetero, s-a întâmplat să-i placă și băieții. Unde mai găsești așa soldat, când o să se mai nimerească așa conjuncție norocoasă de astre? Ce fac singur, mă bag, ca ursul iarna, la televizor și pastile? Clar, nu mă las de omul ăsta.

Partea a II-a

Prezent

„Tu să ai inima tristă,
Că e zonă interzisă,
Că e cu sârmă ghimpată
De poliție și armată."

Albatros – *Fă Doamne fereastra ușă*

Pe goană

La analize, ce să zic, n-am mai ajuns. Ai mei mi-au dat bani de tren și vreo zece lei de buzunar să merg să le scot – dar era o zi frumoasă, fără un nor pe cer și, când am început să fac cu mâna la mașini, ce mi-am zis? Hai mai bine să-mi cumpăr de banii ăștia un pachet de țigări, că-mi rămân și de două beri la bar, La capu la pod; dar ce fac cu dușmanul, că mă vede ziua în amiaza mare la bar și mă pârăște la doctoru, încât se prinde familia că nu am mai plecat la Sibiu – deci: ce fac cu el? Hai mai bine să merg pe burtă la magazinul din drum, să iau un pachet de țigări și un pet și să mă strecor, pe lângă sat, la Olt, să-mi fac viața frumoasă.

Altfel, banii au intrat târziu, la jumătatea lui mai, și, când am ajuns în București, în sud, la câmpie, era vară în toată regula; iar în bar la Zeicani – unde am ajuns a doua zi, pe la 5 – oamenii pluteau în șlapi și pantaloni scurți; singur tipul ăla care zicea că e polițist sub acoperire era la costum, un costum negru.

Se stătea afară, pe terasă; via de deasupra făcuse frunze mari, cărnoase, care-și aruncau umbra răcoroasă peste mesele de plastic de dedesubt.

Alberto a apărut cam după o oră; i-am auzit glasul răgușit tunând din magazin și l-am chemat în bar. Era lume acolo, dar tot m-a îmbrățișat și m-a pupat pe obraji, m-a strâns cu putere în

brațe, lovindu-mă cu palma peste spate; am simțit îmbrățișarea aia până în stomac.

L-am așezat la masa mea, cu Malik și polițistul, și s-a apucat să turuie incoerent cum a fost când l-am scos la Castel, că am spart 600 de lei, că a cunoscut o doctoriță, că ne-am întors cu taxiul acasă. Polițaiul îl asculta și dădea din cap, da da, o grămadă de bani ați spart; și Alberto, încurajat, turna toate amănuntele posibile – și la final, pe ăsta-l iubesc ca pe fratele meu, zi mă, ridica bărbia spre mine, nu te iubesc?

Ne iubim Alberto, ne iubim, răspundeam, la fel de euforic și imprudent.

Nu-l mai văzusem de o lună și între timp se bronzase, încât acum era tuciuriu ca un marocan. Dar sub bronzul ăla strălucea, iradia lumină – și, în soarele roșu care scăpăta spre apus, am simțit că omulețul ăsta derutat e inofensiv și nu-mi vrea răul; râdeam și îmi auzeam râsul în gât – dar pe el nu-l mai auzeam ce zice, ca și cum cineva ar fi tăiat sonorul lumii.

M-am dezmeticit abia când, după două beri, m-a tras deoparte și mi-a zis uite cum facem, eu mă duc la Borcan să-mi iau ceva haine și ne întâlnim direct la tine, ne-am înțeles? Să nu ne mai vadă lumea că plecăm împreună.

Am mai rămas de o bere cu polițistul – care, beat tun, mi-a zis lasă-te de omul ăsta, nu știi în ce te bagi; dar era o secundă prea târziu, eram doi contra el – încât i-am tăiat-o visător, m-a ajutat să-mi fac treaba cu manelele, m-a dus între bagabonți și a avut grijă de mine; și el a repetat, punându-și o mână patetic de beată pe umărul meu, lasă-te de el, e din clan de periculoși, ăia îți rup picioarele.

Și am întrebat ce clan, Daranii? – fiindcă Alberto îmi spusese că o verișoară de-a lui Borcan era ținută de băiatul unui șef de clan interlop; dar nu-l crezusem, fiindcă în Ferentari

boschetarii și puștanii inventează rudenii cu staruri interlope – de-a lungul timpului am cunoscut nenumărați nepoți de-ai lui Nuțu, mândria Ferentarilor. În fine, în cazul Daranilor, tatăl făcuse legendă, băiatul doar ducea mai departe firma și, ca mulți băieți de bani gata, era mai nonconformist – avea veleități de lăutar și, în mijlocul unei petreceri, a luat microfonul vedetei și i-a întors complimentul, adică s-a apucat să improvizeze o melodie în care își omagia privighetoarea.

Interlopii erau pentru manele ceea ce familia de Medici fusese pentru artele Renașterii, filantropi care protejau artiștii, îi ajutau financiar la început de carieră și, mai încolo, le dădeau bani cu camătă să-i facă cântăreții lor de curte. Schimbul era avantajos de ambele părți: interlopii aveau buzunarele pline de bani lichizi și, în plus, vroiau să-și facă cunoscută bogăția – iar lăutarii le imortalizau, prin cântece, șmecheria și potența financiară. Era concurență între interlopi, cine face nuntă sau botez mai luxos și mai mediatizat, cine face ploaie de bani mai mare pe un lăutar... Or, interlopul din familia lui Alberto a schimbat regulile jocului, le-a cântat el lăutarilor – de-asta zic că era mai ciudățel; filmulețul e pe youtube, acolo am văzut.

Iar polițistul a făcut ochi mari și a zis da – de unde știi? Și i-am zis, trăgând cu ochiul, am lucrat ca ziarist, am sursele mele, știind că asta o să-l bage în paranoie; omul s-a încruntat, ia zi, pentru cine lucrezi? – și atunci am dus degetul la gură și m-am uitat enigmatic spre cer; și tot drumul până acasă am pufnit nervos în râs, nu știu dacă pentru gluma asta idioată sau pentru cerul enorm de roșu de deasupra.

Vasi era la mine-n cameră, se uita la TV; am discutat despre orice altceva decât Alberto – situația ne depășea pe amândoi, funcționam într-un

armistițiu fragil în care coabitarea mai era posibilă doar punându-l în paranteză pe Alberto, ca pe un vis urât.

După o jumate de oră l-am auzit strigându-mă din fața blocului; Vasi s-a dus la el în cameră, no bine, hai, că mă bag la tradus.

I-am dat drumul în casă – pe hol, m-a ținut în brațe două minute, legănându-se cu mine; răsufla greu și era transpirat tot, mi-a udat tricoul în îmbrățișarea aia umedă, organică.

Nu mai pot fără tine, mi-a zis și, pentru că a simțit că mi s-a sculat, și-a trecut mâna pe la spate, a băgat-o în chiloți și, gâdilându-mă expert la gaura curului, a zis ce-ți mai face păsărica? Mor după pizdica ta. Și apoi, revenind brusc pe pământ – nu mai putem fratele meu să ne vedem la Zeicani, știi ce a zis Borcan? Că ce treabă am eu cu tine, nu știu că ești scriitor și scriitorii-s bulangii? Ascultă la mine, Borcan nu e prost, s-a prins cum stă treaba cu tine, dacă ne vede împreună, pardaf ne face pe amândoi. Nu știu ce ai făcut, cui i-ai spus, dar pe tine te știe lumea.

Ne-am îmbătat amândoi rangă în seara aia și am adormit, vorba persanului, beți lemn; dar, pe la 6 noaptea, s-a pus pe marginea patului, a început să se legene și să plângă monoton ca muezinii și l-am întrebat ce ai frățioare? – iar el a zis mă doare spatele de nu mai pot.

Chiar așa chiaun de somn, un sfert de oră i-am făcut masaj; iar a doua zi, când m-am dus la baie să mă spăl, a venit peste mine și a zis ce faci, te bagi singur sub duș? Ce treabă e asta, nu sunt eu iubirea ta, nu pentru mine te-ai trezit din somn? Ori facem duș împreună, ori ne vedem fiecare de viața noastră – și s-a băgat cu mine sub duș, ocupa trei sferturi din vană, ca un pui de hipopotam, încât când se întorcea cu burta spre mine trebuia să mă așez pe marginea căzii.

Ne-am săpunit reciproc și așa, plin de săpun, cu ochii închiși, a zis pupă-mă – și l-am pupat, iar ăsta a rămas de atunci obiceiul, să ne băgăm sub duș împreună, turuia ești nevasta mea, trebuie să ai grijă de bărbatul tău, să-l speli, să-l îmbraci, să-i dai să mănânce.

În fine, după ce l-am pupat a zis phuai ce înțepi, trebuie să te razi că am piele fină, de fată mare, rană îmi faci. Deși avea aproape 34, pe corp avea o piele ca de copil – nu avea păr pe piept, doar câteva floace în jurul bănuților sânilor, pe care i le tăiam cu unghiera.

BIC-urile mele erau uzate și m-a trimis după unul nou la magazin; după ce m-am întors a stat lângă mine cât m-am ras, supraveghindu-mă cu ochi încruntați. La sfârșit și-a trecut o mână peste obraz și a zis tu nu știi să te razi, hai să-ți arăt eu cum se face; mi-a pus spumă pe față și a început să mă radă expert, un sfert de oră cred că m-a tot ras. Și m-am gândit că poate așa făcea și în pușcărie, că ritualul de ras sau masajele erau învățate acolo, că era felul lui de a-și arăta supunerea, ba nu, că era felul lor, al deținuților, de a-și exprima tandrețea, fără să-și lezeze masculinitatea.

A doua zi am luat-o de la capăt; cu o jumătate de pet de bere în loc de mic dejun, am început să facem planuri: ai nevoie de buletin, nu mai merge așa, cu puțin noroc îți găsesc un job, dracu știe ce, că nici mie nu mi-e clar.

Am ieșit la Boieru și abia pe la 5 am mâncat ceva, niște mititei.

Pe la 12 noaptea ne-am întors rupți de beți acasă și am adormit cu lumina aprinsă și televizorul pornit pe un canal porno, trântiți la pielea goală pe patul nedesfăcut. Pe la 2 l-am auzit ca prin somn ieșind pe Vasi din cameră, ducându-se

silențios ca o pisică în bucătărie – și, la întoarcere, stingând lumina din camera mea.

Și, dimineața, când am dat să scot petul din frigider, Alberto mi l-a luat din mână și l-a pus la loc, avem de vorbit iubirea mea. S-a dus la bucătărie, a pus de cafea și când s-a întors – ce fac, mai rămân? E a doua oară când plec de acasă două zile; de când m-am mutat la Borcan nu am făcut niciodată treaba asta, să plec cu zilele de acasă. Știi ce a făcut Borcan când am apărut atunci înainte de Paști? M-a luat la palme. Abia noaptea mi-am făcut curaj să merg acasă; toată ziua am stat la bar, cu frica și rușinea pe mine – și, când m-a văzut în casă, a strigat unde ai fost derbedeule două zile, crezi că pleci când vrei de acasă? De aia te țin? – și jap o palmă pe obraz, cu toată puterea. Dacă mai faci o dată, a zis, nu mai ai ce căuta aici. De-aia te-am adunat de pe străzi, de-aia mi-am făcut pomană cu tine, să umbli bagabont cu toți spurcații? – și jap altă palmă... Și ce să zic și eu, iartă-mă Borcănică frățioare, că am fost prost și nu mai fac, să moară tăicuțul meu – și m-a iertat... Acum, a conchis, bag pula, iar am lipsit de acasă două zile, degeaba m-am jurat. Eu zic așa: dacă mă duc acum, mă primește; că așa știu, dacă greșești de două ori, te iartă – dar a treia oară te-ai ars. Și Borcan nu e prost, s-a prins că mă țin cu tine. Deci uite cum stă treaba – dacă plec acum, nu ne mai vedem niciodată; eu îmi văd de viața mea amărâtă, tu de a ta. Dacă rămân, rămân să nu mai plec, că loc de întors nu mai e. Deci gândește-te bine ce vrei de la mine, cum facem. Nu trebuie să-mi răspunzi acum, tu gândește-te bine și îmi spui ce-ai hotărât după ce bem cafeaua.

A adus cafeaua, oribil de dulce, și atunci am zis de ce nu putem continua ca până acum, vii la mine pe zi, stai o noapte și pleci?

Și el a răspuns nu se poate, n-am cum să mă tot ascund așa, nu pot să fiu și cu tine, și cu familia mea, nu pot să mănânc cu nepoții mei la masă după ce ți-am supt ție pula, înțelege că nu se poate. Și ți-am mai zis, Borcan e vulpoi bătrân și a mirosit treaba, tot mă prinde într-o zi, pune pe cineva să mă urmărească dacă plec de acasă și ne dă de urmă – și ce facem atunci? Praf am făcut căcatul... Dacă mă iei, mă iei de lângă familia mea și ne facem viața noastră.

Dar, oricât mă topeam de drag, nici prin cap nu-mi trecea să mi-l iau intensiv pe cap; în capul meu, planul era altul – să stea dracului la Borcan și să mă bucur de el ca de un vin vechi, de trei-patru ori pe săptămână, când scăpa de acasă; să stau până la sfârșitul lui iunie și apoi, încărcat de senzații și impresii din medii subterane, să mă întorc la țară și acolo să-mi termin teza de doctorat – iar prin noiembrie, cu lucrarea gata, să mă întorc în Ferentari; prin urmare, am zis n-avem bani Alberto, cu banii mei abia de mă descurc eu, ai văzut și tu că înainte de Paști m-am cărat acasă, c-am rămas în pană.

Și, abrupt, haotic, a zis plec, unde mi-s pantalonii? și să nu mă mai cauți.

Nu vroia să audă de calcule rezonabile și am luat-o pe ocolite, ție îți plac femeile și nu știi să trăiești fără familia ta: o să ți se facă dor de pizdă, o să ți se facă dor de familie. Uite, bem, spargem pahare și futem bani, dar tot e mai bine să stai la Borcan.

A oftat – n-am avut noroc la femei, că toate m-a lăsat. N-am ce face, asta a fost soarta mea, să stau tot lângă cur de bărbați. Așa a vrut Dumnezeu; că, dacă vroia altfel, mă ținea lângă o femeie.

Și, deși toată povestea îmi mirosea a șantaj sentimental, chestia aia, că n-a avut noroc la femei și i-a rămas să se aciuiască lângă un

bărbat, m-a înmuiat – și atunci am cedat, am zis OK Alberto, rămâi, vedem noi cum o scoatem la capăt. Fiindcă putea fi ceva despre sexualitate neasumată sau alte subtilități – dar, cu egală îndreptățire, putea la fel de bine să fie ceva despre un om cu creierul futut și sinele devastat, care s-a acomodat la orice rău și nu mai poate distinge între ce i se potrivește și ce e împotriva lui, și aleargă voios și cu sinele făcut varză spre lucrul ăla care-l otrăvește și ar trebui să-i producă scârbă... Pe stradă, de pildă, îi fugeau ochii doar după gagici – și, ca să ne futem, trebuia să se uite întâi la porno hetero; în timp ce mie mi se scula imediat ce puneam mâna pe el sau când i-o vedeam, lui nu i se scula decât dacă i-o luam la muie sau mă jucam cu ea, ca la escorții hetero... De asta zic, nu mi-e clar cât îi plăceau băieții și cât era obișnuință cu abuzul.

În plus, mi-o făcusem cu mâna mea; cu o zi înainte îi umplusem capul cu planuri, că o să-i găsesc un job și pe cineva să-l ia în spațiu, creierul meu era plin ochi cu serotonine și sub serotonine totul părea ușor, Job Buletin Bani, deci cumva l-am vrăjit cu perspectiva unei vieți altfel, că ar putea să scape de Borcan și să aibă o viață a lui; că nu sunt chiar un oarecine și aș putea să-l descurc, fiindcă am relații. Iar omul, care știa doar pușcărie și Ferentari, a mușcat-o, m-a crezut.

Și, cu capul îmbibat de serotonine, mi-am zis omul e avariat grav și vedem noi cum o scoatem la capăt, deocamdată, hai să-i fac ochii să râdă.

Era o zi nebuloasă și umedă, cu un aer înăbușitor de cald, și el a zis hai în Orășelul copiilor, pe Cocioc, ne uităm la pizde și ne dăm în mașinuțe – iar eu am zis hai.

Pe Cocioc m-a luat de mână, ce, crezi că mi-e rușine? Îmi place bărbații – și am simțit nevoia

imperioasă să beau ca să uit; și, după ce am ras scurt două beri la o terasă, am luat un pet de la un ABC și ne-am dus pe malul lacului. I-am propus să mergem pe o insuliță izolată; dar n-a vrut, a zis să mai vedem și noi oameni, destul am stat în casă.

Ne-am așezat pe fâșia de iarbă dintre lac și aleea pe care se plimbau oamenii; deja amețit, m-am pus peste el și am început să-l pup – și la început s-a ferit, ce nebun ești, râdea de acolo de sub mine, dar apoi a stat și, tot așa, chicotind, a început să mă pupe, încruntat și fragil ca un copil care descoperă o jucărie nouă, că uite, se poate pupa în public cu tipi.

Treceau oameni pe lângă noi, care se făceau că se uită în altă parte – și, la un moment dat, a apărut un copilaș de 4-5 ani, la pielea goală, care ne privea plin de curiozitate, iar asta n-a mai putut s-o suporte, hai, lasă-mă, gata, ne vede copiii. S-a ridicat în capul oaselor – și atunci m-am ridicat și eu; l-am văzut pe tatăl băiețelului, 20 de metri mai încolo, un bărbat înalt și slab, cu barbă tunsă scurt, care stătea cu fundul pe bordura de beton a lacului, cu picioarele în apă.

Alberto s-a băgat în seamă cu copilașul, l-a luat fără complexe în brațe, l-a aruncat în sus, l-a pupat cu foc; îi plăceau de murea copiii, mai ales fetițele, în autobuzele din Ferentari se apuca să le gâdile sub bărbie, să le vorbească, să le ia în brațe – și părinții nu se supărau, le râdeau ochii să-și vadă copilașii mângâiați de namila aia topită de drag. Dar omului ăstuia nu i-a convenit, Medalioane, l-a strigat, hai, futu-ți gura mă-tii aici – probabil ne văzuse pupându-ne și nu-i convenea să-și vadă copilul mozolit de un bulangiu.

Al tău e cumetre? a întrebat Alberto, să-ți trăiască – și omul (~45), sictirit, a răspuns păi al cui? Ia zi Medalioane, al cui ești, al meu sau

al lui curva de mă-ta? – și a continuat, la caterincă, de-aia-i zic Medalionul, că mi l-a lăsat mă-sa cadou, când a plecat cu moldoveanul, sta-i-ar slobozul în gât. Și, când a auzit că l-a lăsat nevasta, Alberto i-a întins petul de bere, ia și bea, să-ți trăiască băiatul; n-am copii, dar știu ce-i aia să te lase nevasta – iar omul, deși se uitase câș când Alberto i-a pupat copilul, a dat peste cap fără grețuri un gât de bere. Nevasta, a zis, l-a lăsat cât a fost la pușcărie, a dus copilul pe weekend la soacră-sa și nici că s-a mai întors să-l ia.

Și Alberto i-a povestit cum a agățat o tâlhăroaică de Spania în Gară, când lucra ca parcagiu, mai mare ca el cu 12 ani, și a dus-o la Borcan.

Vrednică țiganca, îi plăcea lui frai-mio, toată ziua cu cârpa și mătura, să fac aia cumnățele? Să-ți aduc aia? Că așa era ea, nu-i plăcea să stea degeaba: când dădea Borcan bairam, ea gătea, ea punea pe masă, ea aduna – spirt, nu alta; și tort știa să facă, murea Borcan de dragul ei. Era versată și haladită țiganca, a stat mai mult p-afară și avea vorbă dulce, cumnățele în jos, cumnățele în sus – o dată n-ai auzit-o cu vorbe de-alea urâte sau să i le întoarcă lui cumnată-mea; că na, femeia tot femeie, rar să se halească între ele... Și limbi în pizdă i-am dat într-o noapte, ție nu mi-e rușine să-ți spun, că ești român: ea dormea, eu mă uitam la porno la unii care făcea d-astea, și ce-mi dă prin cap? Hai să văd cum e, să nu mor prost. Mi-am pus frumos gura pe țâțele ei, am început s-o ling, s-o pup – și am coborât așa până la burtă; auzi fă, i-am zis, desfă picioarele. Stătea țiganca cu ochii căscați și, când am început să-i iau lindicul în gură a zis ce faci nebunule, n-ai rușine? Unde-ai mai văzut țigan să facă spurcăciuni de-astea? – și i-am zis taci fă, că-i plăcerea mea și să vezi de nu ți-o plăcea și ție; și pe urmă s-o fi auzit

ah oh, așa-așa, mai vreau; ce zic, am înnebunit țiganca. Să nu te aud, i-am zis după ce am terminat, că-i spui la cumnată-ta ce facem noi aici, că-ți rup gura. Dar ce, a zis, mă crezi proastă?... He he, îi plăcea cum o fut, dar tot m-a lăsat și a plecat la ai ei, la Craiova – că nu mai mergea la Gară, s-a umplut de gardă... Vezi astea șapte tăieturi pe braț? Pentru ea le-am făcut, pe tren când m-am întors. De-asta-ți spun, știu ce-i aia să te arzi cu o zdreanță.

De fapt, mi-a povestit mai încolo, povestea era mai lungă – după ce s-a convins că Alberto vegetează pe banii lui frai-so, femeia, om de acțiune de felul ei, a început să coacă planuri de evadare. A rămas gravidă sau a pretins asta, habar n-am, și l-a convins pe Alberto să-i ceară bani lui frai-so, să meargă amândoi la Craiova să-i cunoască pe ai ei – și Borcan a zis ține femeie 2.500 de lei, ia și inelul ăsta de aur, să vadă neamurile tale ce familie ți-ai găsit aici. Ține tu banii, că Alberto îi face praf, și dă-i-i în gară, înainte să vă vedeți cu ai tăi. Și-au făcut bagajele – și la Craiova în gară îi așteptau neamurile ei fioroase, că tipa era din familie mare de șmecheri care operau pe afară; ăia i-au luat banii și l-au gonit, tu să pleci de-aici și s-o lași pe femeia asta, că nu-i de nasul tău.

Fiecare se lăuda cu anii de pușcărie – ăla a băgat zece ani, chiar dacă tot din trei condamnări; era hoț deștept, făcea banul din vrăjeală, prima dată l-au prins cu ghiuluri false, a doua oară cu escrocherii pe mobil, le oferea oamenilor premii fictive dacă trimiteau patru euro pe un număr supratarifat – iar a treia oară n-am înțeles de ce; în mod cert, omul era mai controlat și mai lunecos ca Alberto, mai atent la ce lasă să se scurgă în afară. Nu ținea să se afirme, se lăuda doar cât să țină conversația, iar exprimarea lui era plină de elipse și aluzii, plus că evada tot timpul

în glume fără legătură cu discuția – și nu ți-era clar când vorbește pe bune și când la caterincă. În mod cert, prezența mea îl sâcâia, Alberto îi spusese că sunt scriitor – dar omul nu a înghițit-o și mă privea cu neîncredere.

Tot atunci, pe Cocioc, am aflat și de ce a intrat Alberto la pușcărie – făcea parte din cea mai jalnică categorie de tâlhari, cei care smulg obiecte din mână sau lanțuri de la gât și o iau la fugă; și, dacă victima țipă sau se opune, o liniștesc cu pumnul. La 15 ani, l-au trimis la Găești, la centrul de reeducare; era cantonament, cum zicea el, dar nu a știut să aprecieze asta – erau și băieți, și fete, iar regimul deschis, cu ieșiri în oraș, curte mare, teren de fotbal și multe ore de școală, la comun cu fetele. De la Găești, la 16 ani, l-au trimis, n-am înțeles de ce, la bididii, la penitenciarul de minori. Acolo a dat de belea, era pușcărie curată și a făcut greșeala să se dea de-al Daranilor – și asta, în loc să-i asigure protecție, l-a făcut țința omorurilor unei găști de acolo, cu legături cu un clan rival – iar el era singur și ăia de 18-20. La 18 ani l-au eliberat condiționat; a stat fix două săptămâni în libertate, dar apoi jap diplomatul, zbang cu pumnul și l-au săltat din nou, iar la ăia nu știu câți ani primiți s-au adăugat cei rămași din condamnarea de minor, încât acum a făcut cumulați șapte ani – trei la bididii, restul la adulți.

Pe Bicilei l-ai prins? s-a înfoiat Alberto, a fost taică-miu, a făcut 20 de ani, cu șapte de temniță cu lanțuri la picioare – dar ăla nu-l știa, deși trecuse pe la Poarta Albă; dar pe Nicu Bombardierul?, dar pe Sile Pietroi? etc., conversația s-a dus spre cunoscuți, cum e între băieții care se cunosc la un chef în facultate și descoperă că sunt din același oraș, că au terminat același liceu – și, ca să descopere cunoștințele comune, se folosesc ca ancore de vedetele liceului.

Pe unul, Legionarul, îl știau amândoi – și Alberto a zis fetiță l-a făcut șmecherii, și omul, cu cinism? cu sinceritate? a zis he he, până nu ți-o iei nu ești bărbat. Repet, tipul era lunecos, evada tot timpul în glume, și-a amintit de exemplu de unul cât ușa care le-a apărut ras în cap în celulă; din libertate, hop, uns direct șef de cameră – și ăla, cu o voce groasă și cavernoasă, a întrebat, în loc de salut, care mi-o dai bă și mie la muie să mă răcoresc? de a stârnit un hohot colosal de râs printre colocatari, care l-au trimis direct la mătură, întâi dă cu ea p-aici și pe urmă bagă-ți-o-n cur cumetre; în contrapartidă, Alberto a povestit că la plictiseală băieții puneau șorțulețe pe cur pisicilor din curtea pușcăriei și le alergau – fluierau după ele, hai fă la mine, ba nu, fă nesătulo, hai la băiatul, vocifera altul, umflându-și pectoralii ca Mr. Olympia, în fine, dintr-una într-alta, discuția deraiase spre un gen bizar și transgresiv de caterincă, de fapt nu foarte bizar, fiindcă mă întâlnisem cu el în crâșma de la Zeicani – oameni în toată firea sau bagabonți fioroși se prosteau și-și vorbeau unul altuia cu fă, schimonosindu-se ca bulangiii înveterați; în fine, Alberto zicea gata fata mea, nu pleci de aici până nu ți-l bag, iar ăla, cu aceeași voce sictiriță și plată – ba nu, pe tine te mănâncă în cur; au ținut-o așa vreo zece minute, șapte numere îți dau. Omul încerca să mă prindă și pe mine în joc, ce ții în chiloți, o pulă sau o gaură-n cur? – dar eu nu m-am descurcat să-i dau replica și prima oară m-a iertat; dar a doua oară, nemulțumit, a zis de ce nu răspunzi? Și apoi către Alberto, nu-mi place omul tău, nu știe caterincă, ce scriitor e ăsta? Și Alberto că e băiat bun, dar nu e învățat cu noi – dar tot i-am tăiat cheful și tipul, după ce s-a terminat petul, și-a strigat și futut Medalionul în gură și s-a cărat.

Două zile, Vasi a stat îngropat în camera lui; în dimineața celei de-a treia zi, a ieșit ca Isus din mormânt și m-a anunțat că-și ia zborul din București.

A ieșit din cameră în momentul când Alberto era plecat jos să arunce gunoiul; bă Adi, a zis, eu plec patru-cinci zile la soru-mea la Găești, ține și cheia că poate ai nevoie de ea; și de luna viitoare să știi că mă mut, caută-ți alt coleg de apartament.

Când i-am reproșat că mă lasă cu curul în baltă și o chirie de 200 pe cap mi-a răspuns sarcastic păi nu asta vrei, să rămâi singur cu Alberto? Nu asta-ți dorești, intimitate? Am înțeles eu greșit? – și mi-a închis gura.

Zilele astea mă pișasem rău pe regulile pe care le impusesem cândva, nu-l anunțasem că-l aduc pe Alberto și, după ce l-am adus, l-am făcut stăpân pe apartament, lăsându-l să țipe și să râdă zgomotos noaptea sau, pe zi, să dea muzica la maxim pe piesele care-i plăceau.

În plus, de două săptămâni studenta îl părăsise – și hârjonelile noastre trebuie că-i picau greu; de fapt, a simțit bine: nu era loc de trei oameni în apartament.

Într-o săptămână am făcut praf 1.500 – din datoria aia de 1.200 am plătit doar jumătate; s-au dus ca fumul, dar a fost frumos, seara eu găteam, dimineața Alberto spăla vasele și se făcea că dă cu mătura prin apartament, mă iubești? întreba, și eu răspundeam da bă Alberto te iubesc; și el continua vrei să fii nevasta mea? și eu răspundeam păi nu sunt deja?

Nu prea aveam ce vorbi, lui nu-i plăcea să vorbească nici despre pușcărie, nici despre rudele hoațe; despre pușcărie fiindcă, zicea, nu-i plăcea să-și aducă aminte, iar despre rudele lui fiindcă avea intrată în sânge chestia asta, nu dăm în

primire pe nimeni, nu intrăm în detalii private – cât de gură-spartă era la restul, aici rareori scăpa vreun detaliu; deci nu prea aveam ce vorbi, deși el vorbea încontinuu, mai ales despre sex – își scotea pula din chiloți și întreba îți place pula mea? Valorează milioane; sau șapte numere îți dau nesătulo; sau să vezi ce-ți dau curva mea dacă te prind cu altul; sau nu sunt pe interes, că, dacă eram pe interes, te ardeam de nu te vedeai, dar am prins drăgan de tine, că am văzut că ești băiat bun.

Bine am făcut că am plecat de la Borcan, zicea, mă trezea noaptea să-i fac masaj și patru ore mă ținea. Muream slugă la el, du-te Alberto la magazin, fă Alberto un masaj – dar cu tine îmi fac și eu o viață, tu-mi găsești un serviciu, intru și eu în rândul lumii; și ce dacă nu sunt lângă familia mea? Lângă tine mi-e mai bine, că ești deștept și mă descurci – iar asta mă făcea să mă simt inconfortabil, că se bazează pe mine să-i găsesc un serviciu, să înceapă și el o viață normală; în compensație, aruncam cu banul să țin magia sus, îi găteam chestii mișto sau îl scoteam la scumpetea de pe Lipscani, deși mă plictisește de moarte Centrul Vechi; acolo le explica prietenilor mei mi-am mâncat viața prin pușcării, dar, uite, omul ăsta mă ajută să-mi fac o viață, să-mi găsesc un job, și nu mi-e rușine să spun că trăiesc cu el – iar eu dădeam convins din cap că așa e, nu vorbește prostii Alberto. Pe scurt, mirosea frumos, cum trebuie să le fi mirosit emigranților debarcați în Lumea Nouă.

Când nu ieșeam era în stare să stea o zi întreagă pe site-uri de păcănele, mă chema din sufragerie, de la TV, să-mi arate că a făcut nu știu câte milioane de puncte, în valoare de nu știu câte mii de euro, iar eu îi țineam isonul, ne-am scos pe viață iubirea mea. Altfel, pe TV nu-l interesau știrile, programele de divertisment, se îndopa

toată ziua cu manele, fotbal și pornografie, iar seara mă futea fără prezervativ; când, rar, îmi venea și mie cheful să-l fut, mă zorea hai, termină-te odată, ce mă ții atâta, uită-te la mine, în cinci minute îmi dau drumul – și asta mă complexa, cu atât mai mult cu cât after îmi reproșa, invariabil, tu nu mă fuți, numai mă amăgești.

Fiindcă nu mă pricep la sex, experiențele mele, cu excepția episodului cu Ana, au fost diafane și rarefiate, cele mai multe consumate telepatic – iar intimitatea fizică nu e între competențele mele. Șmecheria mea să fac oamenii dependenți de mine e alta, să-i ascult; de fapt, la primele trei beri îi ascult, apoi, la următoarele, le dau încredere în ei și speranțe, le demonstrez cu claritate matematică că, dacă fac aia și aia, ies la liman și se scot pe viață, fiindcă au un potențial nemaiîntâlnit. Pe scurt, e vrăjeala mea. Nu contează că a doua zi, la lumina zilei, soluțiile mele fanteziste se descompun ca ceața-n vânt, pe moment, discuția le-a făcut bine și din când în când simt nevoia să revină să mai ia o doză; chit că nu cred în soluțiile cu care îi vrăjesc, vor să le mai audă o dată și înc-o dată. Dar Alberto nu avea capacitățile analitice ale interlocutorilor mei, iar soluțiile mele, în creierul lui hurducat și finit, rămâneau la fel de solide și a doua zi, pe lumină.

După ce ne futeam ne mutam în dormitor, unde ne uitam la filme pe net și mă punea să-i citesc subtitrarea, fiindcă nu se descurca cu replicile lungi sau cuvintele complicate. La început ne uitam la melodrame indiene din anii '80 – la Lanțul amintirilor a început să sughită a plâns când îi amputează picioarele unuia din protagoniști; mi-a zis, trăgându-și nasul, l-am văzut de 30 de ori, dar tot îmi vine să plâng. Mă plictiseau de moarte filmele astea și i-am zis băi Alberto, nu intră să stau în cap, hai să găsim

ceva să ne placă la amândoi – dar, în afară de filme indiene, îi mai plăceau doar filmele cu arte marțiale; așa că mai încolo am dat-o pe Van Damme și Jackie Chan. Horror-urile, SF-urile, filmele polițiste sau de aventuri îl lăsau rece – și de-aia, ca să văd un film ca lumea, trebuia să aștept să adoarmă.

Apoi, după ce Borcan ne-a dat o razantă, a început să mă preseze să ne mutăm din Ferentari; eram pe terasă la Boieru și deodată-l văd că se înverzește și-mi șuieră uite jeep-ul lui Borcan, acum să fugi din bar – iar el s-a ridicat în trombă și s-a ascuns la budă.

Am rămas pe scaun, mi-era penibil să mă vadă Florică că ies val-vârtej din bar. A stat cinci minute ferecat ca prințesa-n turn și, când s-a întors, a zis nervos de ce nu te-ai tirat? Dacă oprea ce-i ziceai?

Că mă ocup cu manelele, iar tu mă ajuți să-mi fac treaba și-mi ții spatele, să nu mi-o fur de la bagabonți, am ridicat din umeri.

Că Borcan e prost să-ți halească vrăjeala. Ne-a mirosit pe amândoi, de câte ori să-ți spun? Uită-te la tine, te sperii și când un puștan se uită urât la tine, cârâi ca găina proastă. Hai să zicem așa – stăteai la masă și ăla venea la tine și te lua tare, ce faci bă cu ăsta? Ia zi, te fute? Te căcai pe tine și dădeai în primire tot, o palmă nu trebuia să-ți dea. Tu nu ești învățat cu astea, că te-a ținut mă-ta în brațe, nu știi să ții de o minciună. Te bate, te joacă în picioare, tu s-o ții pe a ta, n-am nimic cu Alberto, nu-s poponar.

Dacă mă pierdeam, am lăsat-o mai moale, poate îi ziceam că-s fetița ta, mi-o tragi că-ți dau bani. Nu-mi venea să cred că Borcan e un înculat ca țăranii de la mine din sat, cum mi-l prezenta Alberto – ci avea, mai repede, cinismul sănătos al haladiților din categoria lui; era versat, stătuse

șase ani în Vest și făcuse o grămadă de bani – cert, îl ducea capul: era trăit printre curve și pești, cu siguranță era la curent cu ce fac afară, prin gări și parcări, băieții români când rămân în pană de bani – și că banii, atâta timp cât nu te află neamurile sau dușmanii să-ți scoată vorbe, n-au miros.

Am încercat să-i spun asta – dar se uita cu ură la mine. Vezi, m-a întrerupt, vezi că nu gândești? Degeaba ești deștept dacă nu te duce capul. Pe tine te lua la palme și pe mine mă băgai la belea fraiere. Ce faci în pușcărie sau p-afară e una – odată ce-ai ieșit sau te-ai întors ai terminat cu astea, nici usturoi n-ai mâncat, nici gura nu-ți miroase. Crezi că Borcan e prost? Una-i să fuți pe fraier, alta-i să te muți la el acasă – și știi ce ar fi gândit? Lacheții ăștia au relație... Vezi ce prost ești? Nu-i treabă să stai cu un bărbat, scoate-ți din cap asta. Dacă te lua tare, tu asta trebuia să spui: nu stau cu el, mă ajută să-mi fac treaba cu manelele și mă duce la bagaboante – iar Alberto și-a găsit o femeie să stea la ea.

Abia asta făcea sens; de atunci n-am mai ieșit împreună la Boieru – chiar dacă, tot Alberto zicea, Borcan e fițos și nu bea în crâșme din cartier, doar acasă sau în cluburi scumpe. Problema e că nu mai aveam unde bea în Ferentari: la Boieru și Zeicani nu, iar la șaormeria de la Piața Ferentari nici atât, fiindcă prima și ultima oară când fusesem acolo, Alberto ceruse brutal comanda, adă bă o pizza – iar asta îl enervase rău pe chelner, cum vorbești mă așa cu mine? Uite că nu-ți aduc.

Ba-mi aduci, că plătesc, s-a încăpățânat Alberto – și atunci am țipat la el, nu-mi fute relațiile de aici; și tot eu către chelner – scuze, săracu nu prea-i ieșit de pe Ferentari; iar chelnerul – aici e fițe, n-are ce căuta gherțoi. În fine,

s-a tot țipat și de o parte, și de alta, încât la sfârșit chelnerul n-a vrut să ne ia comanda, unde te crezi țărane?

De-asta zic, era dezadaptat și pentru standardele de ghetou; genul lui de șmecherie, OK în golăneala de după căderea comunismului, se fumase, 20 de ani after, până și-n Ferentari: chiar și celor de acolo le părea exotic și nepermis de necioplit – doar la Boieru îl tolera patronul, probabil din respect față de mine sau fiindcă îl știa pe Borcan; pe Florică îl exaspera clar, chit că-și păstra fața imobilă sau zâmbetul silit.

Fiindcă relațiile dintre oameni se bazează pe un implicit la care te adaptezi fără efort, prinzându-l din zbor – din glume, refuzuri, felicitări, în fine, o grămadă de lucruri; și, dacă nu-l prinzi, fie îți vinzi dezadaptarea ca exotism și aștepți să ți-o cumpere cineva, fie te izolezi și te mângâi cu filozofia că ești independent – fie ești submisiv și te bazezi pe alții să te descurce; el se baza pe mine, se gândea că, dacă câștig bani, am mirosit ceva; dar și eu, chiar dacă începeam să mă învârt, eram într-un sens dezadaptat – sau, mai repede, fără skill-uri practice.

Iar lucrurile se schimbau, chiar și-n Ferentari. Când mă mutasem în cartier, în autobuze se fuma noaptea târziu și toată ziua se ascultau manele la difuzoarele mobilelor; de când primăria schimbase autobuzele, înlocuindu-le cu altele noi, cu aer condiționat, nimeni nu mai îndrăznea să aprindă țigara – și rareori vreun bagabont mai dădea drumul la mobil, ca să atragă atenția fetelor. În plus, pe toate străzile se băga gaz, apă, canalizare și se asfaltau străzile – și nu poți să știi ce modifică oamenii, saltul de civilizație și respectul de sine aferent sau cultura, faptul că o țară întreagă se uită urât la tine și te vede ca necivilizat, așteptând să-ți bagi mințile-n cap.

Oricum ar fi stat lucrurile, smardoii și bagabonții ieșeau din modă – iar asta nu juca deloc în favoarea lui Alberto. Nu cred că spun prostii – manelele fac standardul de cool al Ferentarilor; or, de vreo cinci ani au dispărut din versurile lor smardoii și, cam de un an jumătate, surpriză, au început să se ducă bagabonții și șmecherii... O dată, în iarna asta, eram la Boieru la masă cu Florică și lângă noi s-a așezat o gașcă. Erau patru dubioși cu două bagaboante și toți se gudurau pe lângă matahala care făcea cinste; închinau și o dădeau cu finețe de om, mare talent, fiță de bărbat – deși ăla era clar ultimul țăran, râgâia și făcea glume bădărane, că mă duc să mă piș și vă las amanet (adică pleacă fără să plătească) – iar ceilalți behăiau subțire, ce vrăjeală ai în tine, he he, nu faci asta, că ești boier. Când unul din valeți, la o închinare, a sărit cu barosane și pumnul de fier, matahala s-a pișcat de cur și a zis lasă-mă cu de-astea de neam prost, eu sunt fițos bă. De asta zic, smardoii și bagabonții ieșeau din modă, alte personaje ocupau acum scena. Pe stradă, băieții mai haladiți purtau tricouri roz și se epilau pe picioare, în weekend ieșeau la Afi la mall să tragă de o cola – și toți aveau profil de facebook; pentru puștii ăștia din avangardă, șmecherie nu mai însemna display de putere și tunuri financiare, ci, nu știu, vrăjeală și talent, seducție și stil... Or, Alberto era la ani lumină distanță de toată povestea; din viața lui dispăruseră ca decupați 14 ani și se trezise într-o lume nouă, pe care nu avea cum să o înțeleagă.

În 1994, când căzuse prima oară la suferință, nu se auzise de internet, lumea vorbea pe telefon fix, iar albumele muzicale se produceau pe casete audio. Pe culoarele trenurilor sau în stațiile de metrou se fuma și, când cineva protesta, cei care aprinseseră țigara se uitau mirați. Banii se devalorizau de la o zi la alta și oamenii, care nu se

dezmeticiseră încă, își băgau toate economiile la Caritas. Cartierele se umpluseră de dughene de tablă în care se vindeau țigări, băuturi și alimente. Exista o singură bancă, CEC, și salariul se lua în mână. Spre Vest, granițele erau ermetic închise, iar lumea, egală în sărăcie, trăia demontând și vânzând la bucată relicvele Vechiului Regim, fabrici și uzine; economia era paralizată de blocaje, greve, țepe și din haosul ăla se ridicau primii milionari.

Pauzele în care stătuse în libertate erau nesemnificative; când a ieșit ultima oară, în 2009, toți copiii aveau telefoane mobile și ID de messenger, iar muzica se asculta pe calculatoare sau mp3-playere. România era integrată într-un organism suprastatal, UE, iar treaba asta îți permitea să călătorești oriunde în Europa de Vest fără pașaport. Salariile erau virate în conturi și, ca să ajungi să pipăi banii, trebuia să folosești bancomate. Dughenele dispăruseră și în locul lor apăruseră malluri și supermarketuri, unde puteai plăti cu cardul. Nu se mai fuma în stații de metrou, trenuri, iar în casele cunoscuților trebuia să ceri permisiunea ca să aprinzi o țigară. Magazinele, străzile, parcurile erau pline de camere video și, ca tâlhar, trebuia să fii atent la treaba asta. Orașele se umpluseră de sucursale de bănci, unde trebuia să păstrezi distanță de siguranță când cineva din față vorbea cu angajatul de la ghișeu. De asta zic, era altă lume, alte reguli. Ce să se mai adapteze? Intrase copil în pușcărie și alea patru ziduri erau lumea pe care o știa; pe scurt, era pa.

No more parties

Închisorile de bididii, pentru puști de 16-21 de ani, sunt o chestie total sinistră, înființată după Revoluție, pe model american; în timpul comunismului, minorii erau trimiși în centre de reeducare, unde se făcea școală pe bune, iar regimul era semideschis. La 16 ani, când Alberto a fost transferat la bididii, a făcut greșeala să se dea neam cu șeful Daranilor; un băiat mai mare l-a lăchit și apoi, că tot fusese spurcat, l-au lăchit și alții. Nu i-a plăcut de la început, dar n-a avut ce face – că nu era nici șmecher, nici pachetar; pachetarii sunt cei care primesc pachete de acasă, cu care cumpără spate/protecție de la șmecheri – iar în doi ani petrecuți la bididii a avut o singură vizită, de la un văr. Iar el de mic a fost mâncăcios, tot cu frica să nu se termine mâncarea. Ce să facă acolo, copil sărac și singur, să o descurce și să se pună bine cu lumea? Și-a cumpărat spatele, conservele de pateu și pachetul de țigări cu muia, masajul și mătura.

Dar apoi a început să-i placă – și așa a dus-o 14 ani. Acolo a stat cu bulangiii; ăia au grupul lor, mănâncă separat, nu-i iau băieții la masă și nici nu-i bagă în seamă, zic că se spurcă dacă un lache se pune cu fundul pe patul lor; totuși, dintre bulangii, numai pe el îl primeau între ei – îl băgau la barbut sau la table, îl lăsau să stea pe paturile lor; era mare ca ei și îi ziceau bă Bilă bă, ce cauți tu între bulangii? Tu ești de-al nostru mă băiete.

Când juca barbut, îi ziceau Bilă, că era mare și gras; când făcea show, Roxana sau Roxy. Le plăcea la șmecheri că știa să facă show, râdea băieții să moară când începea cu sexy show-ul, că așa e el, întotdeauna i-a plăcut caterinca și distracția. O dată, la un chef, când TV-ul mergea pe Taraf, și-a tras o fustiță mini și a început să danseze p-acolo, frecându-se de băieți, și ăia jap cu palma peste cur când trecea pe lângă ei, ah ce bună ești fata mea, strigau – și el a zis mă mănâncă rău, să moară familia mea dacă nu vă fac pe toți; s-a pus capră, a început să dea din curul ăla mare și a strigat care-mi bagă bă taurul – la doi le-a făcut laba, unul i-o dădea la muie și altul stătea la curul lui, a fost show-ul de pe lume, că râdea șmecherii să se prăpădească, aruncau țigări pe el și strigau, ca la lăutari, fără număr fără număr pentru Roxy campioana.

Nimeni nu făcea show ca el și de-aia toți îl căutau când dădeau chef. Și nici muie nu știa cineva așa de bine – așa de tare le plăcea la băieți că veneau ei la el, nu trebuia să se ducă prin camere, cu cerșeala după țigări, cum făcea bulangiii. Altfel, a fost și bine, și rău; bine că dulapul lui era tot timpul plin de conserve sau țigări și că nimeni nu se lua de el – rău că nu putea refuza; doar la ăia mai mici le zicea, ca să scape, dacă nu mă futi bine, să vezi ce-ți dau. Ca tot omul, nu era cu chef tot timpul, dar măcar de patru ori pe zi tot trebuia s-o facă; ba și-o mai și fura din cauza asta. O dată, unul șmecher i-a zis treci bă la aparate și, când el a zis nu pot frățioare, că am diaree ăla i-a urlat ba stai, că te pupă mă-ta rece; și a stat, ce dracu să facă, că toți știa frică de ăla. Și, după ce gherțoiul și-a scos pula plină de căcat s-a enervat și l-a bătut rău, o săptămână a șchiopătat.

Nu și-a găsit nici un drăgan și nici nu s-a îndrăgostit, că la futut băieții nu te lasă să pui

mâna pe ei sau, Doamne ferește, să-i pupi. Îi mai plăcea de câte unul, că nu era gherțoi și îl futea frumos.

După ce a ieșit din pușcărie a încercat să-și scoată bărbații din cap și n-a mai făcut-o cu nimeni, deși la buda din gară era plin de bulangii care-ți dădeau și bani, numai să-și facă treaba cu tine. Doar că, atunci când o futea pe baba lui de la gară, se întâmpla să închidă ochii și să se gândească la tipi; după ce s-a mutat la Borcan i se mai făcea dor și atunci se întâmpla să-și mai bage degetul în cur când și-o lua la labă.

Nu-i plăcea să vorbească despre pușcărie – și, beat, o făcea doar la insistențe, în stilul lunecos al pușcăriașilor, fragmentat și laconic, bruindu-și relatările cu glume, bravade, minciuni sfruntate, atribuind chestiile umilitoare altora; mi-a luat ceva timp să mă prind că bravada și caterinca lui prostească încercau să ascundă rușinea că la pârnaie fusese umilit cap-coadă, că s-a învățat submisiv și sclav – iar în libertate, ca să poată accepta fără disonanțe trecutul ăla, s-a antrenat să-l resemantizeze, să vadă umilința mâncată acolo ca șmecheria lui.

Din când în când mă întreba ce-ai văzut la mine? sunt sărac și gras și urât; iar eu îi răspundeam ești bărbat Alberto sau ești un om cald – și el mă asculta grav, dând din cap; relația asta îi dădea cred senzația unei mari realizări, că l-a prins pe Dumnezeu de picior; într-un sens, eram jucăria lui de lux, păpușa pe care o înșfăcase din vitrină – iar combinația noastră, pornind de aici, era ca el să mă iubească, iar eu să-l rezolv cu Job Buletin Chirie.

Problema mea de-o viață e că sunt foarte leneș, entuziasmul meu se consumă făcând planuri, le pun la punct în detalii infinitezimale – și, când le-am terminat de făcut, s-a dus și cheful.

Încât, când banii au început să se subțieze și în contul meu abia de mai pâlpâiau vreo 200, Alberto s-a dezmeticit și mi-a reproșat că n-am fost la Călărași pentru certificatul de naștere, că nu i-am găsit de lucru – pe scurt, că e ca-n ziua când s-a mutat la mine.

Ce făcusem pentru el fusese să-mi întreb prietenii la o bere ce se putea face în condițiile date: unul a zis fă-l maseur (dar pentru maseur era nevoie de 12 clase), altul întreabă la Administrația Parcurilor (dar pentru asta trebuia o pilă) – și toți clătinau sceptici din cap, că e fost pușcăriaș și nu se încurcă nici un angajator cu el; cu buletinul era și mai complicat – certificatul de naștere era la Borcan; un cerc vicios, fiindcă eliberarea unui duplicat al oricărui act de identificare era condiționată de existența celuilalt – buletinul de certificat, certificatul de buletin. O șpagă la Evidența Populației, în Călărași, m-a lămurit un tovarăș de bere, ne putea elibera din cercul vicios, ăia să-i facă un duplicat al certificatului de naștere și cu certificatul de naștere și trei poze să mergem la Poliția din Fetești să-i dea altă fițuică provizorie pe post de buletin. Toată combinația implica vreo trei zile în orașele alea, cu nopți dormite în moteluri pentru șoferi de TIR și mișcări spasmodice printre funcționari.

Nu mai aveam nici bani, nici energie să mă înham la treaba asta – și, ca să mă fac că fac ceva pentru el, am zis hai să mergem la un consult medical, să vedem ce-i cu spatele tău.

Ziua aia am căutat pe net neurologi de la clinici private, comparând tarife, ca să mă încadrez în ăia 200, în vreme ce el se văita că doctorul la care a fost i-a zis că e copt pe dinăuntru și n-apucă 40.

Am sunat, am făcut programare și când a doua zi i-am zis hai la doctor a răspuns, oftând, de ce să mergem? Ca să-mi mai spună o dată

ce a zis doctorul la care m-a dus Borcan? Nu e destul de amărâtă viața mea? În concluzie – nu mai bine îmi dai ăia 200 mie să mă duc să o văd pe soru-mea la țară, să-mi văd nepoții, mânca-le-aș coițele, că nu mai pot de dorul lor? Trec și pe la gară să o văd pe nevastă-mea, că n-am mai văzut-o de un an, să-i dau și ei măcar 30 de lei. Și, dacă n-o găsesc, știu acolo o bagaboantă care cu 50 stă să i-o bag fără prezervativ.

Și, pentru că asta presupunea mai puțină umblătură, i-am dat 150 de lei din ăia 200 – cu care a călătorit fix patru stații, până la Luica, și i-a făcut praf la păcănele.

Peste trei ore s-a-ntors spășit, iartă-mă iubirea mea, nu știu ce a fost în capul meu.

N-am pus la suflet, pe atunci toate erau frumoase și culorile incredibil de intense; am împrumutat de la Dan, poetul creștin, 200 de lei.

Zilele alea descoperise într-un sertar mp3-ul Sony și umbla pe stradă doar cu căștile în urechi, fredonând și dansând – chiar și în metrou sau în autobuzele din afara sectorului, unde lumea se uita la el ca la urs; când duceam degetul la buze, tuna sunt șmecher bă, crezi că-mi pasă? apoi bătea din palme și rotea brațele ca macaraua – iar oamenii, intimidați, se prefăceau că se uită pe geam sau se dădeau mai încolo, pe interval.

Cu Dan poetul creștin (~35) ne-am întâlnit la Dianei 4, o terasă de la Universitate, unde se strânge inteligheția. Dan era un tip foarte futăcios (m-a rugat să specific că dă trei numere pe zi și, dacă se poate, să-i las telefonul) – iar butada lui favorită era că de-aia s-a făcut scriitor, ca să fută puștoaice; de altfel, relațiile lui durau în medie cam trei ani: le lua tinerele și suple ca băieții și le creștea până când alea începeau să pună pe cur. Însă, de câțiva ani, mecanismul se

gripase, încât acum se plângea că trezește doar interesul unor femei inteligente și consumate.

Pe mine faptul că am devenit scriitor nu m-a ajutat să fut nimic – I mean chiar dacă trezeam interesul cuiva, tipul ăla era fie femeie, fie gay, și gayi, în calitatea lor de afini, sunt surorile mele, iar incestul nu mă excită. Pornind de la fundătura asta, când ne întâlneam, gluma era că el avea să moară captiv între femei ofilite, iar eu între homosexuali pasivi.

Acum însă, lângă mine, pe scaun stătea un tip cu o aparență fioros de heterosexuală; vezi? mi-a zis Dan, nu te mai plânge că faci artă pentru artă.

Lumea vorbește în șoaptă acolo, iar problema când ai căștile pe urechi e că vorbești mai tare decât dacă ai fi cu urechile libere, încât toată terasa a aflat cum a dat pizda pe cur – și apoi se întorcea în lumea lui muzicală, buzele tale... petale... picioare. Cât am stat de o bere cu Dan, Alberto a ținut căștile pe urechi și a continuat să fredoneze, strălucind de bucurie – iar Dan a zis, parcă cu teamă să nu-l trezească, ce inocent e; și apoi, când Alberto s-a dus la budă – ăsta interlop? Fii serios, e ca un copil, uită-te ce fericit e cu căștile alea pe urechi.

Nu că nu l-am crezut, din contră, o zicea din inimă și nu din principii politice și datorii morale – dar, pe de altă parte, Dan e creștin practicant, se roagă și ține posturi și are tentația să vadă lumea mai bună decât e, că nimeni n-o să plece supărat de aici.

Până la 27 a fost ateu, dar s-a convertit după ce s-a operat de pancreatită; de la abuz de alcool, pancreasul s-a necrozat și practic chirurgul a trebuit să radă putreziciunea din jur; înainte de operație, când l-au pus să semneze hârtii, o asistentă i-a spus ai noroc, te operează cel mai bun chirurg din țară și ai 50% șanse să scapi;

și Dan, înainte să i se pună masca de anestezie pe față, se gândea acum o să adorm și s-ar putea să nu mă mai trezesc din somn; e ca atunci când dai cu banul, poate da, poate nu – iar ipoteza asta, că ar putea să nu mai fie, i s-a părut de necuprins cu mintea, cu neputință de înțeles și de conceput; și atunci, ca o evidență, i s-a impus adevărul că nu există moarte și deci oricum o să se trezească, aici sau în altă parte. După ce a deschis ochii pe lumea asta, chirurgul i-a spus tinere, ai avut noroc, procentul de reușită la operații ca a ta e de 20%, deci ai avut 20% șanse să scapi – iar săptămâna asta e decisivă: dacă treci de ea, te poți considera salvat. Dar lui nu-i mai păsa, fiindcă fiecare zi trecută îi întărea convingerea că nu există moarte, fiindcă pe Dumnezeu, așa necuprins cum e, mintea lui îl putea gândi, dar moartea nu.

Dar și banii de la Dan s-au terminat rapid; doar țigările ne costau 30 de lei pe zi. Din fericire, în zilele alea miraculoase, bani răsăreau de te miri unde, pur și simplu pocneau în aer ca artificiile: am apelat la ONG-ul cu care colaboram, am mai augmentat un text și m-am plâns că nu mai am bani – și oamenii buni de acolo mi-au zis că mai am un rest de 800.

Din banii ăia, pentru că se apropia sfârșitul lunii, 400 i-am dat proprietarului apartamentului; i-am zis bă Aline, Vasi s-a mutat și trebuie să plătesc eu toată chiria, restul ți-i dau când îmi intră banii luna viitoare, până pe 10; și vezi că de luna viitoare mă mut, nu-mi permit să plătesc 200 de euro singur.

Bine Adriene, dar să fie pe 10, a zis. Cu trei zile, ba uneori și o săptămână înainte de sfârșitul lunii, Alin (23) începea să mă preseze, dacă nu pot să-i dau mai repede banii de chirie – și, în

plus, mă umfla sistematic la factura de curent, care nu știu de ce era la comun cu apartamentul din Berceni.

Trăia din chiria de la mine și din pensia mai-că-sii, alți bani nu-i mai intrau în casă. Dar, deși era falit, avea iPhone și împărțea un apartament de două camere cu maică-sa, nevasta și un doberman foarte arătos; presupun că-l îngrijea cu atenție maniacă, cum alții își bibilesc mașina în leasing. Alin era subțirel și scund, iar dobermanul ăla îi ajungea la talie.

Apoi, sinucigaș ca fluturele la foc, pe Alberto l-a mâncat în cur să-l sune pe Borcan – iar telefonul ăla m-a trezit brutal la realitate. Într-o dimineață, îl văd că-mi ia mobilul, formează un număr de Cosmote și își face vocea suavă de telefon erotic, Alo-o Borcan? Sunt Va-ali, n-ai să-mi împrumuți o mie de euro-o? Și ăla, luat așa repede – n-am mânca-ți-aș, sunt pe zero și eu; apoi, după o pauză – care Vali ești mă? Iar Alberto, revenind la vocea lui normală, Vali mă prostule, ce nu mă mai cunoști? Și Borcan, brusc enervat, Alberto? Să te fut în gură de muist. Să nu te prind prin Ferentari fraiere – și a închis.

Discuția n-a durat mai mult de 30 de secunde și n-am avut timp să mă dumiresc.

Și după ce mi-am revenit, de ce l-ai sunat mă pe Borcan, ce te-a apucat? – dar nu a știut să-mi răspundă.

Că l-ai sunat mai treacă, meargă, am zis, dar de ce ai bătut pula de el, ești nebun la cap? Nu e destul că suntem pe goană, acum îl mai și enervezi? Și nici la asta nu m-a lămurit, s-a apucat să-l înjure pe ăla, dă-l mă în pula mea, cine se crede? Numai el e șmecher pe lumea asta? Habar n-am, o fi fost actul lui de revoltă, să se răcorească bătând puțin pula de omul la care fusese slugă.

Și, deși mă așteptam ca Borcan să sune înapoi, dacă tot îi intrase numărul în memorie, n-a făcut-o. De ce – n-aveam o explicație la asta.

Apoi, a doua zi, am început să mă îngrijorez. Dacă pe ăla îl doare-n cur de Alberto? Dacă și-a luat mâinile de pe el și mi l-a făcut mie cadou, ia-l cumetre și distrează-te cu el? O fi având Borcan bani, dar și pizda nevesti-sii era finită, în câțiva ani veniturile lui aveau să intre pe o curbă descendentă și la un moment dat n-avea să mai curgă nimic din ea, nici un bănuț – iar Alberto era o gură de hrănit în casă, o povară în plus. Bun, și dacă mi l-a făcut cadou, ce fac, cum o scoatem la capăt? Venitul meu era de 2.200 lei, amândoi eram fumători și beam – de unde 400 de euro să ne mutăm într-altă chirie, garanție și chirie pe o lună? Ok, poate că într-adevăr Borcan își freca satisfăcut mâinile că scăpase de Alberto – dar în nici un caz nu-i convenea să-l vadă sau să audă că se fâțâie cu un poponar prin cartier... De unde, ia zi, de unde atâția bani să ne mutăm?

Când mă gândeam la asta, stăteam trântit pe fotoliu și simțeam cum, fără să fac nimic, din simple descărcări cerebrale, îmi crește pulsul și transpir.

În Ferentari mă simt ferit de istorie și de politică; e bula mea de 90's, care mă protejează de prezent. Lucrurile se schimbă și aici – dar nu în ritmul din restul orașului, încât cei din afară care vin aici rămân cu o impresie covârșitoare de loc abandonat în anii '90, cu afaceri îngrămădite în dughene, praf pe străzi și haine Made in China. Când mă disloc din cartier, evit cât pot Centrul Vechi și încerc să impun ca loc de întâlnire Castelul, care și el e o bulă, ceva mai mică, de 90's, anii binecuvântați când am fost tânăr și totul se ducea în jos – și cu cât lumea se adâncea

în depresie, cu atât dezinteresul devenea mai mare, o enormă nepăsare, tot mai mare pe zi ce trecea: fiindcă era rău și la anul avea să fie și mai rău și sentimentul ăsta era atât de adânc infiltrat în oameni, că nimeni nu credea că o să mai fie vreodată bine – decât în cealaltă lume, din Vest. Vorba anarhistului, orice distrugere e creatoare, iar pe atunci se distrugea frenetic și totul se învârtea în spirală în jos, era o varză înfloritoare în care un sistem dispăruse peste noapte și fusese înlocuit cu altul, nou-nouț, din care nimeni nu înțelegea nimic – încât zece ani oamenii au plutit în insecuritate, derută și vid de reguli. Ca toată lumea, și eu visam la o lume mai bună, cu bani și dreptate; dar, când în fine, în 2002, granițele spre Vest s-au deschis, iar noua societate a început să apară dintre pliuri, eram deja prea bătrân, corupt de frumusețea compulsivă a anilor '90; nu m-am mai putut adapta și toate chestiile la care visasem în trecut, materializate deodată în fața mea, nu m-au mai convins, mi-au lăsat în gură un gust coclit și sălciu.

Dar hai să nu fiu ipocrit, făcând gura mare cu radicalismul lu pește, fiindcă erau lucruri, în prezent, între care mă simțeam bine – și cel mai mult îmi plăcea confortul pe care îl aduceau banii; or, din punctul ăsta de vedere, puteam să mă consider un privilegiat: prezentul îmi băga lună de lună bani în cont, fără să fac mare lucru, iar eu îi cheltuiam în Ferentari și-n trecut.

Dar acum nu mai eram singur pe lume, de mine era agățat cineva – și trebuia să-mi întorc fața spre prezent; nu mai puteam da înapoi, fiecare oră care trecea îmi întărea convingerea că lui Borcan îi convine aranjamentul ăsta, clar, omul nu era un fraier, frate-frate, văr-văr, dar vedea lumea în termeni de bani, intrări și ieșiri, costuri și beneficii... Sau poate și Borcan, ca tot

șmecherul de Ferentari, era fan Becali: ăla n-avea școală, ci credință fermă în Dumnezeu – și, pornind de la periferie, prin combinații dubioase, a devenit miliardar; după ce a intrat în topul celor mai bogați români, ca să-și spele păcatele din spate, a început să ridice biserici și să-și facă pomană cu amărâții. De ce n-ar fi fost și Borcan tot un credincios de-ăsta haladit, cu conștiința încărcată de combinații și curve trimise la produs; poate că a încercat să și-o liniștească făcându-și pomană cu amărâtul de văru-so, pe care l-a adunat din gară ca să nu mai ajungă între lăchiții din pușcării. Dar trădarea era trădare și, dezertând la străini (adică la mine), Alberto mușcase mâna care-l hrănise; iar loc de iertare, când ai trădat șmecherul, nu mai e.

Însă, oricum ar fi stat lucrurile, cert era că văru-so nu-l mai vroia pe Alberto și era rândul meu să-l descurc. Puteam să uit că aveam să-i găsesc vreun job; trebuia, în regim de urgență, să mă mișc să fac rost de niște bani suplimentari – și m-am gândit că aș putea să dau un party de manele; dar, ca să-mi iasă bani semnificativi, trebuia să fac rost de o sponsorizare să plătesc lăutarii, încât să-mi rămână mie intrarea. La sfârșitul lui 2009, cu sprijinul unor dansatori contemporani, făcusem un party cu lăutari din Ferentari în buricul Centrului, iar cheful avusese un succes neașteptat, strânsese vreo 200 de oameni. Aceiași oameni acum, la o intrare average de 10, valorau per total 2.000 de lei, cu alte cuvinte chirie + garanție + încă ceva mărunțiș de țigări; dar 200 de oameni sunt mulți, îi strângi greu. Pe atunci lucram ca ziarist de cultură la un cotidian și eram pe val, lumea mă știa – iar manelele, într-un sens, erau și ele pe val, aveau potențialul de scandal intact, încât lumea destupată de Centru simțea nevoia să se poziționeze vehement de o parte sau de alta. Dar, între timp,

îmi întorsesem fața de la presă și mă dădusem la fund în Ferentari, încât lumea mă cam uitase – iar manelele, după trei ani, își tociseră potențialul subversiv.

Oricum, puteam încerca din nou, nu vedeam ce altceva aș fi putut face; atunci nu pusesem intrare, iar lăutarii au prestat gratis, i-am agățat fluturându-le pe la nas posibilitatea de a cânta la kilometrul zero al Bucureștiului, în clădirea Teatrului Național, în a cărui mansardă își aveau pe atunci sediul dansatorii contemporani. M-am asociat cu un băiat rom care, la început, a strâmbat din nas că manele – dar, după ce party-ul a avut succes, a făcut comingout-ul ca manelar și a devenit propagandist pe schema asta. Ba chiar, la un moment dat, a venit cu ideea unui Manele Pride, prin care Să Rupă Cercul Ipocriziei; de câțiva ani, nici un român cu studii mici și mijlocii nu mai recunoștea că ascultă genul – deși nu era nuntă sau chef proletar la care, spre sfârșit, când lumea se îmbăta, să nu se dea din buric pe manele.

Pe băiat (~25) îl chema Columbeanu, dar toată lumea îi zicea Columbianu; între timp crescuse, încât acum lucra consilier al primarului.

L-am sunat și i-am zis direct bă Columbiene, vreau să dau un party de manele să fac niște bani; nu vrei să ne asociem, adică eu să-mi țin intrarea și tu să faci rost de o sponsorizare de la Primărie?

E o idee, a zis, cu puțin noroc, aș putea să fac rost de o mie de euro – dar nu vrei să vorbești cu Cristi să cuplăm petrecerea cu Street Delivery? Iar propunerea, deși mă plictisește de moarte festivalul ăla, mi s-a părut salvatoare și am răsuflat ușurat, fiindcă direcționa hipioții de la Street Delivery spre party, deci practic audiența era asigurată.

L-am sunat pe Cristi, care a zis nu-i rea ideea, știu un club tare deschis de câteva luni, stai numai să-l sun pe patronul clubului să vedem dacă-i place propunerea ta – iar patronul a zis manele, muzică de ghetou, interzisă la TVR și pe radiourile FM? Mmm sună bine, haideți să ne întâlnim mâine să punem la punct detaliile.

Street Delivery, ca să o lămuresc și pe asta, e un fel de festival al berii pentru lumea de Centru, I mean timp de un weekend, pe la jumătatea lui iunie, o stradă din centrul Bucureștiului e închisă pentru mașini și redată pietonilor – care beau sau vând sucuri bio, se bat cu pistoale cu apă, luptă împotriva homofobiei și rasismului, în fine, își vând sau își fac unul altuia tot felul de lucruri drăguțe.

L-am sunat pe Columbianu, că Cristi e de acord – și a zis mai am o idee; pe scurt, să închirieze pentru o zi unul din autobuzele supraetajate care făcea turul turistic al Bucureștiului, ca să-i plimbe pe hipioții de la Street Delivery prin Ferentari, prin hot spot-urile zonei – printre care obligatoriu moșia lui Nuțu Cămătaru, care e pentru Ferentari cam ce e Casa Poporului pentru București, o chestie care-ți taie respirația.

Excelentă idee Columbiene, am zis fericit, hai, că mă combin și eu, îi aștept la crâșmă la Zețarilor cu pâine și sare și un lăutar ieftin, care se acompaniază singur la acordeon și prestează toată ziua pe 100 de lei; acolo, cine are chef poate să stea la o bere până autobuzul se întoarce iarăși din Centru.

Iar la final, hai să ne întâlnim mâine toți patru undeva prin centru, eu, tu, Cristi și patronul de la Modern.

A doua zi m-am dus cu Alberto la Atelierul Mecanic; patronul deținea două spații, Atelierul Mecanic, care era un club mic și conceptual pe

Lipscani, și Modern, care era un club mare cât un hangar, undeva la Romană. Berea la Atelier era dezastruos de scumpă, de fapt mediu pentru Centrul Vechi, respectiv nouă lei halba de bere nefiltrată – dar am luat două, să nu părem sărăntoci. Locul trimite vag spre un atelier din timpul comunismului, cu plăcuțe care te avertizează să ferești din raza de acțiune a macaralei; pe terasă are mese și scaune de fier din crâșmele de atunci, îngrozitor de incomode.

Columbianu nu a mai apărut, avea o ședință la ora aia, dar a zis sună-mă să-mi spuneți ce ați hotărât.

Le-am zis direct vreau să-mi trag niște bani cu un party; Columbianu sponsorizează lăutarii, iar eu vreau să-mi țin intrarea.

N-am nimic împotrivă, a zis patronul, mângâindu-și barba de trei zile, eu oricum scot bani din consumație. Iar Cristi, deși ar fi putut emite pretenții spre o parte din sumă (întrucât își direcționa publicul spre party), a zis și el că OK – decât că n-ar strica ca Columbianu să ne scoată pe banii primăriei flyerele și afișele pentru chef.

Cristi (~30) era tăticul hipsterilor și de vreo șase ani se menținea acolo, deși vremurile se schimbaseră. Înainte de Criză, hipsterii se băteau în mentalități și party-uri Adibas; party-urile de electro din București, se mândreau, sunt la fel ca la Londra-Paris-New York, iar oamenii care le frecventează au mentalități la fel de deschise; după Criză, hedonismul lor a început să ia apă și au început s-o ardă etic, nu se mai băteau în party-uri Adibas, ci în angajamente și voluntariate. Cristi s-a impus ca trendsetter fără să aibă nici sofisticarea, nici narcisismul celor de acolo, habar n-am prin ce, era cald cum sunt cocalarii, atâta că o ardea hipiot, cu sex și droguri. După Criză s-a adaptat, I mean s-a constipat și a renunțat la glumele hipioate cu make sex – doar

când se relaxa mai scăpa câte una și atunci, fulgurant, recunoșteai ceva din Cristi ăla vechi. Dar, chiar așa schilodit de etică și voluntariate, continua să fie un tip cumsecade, care te lua de după cap și sărea să te ajute.

Am bătut palma, iar patronul, fiindcă era sâmbătă, ne-a invitat pe mine și pe Alberto la party-ul care urma să se țină seara, unul cu remixuri de muzică ușoară comunistă. Și Alberto a luat-o de bună, că le suntem simpatici celor doi, și i-a întrebat nu veniți la ziua mea?

Ăia s-au uitat lung unul la altul, neștiind ce să răspundă.

Pe ce dată pică? a întrebat Cristi. Să văd ce treabă am în ziua aia.

Luna asta, pe 30, miercurea, a clipit Alberto.

Și Cristi, dregându-și vocea – pune-o și tu în weekend, în timpul săptămânii lumea merge la serviciu. Câți ani faci?

34, ca Domnul Isus dacă ar fi scăpat cu viață, a repetat Alberto o glumă a mea – iar ăia s-au destins și au început să râdă.

Atunci, dacă a scăpat cu viață, hai să vă sărbătorim la cheful tău, a zis patronul.

Pe cer luneca un soare neobișnuit de rece pentru perioada asta a lunii; era pace, era realism. Simțeam cum pulsul se domolește și nu-mi mai bate în urechi, cum sângele se așază tăcut în matcă.

Seara l-am chemat pe Andrei (~35) în Ferentari. Pe atunci, prietenii mei vroiau să-l cunoască pe Alberto, să ia contact, pe teren neutru, cu un reprezentant al Ferentarilor, nefalsificat de contactul cu ONG-urile; oricum oamenii de acolo au două discursuri, unul de uz intern, cu șmecheria, banii, fraierii – și altul pentru străinii cu bani, cu cinstea, ospitalitatea, suntem oameni și noi.

Dar hai să-l scot pe Andrei din categoria asta – spre deosebire de prietenii mei stângiști, Andrei cunoscuse lumpeni și proletari gârlă, prin urmare, nu-l interesa aspectul ăsta al lui Alberto și altceva îl împingea să vină în Ferentari; ca să reamintesc, Andrei era prietenul meu pe invers, cu o singură relație în toată viața lui – și care, ca să se țină pe linia de plutire afectivă, plătea băieți pentru sex.

Și el era deci tot o fată bătrână. Pe undeva, suspectai o greșeală de educație, fiindcă din trei frați, toți rămaseseră burlaci; nu zic că-i futuse taică-su-n cur, clar că n-o făcuse, țăranii nu se dedau la rafinamente de-astea burgheze; nu-i bătuse măcar, nu urlase la ei – atâta doar că se uita la ei absent ca ciobanul la oile de pe pășune și vroia liniște totală în casă, complet străin de nevoile lor.

Cu taică-su fusese legat printr-o ură calmă și definitivă; la sfârșitul unei ședințe de psihoterapie, psiholoaga i-a spus o să te simți mai bine după ce taică-tu o să moară – și eu am rămas uimit, ce psiholoagă e aia care, în loc să te împace cu trecutul, învârte cuțitul în rană? Dar Andrei, pe același ton imperturbabil, a zis nu, are dreptate.

Dar moartea lui nu l-a făcut mai fericit. Taică-su fusese copil de la țară ridicat de Partidul Comunist, ajuns într-o funcție destul de importantă. Motivul pentru care îl ura așa de mult avea probabil a face și cu asta; după Revoluție, taică-su și-a pierdut funcția – și toți copiii din bloc sau de la școala de cartier, care-i suflaseră lui Andrei în cur până atunci, au început să se poarte urât cu el, să-i arunce chestii foarte nasoale în față.

Cu toate astea, până la un punct, parcursul lui a fost impecabil: premiul I în generală, cel

mai bun liceu din capitală, Litere la Universitatea din București – și apoi master în State, cu propunerea să rămână la catedră, pe o chestie de studii culturale.

Când l-am cunoscut, se pregătea de licență, avea o viață-n față; ne-am cunoscut pe mIRC, un chat gay de la începuturile internetului; eram un profesor de 28 din Cluj și pentru el, Rimbaud-ul meu 21+, mergeam în internet-cafe-uri unde stăteam la palavre până la 1 noaptea, deși pe atunci netul era mai scump ca curvele. Vroia să se facă scriitor și-mi scria niște mailuri foarte mișto.

M-a chemat la el în București, unde mi-a luat ochii cu luminile orașului, prietenii lui de la Arte, încât am rămas îndrăgostit de el și de orașul ăla.

Am avut ceva sex și giugiuleli vagi – întâi la București, apoi la mine la țară, unde el a venit cu doi prieteni, un băiat și o fată; încât, în săptămâna cât au stat la mine, mi-am prins urechile.

Apoi el a plecat în State, eu în Noua Zeelandă – și, în insecuritatea și singurătatea din țara aia, am tot construit în secret planuri: că, dacă o să adun bani, o să-mi cumpăr ceva în București și-l iau cu mine-n apartament – deși Andrei habar n-avea ce i se coace; pe scurt, mintea mea a rămas agățată de el și, cu cât insecuritatea creștea, cu atât se adâncea mai tare în obsesie – iar, când în fine Andrei s-a prins și mi-a zis pas, a făcut-o într-un moment prost, când eram varză cu capul într-o țară foarte străină.

După doi ani, amândoi ne-am întors. El s-a mutat de la ai lui într-o chirie, că-și găsise un job bine plătit în publicitate, iar eu, falit și cu nervii țăndări, am stat un an jumate pe capul alor mei, la țară, unde m-am îndopat cu pornografie și antidepresive.

Când s-a văzut cu bani, mecanismul de premiant s-a gripat; întotdeauna Andrei fusese mai hipiot, dar, ca tot premiantul, își închidea piticii

între pereții creierului; după ce s-a întors din State, le-a dat drumul pe stradă – s-a apucat de ketamină (care pe atunci se putea lua cu rețetă șpăguită de la doctori veterinari), a umplut casa de hipioți drogați și a început să agațe boschetari și lumpeni.

Așa l-a cules pe Marius (17+), un aurolac din pasajul de la Universitate, pe care l-a luat acasă. Șase luni ăla s-a futut cu el, dar apoi i-a zis pas, nu mai vreau bărbați la pula mea – și Andrei l-a lăsat în pace; dar a continuat să-i dea să mănânce, să-l țină în casă și să aibă grijă de el. I-a făcut buletin pe adresa unui prieten, i-a găsit un job de care ăla nu a reușit să se țină – și l-a primit înapoi chiar și după ce boschetarul i-a dat a doua spargere în apartament.

Ce-i drept, dragostea asta dintr-un singur sens l-a terminat psihic și a luat-o rău pe ketamină; când, după trei ani, n-a mai avut bani să-l țină pe pușți, el cu mâna lui i-a făcut lipeala cu un pensionar american stabilit în Spania – și l-a trimis pe Marius la ăla.

Tot atunci, după ce Marius a plecat pachet la pensionar, ne-am mutat împreună – își pierduse jobul, iar mă-sa nu-i dădea bani să țină singur o chirie de două camere. Nu ne căutam în pene, nu dormeam măcar împreună; intimitate însemna, în contextul ăla, să ne uităm din când în când împreună seara la filme; mergea și așa și nu cred că s-ar fi putut altfel – corpurile noastre fizice sufereau după alții.

Cum se uita pierdut pe geam, s-a atașat de o familie extinsă de porumbei care-și făcuseră cuib pe balcon; îmi zicea melancolic uite cum își caută-n pene toți trei, deci se poate. Apoi cel mai bătrân dintre ei a făcut o boală urâtă la amândouă picioarele (la început șchiopăta, apoi a început să cadă) și ceilalți doi porumbei l-au respins; când a văzut, Andrei a început să plângă – cu mintea

corodată de droguri și de Marius, îmi povestea de porumbeii ăia și plângea, își trăgea nasul și continua povestea cu porumbeii hipioți. Fiindcă, cât de snob și arogant era în rest, avea suflet milos – spre deosebire de mulți prieteni de-ai mei (Tudor 44, printre alții), dădea bani la cerșetori, nu se împiedica în principii și raționamente, că perpetuează nu știu ce păcătos de cerc vicios; oricât de lungi și de disperați ar fi fost mucii puștiului cerșetor, bestiile mele prietene nu scoteau o monedă. Andrei o scotea; drogat și împleticit, îmi repeta la nesfârșit vorba aia obsedantă a pravoslavnicului, omule, omule, nu poți trăi complet lipsit de milă.

Eu eram in recovery după puștiul de la țară și, de la un punct încolo, a început să fie sinistru de insecure, că seara umplea casa de drogați și a doua zi era într-o mahmureală continuă, toată ziua freca messengerul să-și tragă niște ketamină, făcând pe cărăușul de la dealer la prietenii cu bani. Camera mea, îngustă ca un defileu, era în drumul spre baie, iar eu dormeam pe o saltea pusă chiar lângă ușă – încât, când ăia mergeau sprijinindu-se de perete la budă, se mai întâmpla să cadă ca soldații peste mine, încercând să deschidă ușa.

Chiar și în starea aia, îmi interzisese, ca-n Vama Veche, să ascult manele în apartamentul lui închiriat; îmi reproșa că am rămas țăran, agățat cu mintea de un bar prăpădit de țară și de un țigan însurat de la 13 ani, care nu m-a iubit. Dar nu-mi păsa, în situații de insecuritate se activează un fel de inhibiție bizară de protecție, care mă face complet absent la context. În capul meu făceam scenarii că aș putea să-mi fac o viață cu Andrei, să agățăm amândoi băieți prin baruri de țară sau în stațiuni balneoclimaterice, unde urma să ne tratăm oasele bătrâne; am tot planificat absorbit la treaba asta, fără să-mi dau

seama că prietenii lui cad tot mai rău peste mine – și pe urmă îl părăsesc; încât, la sfârșit, n-a mai fost nici un prieten în apartament, doar noi doi. Dar nu-mi păsa, aveam treburi mai importante de planificat – ar fi putut să moară lângă mine și eu aș fi continuat să mă uit visător cum își dă duhul.

Apoi, chemată de un prieten de-al lui, mă-sa l-a luat înapoi acasă. Acolo și-a mai făcut un timp de cap cu prafuri legale – dar, după două internări la reabilitare, s-a liniștit, și-a băgat mințile-n cap.

Acum lucra ca traducător de acasă, freca facebook-ul, iar în ziua de salariu își oferea un băiat. Greu de tot îl scoteai în oraș; ajunsese la 140 de kilograme și prefera să socializeze pe net, era și el unul din cei mâncați de facebook. Când ne întâlneam se plângea că viața-i tristă, și-a jucat prost cartea și e oribil să fii gay.

Îmi plăcea mult să vorbesc cu el, fiindcă era un tip citit și inteligent – iar semiratarea, într-un sens, îl făcea și mai inteligent, fiindcă îi permitea să gândească mai liber lucrurile, n-avea o carieră de construit și o reputație de bibilit, care să-l constrângă să creadă în toată ipocrizia normativă cu egalitatea; cu nimeni din zona angajată sau academică nu se putea discuta pe bune despre starea de fapt, toți confundau idealul prescriptiv cu realitatea; dădeai din cap, da da, e grav, așa nu se mai poate – dar de la un punct încolo te cam plictiseai să dai din cap, parcă vroiai și să înțelegi ce se întâmplă cu lumea asta. Or, Andrei accepta fără probleme faptul elementar că relațiile se nasc și se hrănesc din dezechilibre de putere, unul domină, celălalt e dominat, unul protejează, celălalt e protejat.

Până la un punct, spunea, poți umbla la asta – dar nu foarte adânc, fiindcă, dacă intri în paturile și relațiile oamenilor, riști să strici jucăria.

Și comunismul o încercase, iar experimentul sfârșise prost; era posibil ca lucrurile să stea cum zicea francezul – încât Dumnezeu să vrea, cu tot regretul, inegalități, nu nedreptăți.

În punctul ăsta al relatării o să-i dau microfonul lui Andrei. E cam narcisistă treaba, dar prefer s-o fac așa, cu un punct de vedere din afară:

Am luat un taxi din Drumul Taberei până în Ferentari; pe traseul ăsta, de prin Rahova până pe Prelungire, e plin de golănași zvelți și de țigani bine făcuți, senzuali și fenomenal de disponibili – care, după o săptămână de stat în casă, mă bagă automat într-o stare de surescitare și anticipație erotică; era weekend și toată lumea se mișca mai lent. Vroiam să-l cunosc pe Alberto, eram curios dacă o să mi se pară atrăgător sau măcar interesant.

Cum am intrat în casă, a sărit de pe canapea, a scos un fluierat și l-a privit pe Adi cu subînțeles. În același timp, n-am putut să-mi maschez reacția de dezamăgire, pentru că era urât la față și cu mișcări lipsite de grație.

Cred că el mă plăcea – ceea ce nu era neapărat un compliment; gras și frumos făcea probabil idealul lui de frumusețe și reușită.

Adi s-a așezat pe fotoliu, la calculator, iar Alberto s-a pus pe mijlocul canapelei, întinsă ca pat. M-a chemat să mă așez lângă el, dar am refuzat; eram doi grăsani și probabil ar fi căzut cu noi, așa că mi-am tras un taburet incomod de fier, de pe care nu m-am ridicat toată seara.

A observat imediat cicatricile de la încheieturi – mi-a luat un braț, l-a întors cu burta în sus și a început să râdă complice, ce mai pramatie ești și tu; mi-am tras ușurel mâna și i-am zis că m-am lăsat de prafuri de doi ani. Că acum, am

făcut o glumă, viciul meu e laba; droguri nu mai vreau, iar de sex n-am parte.

Imediat ce am pomenit de tipi și am dat pe față ce știam oricum cu toții, a început să se dea la mine oarecum în glumă, dar pe față și insistent. Nu m-a lăsat până nu i-am spus explicit că nu e genul meu și că îmi plac tipii mai tineri, supli și masculini, chit că oi fi eu bătrân și gras. Enervat, mi-a întors-o de la obraz că n-o să mai slăbesc niciodată; eu m-am strâmbat de durere, iar Adi i-a spus că nu se face să mă descurajeze.

Pentru un timp – 20 de minute, cel mult – s-a potolit.

Când a venit vorba de faptul că e într-o relație, m-a mințit fără să clipească că e cu Adi de vreun an – probabil ca să nu pară o combinație recentă și dubioasă – și a continuat să toarne o grămadă de alte gogoși. Eram jenat, că atât eu, cât și Adi știam că minte și trebuia să ne prefacem că e adevărat.

Prea mare lucru nu era de făcut, așa că am început să punem melodii pe youtube și, cum n-aveam chef să ascult manele toată seara, am stabilit regula să pună fiecare pe rând câte o piesă. Lui Alberto nu-i plăcea nimic din chestiile mai alternative pe care le puneam, deși mă străduiam să fie mai pop – și nici nu avea răbdare să le asculte; cât timp erau melodiile mele se fâțâia pe pat, mă ciupea, mă pipăia, vorbea tare peste muzică – în schimb, când venea rândul pieselor lui, șâșâia și îi zicea lui Adi să dea mai tare; n-avea răbdare să-i vină din nou rândul și cerea două-trei piese una după alta.

Pe scurt, nu-mi spunea mare lucru și mă cam irita; mi-am tras scaunul mai aproape de Adi, doar-doar avea să înțeleagă că n-am chef de el, că e nou-venitul în combinație și ar fi cazul să

ne lase să vorbim ca doi prieteni vechi; dar asta l-a ambalat și mai tare, încât de atunci nu i-a mai tăcut gura o clipă. Cu tupeu, și-a strecurat piciorul sub taburet și a început să-l tragă ușurel înapoi spre el; am rămas paralizat, fără replică, la atâta nesimțire.

M-am întors spre el și am încercat să i-o tai, omule, lasă-mă să vorbesc cu Adi, nu te mai băga atâta în seamă – și, ca repetenții din generală care se plictisesc în timpul orelor, a început să se ia în gură fără rost, doar să se scoată și să se audă vorbind.

A început să-l mustruluiască pe Adi pe un ton urât, umilitor, iar Adi făcea o față silit supusă, ca și cum na, Alberto era bossul și trebuia să asculte; nu contează că de fapt toate pârghiile puterii erau în mâna lui, pe când Alberto nu putea decât să țipe.

Apoi Adi a adus niște ardei umpluți, iar Alberto i-a reproșat că dă pâine tare musafirilor, când în cămară e una nou-nouță. Ce să zic? Nu se face chestia asta, deși eu eram oarecum de-al casei. Dar, chiar și după ce Adi a adus pâinea proaspătă, tonul lui continua să fie agresiv și rățoit, așa cum se vorbește probabil la închisoare, unde oamenii sunt învățați că doar prin forță și amenințări îți poți impune preferințele și e inutil să formulezi o rugăminte pe un ton politicos.

Între două rățoieli, îl lua pe Adi cu iubirea mea și alte palavre din serie, care sunau fals și neconvingător, cu atât mai mult cu cât două degete de-ale lui mă ciupeau ca răcișorii de șold. Când Adi se ducea la baie sau la bucătărie se trăgea lângă mine, încât nu i-a luat mult să-mi bage o mână între picioare. Deși nu mă atrăgea deloc mutra lui de gnom, eram ca naiba de excitat; avea totuși un fel senzual și eficient de a te lua.

De obicei nu-mi place să mi se facă avansuri și prefer să am eu inițiativa – dar el știa să o

facă într-un fel învăluit și natural, să zic așa, libidinos și cald. Când mi-a pus mâna pe sex a obținut imediat un efect și deja începeam să mă văd făcând ceva cu el.

Nici când era Adi în cameră nu se jena să-mi propună să mergem în dormitorul de alături, că-i treaba lui cum o întoarce. Zicea ce bună ești, vrei să facem show? Hai, că mor să ți-l bag; lui Adi nu prea-i convenea, cred că îl cam călca pe nervi treaba asta – fiindcă la un moment dat a încercat să-i pună stop, că te fuți cu gagici e una, i-a zis, dar, dacă te fuți cu Andrei sau vreun tip, te-ai ars, ți-ai făcut bagajele.

Iar el, oprindu-se pentru cinci minute din împuns, a zis hai frate, e caterincă, ce, nu mai știi de glumă? Pe scurt, i se pișa în cap pe față.

Spre sfârșit, nu știu ce i-a venit și mi-a propus să-mi facă un masaj; Adi zice că era disperat să-mi intre în grații, tocmai pentru că mi-a simțit rezerva.

Ador masajul, dar rareori are cine să-mi facă. M-am așezat pe marginea patului și vreo cinci minute m-a masat pe spate; se descurca bine, mai bine ca mulți escorți sau maseuri profesioniști, care fac superficial; el făcea tare și în forță, încât m-am moleșit de tot sub mâinile lui.

Dar, de la o vreme, lucrurile au intrat pe bucla și am început să mă plictisesc. Alberto a mirosit că vreau să plec și, cum era abia 12, mi-a făcut program că nu plec nicăieri până la 3; ba nu, o să stau să dorm acolo, a zis arătându-mi pumnul. Adi i-a zis să mă lase în pace și el s-a răstit, taci, că să vezi ce-ți dau.

Mi-a sărit mustarul și l-am pus la punct, nu mai fă pe șeful – și apoi, către Adi, de ce-l lași să-ți comande? Nu vezi că i se urcă la cap? Nu-i faci bine nici lui, nici ție; e pe banii tăi, ține-l mai din scurt.

Practic, i-am transmis că nu el era șeful acolo și că, din noi trei, tot el era masculul de rang inferior. Le-am zis la revedere, lăsându-i în apartamentul lor înghesuit, sărăcăcios și fierbinte, cu instalații nefuncționale și robinete defecte, să-și țină singuri companie cum puteau.

Andrei era arogant și cumva dominator, dacă-l călcai pe coadă, te scuipa în față ca pisica. De la toate joburile unde lucrase plecase certat cu șefii – mai ales cu cei de sex feminin, pe care nu putea să-i suporte; de la ultimul job, de ziarist, a plecat urlându-i șefei să-și bage-n cur subiectele pe care aia i le-a propus, că nu se pot documenta.

Pe mess mi-a zis fără menajamente că, atâta timp cât Alberto stă cu mine, nu mai trece prin Ferentari; OK, seara a fost distractivă – atâta că omul se bagă prea mult în seamă și n-ai loc de el.

Și am zis cu toți prietenii mei face faza asta, ce te ataci așa?

Fiindcă, dacă erau gagici singure, se dădea la ele; o făcea protectiv, oarecum atent să nu agreseze, pupându-le mâna și vorbind cu domnișoară; dacă gagicile erau cuplate, se dădea la partenerii lor și pe segmentul ăsta lăsa blândețea la o parte și o dădea pe caterincă groasă, ce buze ai, nu-mi faci și mie ceva? Sunt bărbat bine, uite aici, este că ai face-o cu mine? Și seara se sfârșea cu promisiunea că o să ne fută pe toți. Nici gura, nici mâinile nu-i stăteau o clipă; ciupea, pipăia, punea mâna pe coapse – pe undeva, poate era felul lui tactil de a-și celebra Eliberarea Sexuală, fiindcă în cartier nu-și putea manifesta latura bulangie decât făcând caterincă sau pupând tovarăși pe obraji; or, ajuns în Lumea Liberă, lua toleranța băieților de Centru la treburi de-astea ca invitație. Pe scurt și cum zicea Andrei, era un om libidinos și cald, iar noi, oamenii,

tragem la căldură, căldura ne face fericiți. Dar pe prietenii mei îi deranja rău că pune mâna, nu-i făcea fericiți. În plus, cum am zis, pe lângă mâini, nici gura nu-i obosea – și, dacă nu i se dădea spațiu de emisie, devenea prea agresivă pentru protocoalele de comunicare ale prietenilor mei, care și-o așezau la coadă ca să intervină în discuție.

Crezi că le convine? a ripostat, o înghit că ești tu acolo. Prietenii tăi vor să vorbească cu tine, nu cu Alberto, de-aia au ajuns să-ți caute compania... Tu l-ai învățat așa, a revenit, e vina ta; i-ai dat nas și acum l-ai scăpat din mână.

Și am înghițit-o, chit că cu noduri. Cum mă tot plimbasem prin cartier, uitându-mă peste garduri, am jinduit la treaba asta, un bărbat care să se poarte cu mine cum se poartă cu nevasta lui; sau, dunno, poate asta se vedea retroactiv, când în realitate lucrurile s-au așezat firesc așa, cum se așază în orice relație.

Mai gândește-te și la el, a conchis, nu-l ajuți, nu-i faci nici un bine dacă continui așa. Vrei să-i găsești job, atunci dă-i peste nas când începe cu bădăraniile și țopârlănismele, educă-l, șlefuiește-l, să-l placă șeful când o merge la serviciu.

Dar nu jobul pentru Alberto îmi stătea acum pe creier, ci party-ul de manele – fiindcă, de-a doua zi, Columbianu nu mi-a mai răspuns la telefon. Câteva zile l-am lăsat în pace; apoi l-am urmărit pe facebook și, când am văzut că se duce la o discuție queer, m-am dus și eu.

Discuția se ținea într-o sală de la Litere. Jumătate din timp s-au făcut precizări terminologice, două tipe de la Biblioteca Roșie au explicat ce înseamnă intersecționalitate și solidarizare, pigmentându-și expozeul cu proiecții în PowerPoint, pline de scheme, culori și bule cu glume în engleză.

La jumătate, s-a luat o pauză de la precizările terminologice și, în curte, la țigară, am întrebat ce se mai aude Columbiene de banii ăia? Că mor de dorul lor – iar el a luat în fine taurul de coarne și a zis băi Adi, i-am propus la bossul cel mare party-ul tău + turul meu, dar m-a dat afară din birou, că nu dă bani pe manele și avioane; ce să fac? Sunt încă mic în Primărie, n-am putere să decid, depind de alții.

Și ce să mai zic? – nu-i bai Columbiene, poate altă dată, când mai prinzi putere, hai, că m-am cărat.

Chestia asta m-a demoralizat rău, banii să ne mutăm în altă chirie erau pa și am fost pe punctul să renunț – dar nu mai puteam da înapoi, era al dracu de târziu, intrasem în horă și trebuia să joc; mă gândeam n-o să mai avem bani, eu plec la țară, dar ce face Alberto dacă văru-so nu-l mai primește? Clar, o să se întoarcă pe străzi – și cum se descurcă, dacă parcare nu are unde să facă? O să doarmă afară pe cartoane și, când foamea o să înceapă să-i roadă din stomac, n-o să aibă încotro și o să se întoarcă la jobul din tinerețe, zbang cu pumnul, jap diplomatul. Mă lua cu friguri când mă gândeam la asta, parcă mă prăbușeam; era contraproductiv s-o gândesc, mă înghețа – și am început cât pot să fug de gândul ăsta; pe harta creierului, ca-n maneaua aia de pușcărie, era zonă interzisă, înconjurată de poliție și armată.

Nu mai puteam da înapoi; mi-am făcut curaj cu o bere și l-am sunat pe patronul de la Modern să-i zic că nu mai sunt bani – și ăla, amabil, a zis facem intrarea 15 lei, tu numai fă rost de lăutari. Posibilitatea de a aduce un lăutar bun se ducea spre zero, pentru că băieții de Centru nu știu să dea dedicații, pentru ei mișcarea se sfârșește cu banii pe intrare.

În plus, ca să iasă ca lumea, un party de-ăsta se face cu o trupă de șase-șapte – și, oricât ai simplifica conceptul, de cel puțin trei oameni tot ai nevoie: solist, clăpar și un instrumentist. Ceea ce însemna un profit net de 3.000 de lei, care trebuia împărțit la patru oameni; deci mie mi-ar fi revenit vreo 750, din care cu siguranță vreo 200 aveau să se ducă pe tot felul de cheltuieli; la socoteala finală, atât mă costase party-ul de data trecută, fără să mai pun banii cheltuiți de Ana.

Dar am zis buni și banii ăia, deci hai să-i sun pe băieții cu care am făcut primul party; lăutarul lor era mediocru și, între timp, lumea din Centru se deșteptase, distingea între un lăutar bun și unul fără voce, iar treaba asta avea să mă facă de căcat – dar la bugetul ăla subțiat n-aveam altă soluție, cu atât mai mult cu cât băieții aveau scule, boxe și pupitru de mixaj, deci n-aveam să mă încarc cu cheltuieli suplimentare de producție. I-am sunat, dar n-au răspuns; după o oră m-a sunat Fane, solistul, că sunt la o cântare la un botez în Rahova – și a rămas să ne întâlnim a doua zi, la Boieru.

Spre seară m-am întâlnit la Boieru cu Fane și cu unul din instrumentiști, Petrică Dinte, poreclit așa fiindcă avea un incisiv de aur; când îi agățasem cântau seară de seară la Boieru – dar, pentru că nu le ieșea șpaga, au renunțat.

Fane, solistul, era un omuleț serios, gelat și îmbrăcat tot timpul la patru ace, parcă tras în țiplă; Dinte era un grăsan leneș și cu boala pescuitului, pus tot timpul pe caterincă.

După ce le-am explicat conceptul minimalist cu trei instrumentiști, Fane mi-a zis direct Adriane, data trecută ți-am cântat pe gratis – acum e rândul tău să ne omenești.

Sculele, mi-a mai zis, nu erau ale lor, ci ale unui băiat care-și ia partea din câștig; deci eram cinci oameni la împărțeala finală.

Dinte nu zicea nimic, plimba ochii pe pereți. Doar la un moment dat a adăugat ai văzut că oamenii tăi sunt zgârciți și nu dau șpagă, vor să le cânți pe gratis; și Fane, ridicându-și bărbia hotărâtă, a întărit cu un nu merge așa tată.

Și la sfârșit – dar na, să nu zici că suntem băieți răi, vino cu un telefon miercurea dinaintea la vinerea cu cântarea.

Dar, chiar dacă cineva era agățat de mine, energiile mele se epuizaseră, nu mai eram convins de ce fac. Știam o mulțime de lucruri despre manele, știam ce ar presupune organizarea unui party de-ăsta, dar îmi lipsea energia de a-l duce la bun sfârșit. Când am organizat prima petrecere m-am împotmolit de mai multe ori, dar din toate m-a descurcat Ana; ea avea talentul de a face lucrurile să se miște; eu nu-l aveam.

Toate astea le-am gândit la Castel – unde, după ce am renunțat la ideea cu party-ul, am simțit brusc nevoia să mă duc; mi-era silă să mă mai întorc acasă, să romanțez explicații, să eutanasiez speranțe – și m-am cărat în centru, la Castel.

În mai puțin de o oră am dat gata patru beri. Pe termen scurt, alcoolul e cel mai bun antidepresiv inventat vreodată; chiar dacă alterează imaginea lumii, iar soluțiile și instrumentele pe care ți le pune în mână sunt de multe ori greșite – nimic nu ridică așa cum o face alcoolul; încât, după alea trei beri, m-am gândit să împrumut vreo 200 și să dau explicațiile cu argumentul ăsta la mine; fiindcă, la fel ca filozofia, banii mângâie, chiar dacă nu salvează.

Însă Dumnezeu bate, dar nu dă cu parul; dă, dar nu-ți bagă-n sac – ci în cont. După ce am

sunat o victimă dintr-o televiziune de știri și am aburit-o să vină la Castel la o bere, că nu ne-am mai văzut de doi ani, mi-am zis hai să verific contul, chit că luna abia a început.

Iar în cont fâșâiau 2.200 de lei; l-am sunat pe Alberto și i-am zis au intrat banii, vrei să ieșim în Centru, să ne întâlnim cu o tipă care lucrează-n televiziune?

Tipa de la TV a apărut cu Costel (~35), un prieten din facțiunea stânga-business. Stânga bucureșteană, ca să o lămuresc și pe asta, avea două facțiuni: stânga-fițe, care o ardea pe feminism, ecologie, voluntariate – și stânga-business, compusă din oameni care, cum zice maneaua, au plecat de jos, dar nu au uitat de unde au plecat; ajunși într-o poziție de putere, încercau să facă ceva pentru amărâții dintre care s-au ridicat, trăgându-și totodată un comision sănătos din treaba asta. Erau băieți populari, fără fițe, cu un simț acut al banului – și, prin extensie, al realității; la întâlnirile lor se vorbea despre șomaj, sărăcie, excluziune, inegalități; păreau că se mișcă mai cu talent decât burghezii de a doua generație din cealaltă facțiune, care o ardeau, ca boierii pașoptiști, implementând concepte din Vest, făcând manifestații de 15 persoane în fața Guvernului sau dezbateri la Universitate ori în cafenele din Centrul Vechi, unde se destupau între ei, bătând cu pumnul în masă și zicând e revoltător, așa nu se mai poate.

Costel a fost copil sărac, dintr-o familie de muncitori dintr-un orășel falit din județul Vaslui, iar la București s-a întreținut în facultate scriind articole plătite cu ora. Îl ducea foarte capul, mai ales pe literatură contemporană – și s-a lipit de cel mai bine cotat profesor de la Universitate; dar, făcându-și un nume ca ziarist, a prins gustul banului și a lăsat dracului visul din liceu,

doctoratul și cariera academică; s-a prins că stânga e o opțiune mai profitabilă pe termen lung, iar acum lucra pentru o fundație germană social-democrată.

Era un tip protectiv și cald, cum sunt de obicei țiganii ajunși sau copiii ridicați din familii modeste – cumva mândru că s-a haladit, că a ajuns la un salariu de o mie de euro; îl apreciam pentru asta, că recunoaște că e parvenit. Fiindcă România era o țară nivelată de comunism, de câțiva ani ridicată dintr-o sărăcie lucie, în care clasele încă se mai chinuiau să se nască; în mod cert, era o societate cu bani recenți, constituită din haladiți – dar nimeni, cu excepția interlopilor, nu era dispus să se recunoască în imaginea asta, a parvenitului cu foamea în gât, ahtiat după bani și confirmare socială; ceea ce mă făcea să cred că, psihanalitic vorbind, parvenitismul era unul din secretele cele mai bine păzite ale națiunii și, pornind de aici, unul din motivele pentru care manelele erau urâte atât de intens – fiindcă manelele dădeau pe față secretul ăsta, care rula întreaga societate românească, că e bine să ai bani și merită să mănânci căcat să ajungi să-i ai.

Cum ar zice burghezul suprem Kant, era o logică cvasitranscendentală, operând peste capul/voința oamenilor și lăsând în urmă, invariabil, aceleași semne – rate, branduri germane de mașini sau construcții pe două nivele –, o logică total imună la diferențe de cultură, inteligență, castă. Dar, cu toate astea, oamenii cu facultate, și mai ales stângiștii, urau cu patimă parveniții și nu erau dispuși o secundă să se recunoască în imaginea lor: un amic artist, de pildă, ajuns afară la un job bănos, s-a băgat la bancă pentru un BMW și o casă cu opt camere, pentru el și nevastă-sa, deși nu avea în plan să facă copii, iar satul se află la 60 de kilometri de job... Jur, nu i-am zis nimic de casă, am remarcat doar că

BMW e marcă de parveniți – iar el mi-a zis ce prostie, aici, în Franța, e brand german car, o chestie pe care n-o repari zece ani și rezistă și la cutremur.

Or, Costel, deși om de stânga, recunoștea că e un parvenit, se simțea solidar cu cocalarul care-și ia BMW second din banii strânși la cules de căpșuni afară.

Cu amândoi fusesem coleg la un cotidian; Dana (~45) era cel mai bun jurnalist de investigații al ziarului, altminteri îngrozitor de leneșă, frecând toată ziua messengerul – iar Costel, șef de departament pe Cultură, calitate în care bătuse un fotograf recalcitrant.

Când Dana l-a văzut pe Alberto s-a crispat puțin, dar s-a corectat și, râzând fals, mi-a zis tu întotdeauna ai fost mai nonconformist. Dana e mărunțică, are vreo 1,55 și e slabă ca mâța din parcare.

La Castel, mesele sunt lunguiețe, cu două băncuțe de lemn de trei persoane, așezate pe lateral. Din fericire, eu stăteam lângă Alberto, iar Costel pe partea cu Dana, încât Alberto n-a putut să-și facă fazele libidinoase; cred că Dana, care e nemăritată și mai conservatoare ca stil, mai profesoară așa, ar fi leșinat dacă Alberto i-ar fi făcut vreo glumă fizică. Era ziaristă din vechea gardă, liberală și anticomunistă, dar făcea eforturi să se adapteze, să fie de partea tinerilor fără sechele comuniste, iar din încercarea asta ieșea ceva înduioșător ca Radio Costinești.

Oricum, așa mărunțică, a reușit să-l strunească pe Alberto, să impună discuției un gen de seriozitate. Alberto a mințit-o că lucrează ca bodyguard, dar apoi a uitat minciuna și i-a zis n-am job doamnă, omul ăsta încearcă să-mi găsească unul de bodyguard – și Dana a zis bodyguard? Nici o șansă, îți trebuie autorizație de la poliție;

și, ca să-l consoleze, joburile astea de protecție și pază sunt o infecție totală, fiindcă trebuie să joci la două capete, și cu interlopii, și cu poliția – și ia zi, ai chef să dai rapoarte? Că te văd om serios.

Era, într-adevăr, ceva ciudat cu firmele de protecție și pază; astfel, pe Prelungire, în fața ultimului magazin de legale rămas deschis din oraș, era tot timpul o mașină a unei firme de bodyguarzi – și a rămas un mister pentru cine lucrează ăia, pentru șmecherii care aveau magazinul sau pentru poliție, monitorizând lumea care cumpără droguri. Misterul era potențat și de inscripțiile de pe mașină: Spartanii – Intervenție rapidă – Divizia canină. Două chestii perfect contradictorii: Spartanii era nick local pentru brigadă interlopă, iar celelalte două trimiteau la chestii polițiste grele, cu mascați și intervenții antidrog.

Iar Costel – care, repet, era un tip cu picioarele pe pământ – a ascultat-o cât a ascultat-o și la sfârșit a zis împăciuitor lasă-mă Dana, tu peste tot vezi infiltrări și comploturi. Zi mai bine că după Revoluție industria a căzut, școlile de meserii au fost desființate, iar țara s-a umplut de lumpeni cu opt clase. Decât să bagabonțească și să fure, mai bine îi angajează în pseudojoburi de-astea de agenți de pază – tu nu vezi că s-a umplut Bucureștiul de bodyguarzi? Când n-ai o strategie de dezvoltare cârpești mașina cum poți, să n-o ia razna.

Da, m-am băgat și eu în discuția lor de oameni mari, fostul meu coleg de apartament, un neamț, spunea că ce l-a surprins cel mai tare când a ajuns în România a fost numărul enorm de bodyguarzi și agenți de pază; în fața fiecărui magazinaș sau farmacii – o uniformă, ca într-un stat militarizat.

Și Dana, desfăcând larg brațele – vezi că ne înțelegem? Statul cumpără bagabonți din găști de colțul străzii sau săgeți din grupuri interlope

și-i face oamenii lui. 40% din salariile bugetarilor merg spre apărare, poliție și servicii – unde se duc Costică atâția bani? E adevărat, n-am avut o strategie în ultimii 20 de ani – dar cu un pardon, securitatea și poliția; la ăștia, personalul a crescut constant.

Pe de altă parte, avea și Costel dreptate; Dana lucra ca jurnalist de investigații și se cam prăjise – și, când un ziarist se prăjește, ajunge să vadă securiști peste tot; paranoia cu Securitatea e un fel de boală profesională a ziariștilor, ca silicoza la mineri – nici eu nu cred că am scăpat neatins. Jurnalismul de cotidian nu e o profesie din care să-ți propui să ieși la pensie – te uzează rapid, în 15-20 de ani ești mâncat. Or, când în articolele unui ziarist se infiltrează aluzii și referințe la serviciile secrete care fac și desfac tot în țara asta e semn că ziaristul ăla e casat.

Apoi l-am lăsat pe Alberto la butoane, să se dea la Costel (la Dana nu îndrăznea măcar să se uite) și să ne promită că o să ne fută pe toți, că nimeni n-o să plece supărat; era disperat să placă, săracu, dar nicicum nu nimerea strategia de seducție.

Era o seară plăcută, caldă – și de undeva de dincolo de bulevard, probabil din curtea Consulatului Canadei, se auzea țârâind un greier. I-am lăsat pe oameni să se bucure de compania lui Alberto și m-am afundat în gânduri și-n anii '90 – și, la un moment dat, mi-a picat fisa că Dana greșește rău și totuși nu spune pe de-a-ntregul prostii; la fel ca mine, se formase într-un sistem anormal de liber, în care nu mai exista supraveghere – și acum orice măsură care încerca s-o reimpună ne părea scandaloasă; dar, cu toate astea, normalitatea era acum, nu în trecut. În anii '90, România era un haos, un ghetou ținut în carantină de vecinii de la Vest; economia se ducea în cap și toți românii furau pe rupte din întreprinderile

unde lucraseră înainte; furau boschetarii, furau muncitorii, furau directorii de întreprinderi.

Fiindcă, pentru cel puțin un deceniu, supravegherea a dispărut, iar lumea a putut să-și facă de cap, să fure fără frică sau să se fută-n gură în văzul lumii; pe atunci, poliția era discreditată și coruptă pe față, turnătorii urâți, iar securiștii, chiar dacă s-au reorganizat după '90, au stat ascunși timp de un deceniu, cam ca mafioții acum.

Apoi anii '90 au trecut, 40% din salariile bugetarilor s-au dus spre siguranță și încredere, s-a reinventat supravegherea, iar turnătoria a devenit OK, pe bani între pârliți sau pe gratis prin butoane de report/linii telefonice cu 0800 pentru burghezia civică – și oamenii, care (vorba manelei...) au uitat de unde au plecat, au fost de acord cu treaba asta; până și Costel, care era mai haiduc de felul lui, într-o intervenție civică a scăpat porumbelul păcii pe gură și, plesnind de atitudine, a zis ritos Eu torn.

Pe scurt, din toată România se auzea doar un zumzet silențios, românii care dădeau din pedale spre un viitor mai bun, mulțumiți că securiștii ascultă din nou telefoane și bagă la închisoare politicieni, judecători, polițiști, oameni care păruseră intangibili până atunci.

În comunism, supravegherea era impusă și de aia oamenii o urau – acum, în democrație, ți se dădea iluzia că e negociată cu tine, omul de rând, mai mult, că e civic să ne supraveghem și să ne turnăm unii pe alții. De câțiva ani, românii păreau că au ajuns să accepte ideea asta cinică, I mean că nu se poate progres fără control, că supravegherea e parte din normalitatea Democrațiilor Avansate.

Dar, chiar dacă înțelegeam până la un punct ideea asta, tot mă deranja, la fel ca pe Dana, să văd cum controlul se strânge în jurul meu – mă

formasem într-un sistem dement de liber și, spre deosebire de cei trăiți în Democrații Avansate, știam cum e să fie și altfel, am trecut printr-un sistem în care supravegherea a dispărut. Lumea n-avea bani, dar a experimentat o libertate neverosimil de mare, fără precedent și probabil de nesusținut ca proiect politic și social.

Dar petrecerea se terminase; lumea își băga mințile în cap. Și abia după ce l-am îmbătat bine la Castel pe Alberto, pe taxi, i-am zis no more parties for us, s-a dus cheful cu lăutari, a căzut șmecheria.

Fete bătrâne

Din banii ăia i-am cumpărat cu zece lei de la piața Obor o pereche de ochelari cu sticlă reflectorizantă și, pentru că aveam niște căști de Nokia prin sertare, un mobil cu card de memorie de patru giga, la 110 lei; telefonul avea defectul minor că era roz, dar n-am comentat nimic, l-am lăsat să și-o facă cu mâna lui – când bișnițarul i-a arătat tastatura qwerty, nu și-a mai putut dezlipi ochii de pe ea și a zis îl vreau cumetre, iar eu am tăcut pervers, fiindcă mi-era teamă că se aruncă la un iPhone de 200, făcut pe vapor, neîntrebuințabil și cu o baterie care te lasă-n două ore. Al lui arăta a second veritabil, iar asta era de bine.

Așa. Și, când am scos 290 din cont, mi-a smuls banii din mână, că stau mai bine la el și nu le face nimic, doar îi ține la căldurică în buzunar – și, deși l-am rugat și am țipat să mi-i dea înapoi, nu a schițat un gest; nu mă auzea, deja captiv în altă realitate.

Știam cum se termină treaba asta, așa că am făcut toate cumpărăturile alimentare posibile de la Piața Obor – dar tot au mai rămas 110 lei.

Dar în zilele alea tocmai se spărgeau ultimele valuri din norocul nostru – și seara, când s-a-ntors acasă, a făcut-o pe plus, cu un câștig net de 90; i-am zis acum ai bani în buzunar să nu te mai simți complexat, deci dă banii mei înapoi – și mi i-a dat.

Apoi am primit o somație de la școală, că, dacă nu trimit un draft cu 40% din teza finală, nu o să-mi mai iau banii luna viitoare – și am descoperit cu groază că nu pot să scriu cu Alberto acolo, că nu mă pot concentra chiar dacă e în camera cealaltă; când scriu trebuie să fiu singur în capul meu – cât am fost cu Ana nu puteam scrie decât în pauzele când eram despărțiți sau când ea era plecată din București; din fericire, pleca cu lunile – jobul ei de antropolog implica asta, să stea mult în comunități de țigani, din țară sau de afară.

Îl trimiteam în sufragerie și, înainte de a pleca, închidea ușa. Se întindea în pat și se uita la Taraf – dar nu dădea televizorul foarte tare și încerca să nu facă zgomot. Dar nici așa nu mergea, mă apăsa pe creier prezența lui, stăteam în fața monitorului și nimic nu vroia să se lege, mă gândeam de unde să fac rost de bani pentru altă chirie? Nu, clar că la București nu ne descurcăm, iar acasă la mine nu pot să-l duc, ne dau ai mei afară pe amândoi. Dar tot undeva la țară, preferabil lângă București. Și mi-am zis da, asta e soluția care a mai rămas, ne mutăm în noroaie la țară.

Alberto, i-am zis, n-avem bani de București, trebuie să ne mutăm la țară. Și, pentru că asta știam să fac cel mai bine, am încercat să-l sedez, eu scriu lucrarea și tu te duci la pescuit; la țară, vara ne costă doar curentul și rămân bani să trăim amândoi – iar mai încolo, în toamnă, vedem ce facem.

El a dat moțăind din cap, da, avem și noi căsuța noastră, acolo nu ne știe nimeni și sunt departe de familie, nimeni n-are grijă ce facem.

Dar fața mea era probabil amărâtă și, cum stăteam la calculator, s-a-ntins pe pat și a zis ce-ai pus bă fața asta? Și eu am zis ce dracu

facem acolo, fără apă caldă, printre țărani și noroaie?

Îți pasă bă? Crezi că n-am mai stat așa? Noi să fim fericiți.

Am început să procesez soluții și m-am gândit la Fabiola, că poate ne lasă să stăm în casa ei de la Comana, acolo e și internet, și baie, și n autobuze spre București.

Fabiola (~40) era din gașca de stângiști, fată de familie bună, dintr-o familie cu rădăcini în marea burghezie; după Revoluție, statul i-a retrocedat maicăsii o casă boierească pe lângă Piața Victoriei, pe care au vândut-o pe o căruță de bani – iar din banii ăia și-au luat două apartamente și o căsuță pe lângă București, pe care au tunat-o și au transformat-o în casă de vacanță; pe vară, ne mai strângeam acolo, Fabiola ne chema să ne gătească chestii sofisticate și exotice, kebabe arăbești la proțap sau miel cu prune afumate la ceaun.

Și i-am zis Alberto, am o prietenă bogată cu casă la țară și apartament în București, poate o aburim să ne lase să stăm la Comana, iar pe tine să te ia în spațiu pentru buletin. Și el a râs neîncrezător, bogații nu se-ncurcă cu amărâți, uită-te la Borcan, e fițos și, decât să meargă-n crâșmă la Zeicani, mai bine bea singur acasă; și eu am zis Alberto, ei îi place amărâții, toată ziua e cu ei în gură – și el a zis fugi bă d-aicea; și atunci am aruncat pervers e nemăritată și futăcioasă Alberto – deși habar n-aveam cât de futăcioasă putea să fie.

Hai s-o chemăm la o bere, am continuat, o îmbătăm și dacă e, ce zici, te dai la ea? Poate așa cu pula o convingem și ne lipim de căsuța ei de la țară; și Alberto a zis poa să fie muma pădurii, dacă are pizdă, o fute băiatul de nu-l mai uită până moare.

Am sunat-o, păpușe, nu ieșim la o bere? Și ea a zis cum să nu, hai, că-s la târgul de carte și tre să fac un interviu cu un franțuz, dar în cel mult o oră termin. Nu i-am suflat o vorbă despre Alberto, nu vroiam să o sperii.

Ne-am dat întâlnire la Castel și acolo i-am dat mesaj am ajuns Fabiola – dar n-a răspuns; după 20 de minute am sunat-o, dar nici atunci n-a răspuns și, să n-o mai lungesc, n-a răspuns toată seara, n-a dat un mesaj măcar – am scăpat din vedere că la târgul de carte colcăie stângiștii și unul dintre ei o fi atenționat-o, te-a chemat Adi? Vezi că e falit, iese cu un fost pușcăriaș care-l face de bani, ai grijă, o să-ți ceară bani împrumut.

Ce să zic, dovezi directe n-am că a fost asta – dar prea s-a dat panicată la fund, nu și-a cerut măcar formal scuze când a doua zi i-am dat mail Fabiola mi-ai dat țeapă, timp de o lună a tăcut mâlc și mi-a răspuns doar atunci când am lansat pe facebook semnale publice că pericolul a trecut; abia atunci mi-a zis că n-a venit la Castel fiindcă la târg a intrat fulgerător în stări abisale, din care, ce să vezi?, a ieșit abia acum, după ce am transmis pe canale publice semnalele magice – și am zis OK Fabiola, no worries, dar tot i-am păstrat resentimente, brusc au început să mă enerveze la sânge palavrele de premiantă a clasei care argumentează virtuoz pentru toate cauzele progresiste, argumentează din orice poziție și cu orice ocazie, din articole scrise pe fițuici de stânga, din bucătărie când mestecă în tocănița arăbească, din baruri când iese cu prietenii etc.; am început deci să nu-i mai suport palavrele și la beție m-am scăpat pe facebook și, sub un status d-ăsta inteligent, i-am zis ești o vacă proastă și abisală; și, a doua zi, anxios și mahmur, mi-a părut rău că am făcut-o, era și ea o fată bătrână

care-și îndulcea singurătatea cum putea – și dacă noi, fetele bătrâne, nu ne iubim una pe alta, cine să ne iubească?

Mi-a părut rău și că, certându-mă cu ea, mi-am futut intrarea în gașca de stângiști. Eram cinci, trei bărbați și două femei – și, cu regret o spun, bărbații erau mai rezonabili. Dacă unele femei, când se îmbată, încep să cânte cântece deocheate sau să hărțuiască fără rușine bărbații, femeile din gașcă începeau să argumenteze – și asta mă plictisea îngrozitor. Bârfeam sau povesteam chestii, era agreabil și light – apoi femeile se îmbătau și Fabiola punea întrebarea-cheie oare e OK să? sau amazoanca cealaltă sărea în sus și zicea n-ai dreptate, eu cred că; încât mai departe nu se mai povesteau chestii, nu se mai analizau situații, ci se argumenta – și eram sătul până-n gât de treaba asta cu argumentarea, fiindcă se umpluse netul și lumea reală de argumentare, e drept să? e moral să? e moral să-mi port pula pe stânga sau pe dreapta? când discuția putea fi tranșată mai simplu, frate, de când îmi port pula pe stânga mă doare de nu mai pot – pe scurt, începea să semene a flagel social.

Dar nu, de fapt am fost țăran la faza aia fiindcă eu însumi mă simțeam cu musca pe căciulă; pentru că mă simțeam inconfortabil să duc vinovăția singur, am încercat s-o împart cu alții – cum ar zice Dan poetul creștin, nimeni să nu plece supărat.

Fiindcă a doua zi l-am trimis pe Alberto în sufragerie și, cum stăteam cu ochii blocați în monitor pe titlul draftului care refuza să se nască, am avut un moment de detașare în care mi-am zis frate, îmi fut viața, ce căcat fac cu analfabetul ăsta la țară, cu ce dracu ne umplem serile – chiar vreau să mă mut? Ce fac cu doctoratul, în decembrie trebuie să-l termin, de unde scot bani

să-i dau înapoi? Doctoratul meu era pe bani europeni și semnasem un contract că, dacă nu-l termin, dau toată suma înapoi, iar ai mei giraseră cu casa – ce fac, îi arunc pe ai mei în stradă? Și brusc mi s-a părut că intru pe o buclă străină, alienantă, ca și cum ceva insidios mi-ar deturna viața, ar scoate-o de pe șosea și ar băga-o-n în ceapă – și n-am mai fost deloc sigur că vreau să mă mut la țară.

Renunțasem la party-ul ăla și acum îmi părea al dracu de rău; dacă eram deștept, aș fi putut negocia cu patronul o intrare mai mare, la 20 de lei, omul era deschis la propuneri – dar nu mi-a dat prin cap, m-am descurajat și, după ce m-am văzut cu bursa în buzunar, m-a durut în pulă. Ce dacă lăutarii erau mediocri, chiar îmi stricau 300 de euro?

Am început să mă îngrijorez și să procesez soluții, de unde fac rost de bani – și, căutând prin fișierele din creier, mi-am amintit de ideea lui Columbianu, cu turul prin Ferentari; mi-am zis hai să încerc și mișcarea asta, n-am nimic de pierdut.

Alberto, i-am zis, te scot la produs fratele meu, ne facem agenție de turism.

Conceptul era cu investiții zero, vizitatorii erau preluați de la Eroii Revoluției de un om de-al locului, pe post de ghid și bodyguard, urcați în 141 și debarcați la Piața Ferentari, unde, cu garda de corp, o luau la pas prin cartier.

Multă lume din Centru era curioasă de Ferentari, dar puțini îndrăzneau să-l calce. Era, cum ar veni, terra incognita – bucureștenii aveau senzația că e la mama dracului, la ieșirea din oraș, deși era situat la două stații de metrou de Casa Poporului. Între cei care-și făceau curaj să vină-n cartier, cei mai amuzanți erau bloggerii (minus Simona Rădoi, care locuia cu familia în Ferentari) – se aventurau cu bicicleta sau autobuzul

prin zonă și se întorceau fie cu relatări sângeroase despre drogați și blocuri căzute într-o rână, fie cu imaginea unui loc cu cârciumioare la șosea, oameni ospitalieri și chiloți puși la uscat pe gard.

Ferentariștii înșiși se jucau cu percepția asta și, dacă te miroseau că ești speriat, te luau la mișto, se jucau cu tine de-a șoarecele și pisica – și, după ce se plictiseau să te gâdile cu gheara sub bărbie, îți dădeau drumul; dacă te purtai normal, te chemau la o bere și-ți spuneau oameni cumsecade ca pe Ferentari nu există, uite, din sărăcia noastră îți facem o bere. De fapt, erau disperați după un pic de respect și-și tratau complexul cum puteau – fie făcând exces de omenie, ca să spele imaginea de sperietoare, fie mândrindu-se că în cartierul lor s-a inventat șmecheria, că, în anii '90, intrai la costum și diplomat și ieșeai în chiloți.

O jumătate de zi am pierdut-o amenajând un site pe o platformă de blogging. Dar, când m-am gândit care ar fi atracțiile turistice ale zonei, am rămas cu degetele suspendate deasupra tastaturii, în afară de ranch-ul lui Nuțu și blocurile de drogați, cartierul n-avea nimic să te dea pe spate; le-am băgat pe astea două și am zis ce căcat mai bag? Hai să pun Piața Ferentari și Cartierul Roșu, jungla de boscheți, căcați și pungi de nailon de la ieșirea dinspre Luica. Am terminat turul la Boieru, cu o bere din partea agenției.

Am postat linkul pe diverse site-uri, inclusiv facebook, unde am strâns o grămadă de like-uri – dar nici o victimă. Am repostat linkul cu statusul sări cu banul, nu cu like-ul – dar chiar și așa trei cretine tot mi-au dat like; uram treaba asta cu like-urile, cereai disperat ajutorul într-o chestie care-ți mânca zilele și lumea te umplea de like-uri.

Ceva era greșit în toată schema – Hendrik, pe care l-am nimerit pe chat, a zis e prea ieftin

și trebuie targetat pe expați; Andrei mi-a reproșat că fără poze nu e credibil; l-am tradus așadar în engleză, l-am săltat la o sută de lei, cu reducere de 30 de lei pentru pensionari și studenți – și am început să caut poze prin fișiere. Dar pozele mele, cu excepția celor de la nunți, erau deprimant de inutile – cu fior postapocaliptic și atmosferă de loc abandonat, fiindcă am pozat ca subtilii doar clanțe de uși, terenuri virane și câini, oh mai ales câini încovrigați, singurele vietăți din pozele mele.

Am zis Alberto, trebuie să facem poze, de-aia nu se înscrie lumea la turul nostru, ia zi, te ține s-o facem? – și Alberto a zis nu știi cu cine vorbești.

La ghetouri, lumea te sfâșie în bucăți dacă faci poze, îți lasă oasele albe pe caldarâm – dar Alberto a scos mobilul și a țăcănit fără probleme. Am luat-o pe străduțele de case – dar în continuare mi se părea că ceva nu pușcă în toată schema.

Era o după-amiază frumoasă, senină și caldă, cu un soare care se ducea blând spre apus. La intrarea pe una din străduțele alea amărâte, una înfundată și rămasă neasfaltată, am dat de un grup de copii 7-12 ani, care jucau barbut cu fise de 10 sau 50 de bani, iar Alberto s-a oprit să se uite la ei. O bucată i-a chibițat și i-a instruit pe copilași; dar, cum se învârtea mare și excitat printre ei, ca un elefant printre bibelouri ciobite, mi-a zis dă și mie un leu să bag o tură – și, când parlamenta pentru banii ăia, învârtea ochi nevinovați prin peisaj, fără să înțeleagă de ce mă rup de râs.

Și atunci mi-am dat seama ce nu pușcă în combinație, că farmecul Ferentarilor nu se lăsa prins decât dacă te mutai aici – în băieții de o șchioapă care jucau barbut sau te făceau de o țigară, zicând că e pentru mamele lor; în fetițele

care își țineau frățiorii în brațe, îi pupau și curățau pe față cu o cârpă muiată în apă; în spălătoriile murdare de mașini, ca niște case cu un perete demolat, de pe Prelungire, sau în florăriile din corturi militare jerpelite, de pe același bulevard – toate spălând silențios bani pentru șmecheri; în siluetele tremurânde ale drogaților care noaptea bântuiau străzile și încercau să-ți vândă mărunțișuri furate; în casele joase și amărâte de mahala sudistă, între care se ițea silueta falnică a unui vapor de șmecher; în păturile așezate direct pe trotuarul de asfalt încins, unde sporovăiau și spărgeau semințe femei în capoate înflorate, în timp ce, trei metri mai încolo, copiii țipau și băteau mingea, direct pe stradă; în cutiile de grătar ruginite, puse strategic în fața casei, să vadă vecinii că sfârâie carnea și banii curg; în aerul cald, țipând de viață, al unui loc îmbătrânit în decrepitudinea anilor '90, când totul ruginea și se ducea în jos.

Ne-am continuat călătoria spre Nuțu și, pe drum, i-am cerut să fotografieze o vilă de șmecher – era o construcție pe trei nivele plină de balcoane și popice albe, zugrăvită într-un galben îngrozitor. Când Alberto a scos mobilul și a făcut poza, o voce a strigat ia veniți încoace. Am întors privirea și undeva în lateral, sub copertina unei dughene abandonate, am văzut doi bărbați care jucau table, stând pe lăzi de bere.

Când m-am apropiat, l-am recunoscut pe unul dintre ei – era un tip care stătea toată ziua, iarnă-vară, la intrarea pe o straduță care dădea în șosea; avea un Audi vechi pe care era trecut telefonul unei firme de colantări auto – dar afacerea aia era probabil acoperire, mai repede tipul era locotenentul unei brigăzi care făcea afaceri dubioase pe Alee; ce-i drept, nici firmă de colantări nu sună foarte onorabil, din cauza mașinilor furate. În fine, fiecare din intrările de pe Alee

avea un astfel de paznic; la început am crezut că sunt oamenii poliției, care raportează mașinile care intră de pe Prelungire pe Alee – dar apoi mi-am dat seama că e invers, sunt oamenii șmecherilor.

Ce faceți mă, poze? a urlat. Ia ziceți, cine v-a dat voie?

Și, după ce m-a recunoscut – ce faci sibiene, te ții de prostii? Ce te-ai apucat mă de faci poze? N-a crezut o iotă când l-am luat cu doctoratul pe manele și pozele ilustrative, abia îngăimam cuvintele.

Taci, mi-a spus, nu ți-e rușine să minți așa? M-ai mințit că-mi aduci țuică, n-ai adus nimic... De unde ești mă, de la asociații? Și atunci m-am afundat și mai tare în minciună și am zis da, mai lucrez și cu Ferentari Policies; era cel mai mare ONG din cartier și asta mi-a venit în cap – și el a căscat ochii mari, nevenindu-i să creadă, cum ai zis, poliți? Ești de la poliție? Și am realizat disperat că un nume mai nefericit nici că-și puteau alege ăia, cine dracu te bagă-n seamă cu sperietoarea aia de nume?

Lasă-l frățioare, e nebun, s-a băgat Alberto peste el – iar șmecherul a trecut la el, tu ești țigan de-al meu mă, de ce te-ai apucat să faci poze cu fraierul ăsta? Și Alberto, băgând umil capul între umeri, a zis iartă-mă frățioare, nu știu ce am avut în cap, parcă mi-a luat Dumnezeu mințile. Și o bucată i-a vorbit în țigănește, gadjo dilo, Borcan, baro șmechero și la sfârșit ăla – hai orde. I-a luat mobilul din mână, s-a uitat la poze și l-a pus să steargă vaporul.

Ia zi sibiene, a continuat nervos, îl plătești pe ăsta să te fută? Lasă-l în pace, vezi-ți de viața ta.

Am îngăimat neconvins nu mă fute nimeni, spui prostii.

Dar ăla nu dădea doi bani pe ce băiguiam acolo, zicea scârbit uită-te la tine, ai slăbit de când te fute ăsta. M-a abandonat dezgustat și

l-a luat pe Alberto, nu ți-e rușine mă să i-o bagi în cur pe bani? – și Alberto, făcându-și cruce, n-am treabă cu nebunul ăsta frățioare, mie-mi place femeile.

Am plecat înapoi spre casă și, pe drum, Alberto a zis phuai ce te-ai pierdut, de mai stătea ăla pe tine, mă dădeai în primire că te fut. Și apoi, frecându-și brațele și șuierând aerul a ușurare – și eu m-am înfricat, uite așa mi s-a ridicat părul pe mâini... Nu merge poze pe Ferentari, nu știu ce am avut în cap când m-am luat după tine. Hai că la săraci nu te ia nimeni la unșpe metri, dar la case de șmecheri te belește ăia, zice că-i dai la ziar. Cum să faci poze la Cămătari, ai înnebunit? Îți calcă bodyguarzii lui Nuțu aparatul în picioare și pardaf te face... Frățioare, îți plimb turiștii pe unde vrei tu pe Ferentari – dar poze să facă nu merge, doar nu m-am stricat de cap. Ai văzut cum a făcut omul ăsta, mai să ne dea bucata.

Zdrahonul ăla m-a luat la ochi de când m-am mutat; de fapt mint, eu m-am băgat în ochii lui: juca table în stația de autobuz cu un grup de chibiți în jur și m-am amestecat și eu printre ei; era bine-dispus și făcea caterincă – și la o glumă am pufnit în râs, tipul era sprinten la minte și avea simțul umorului. I-am trezit curiozitatea și m-a luat la caterincă, te ține nevastă-ta la cură de slăbire? Hai, că-ți iau o șaormă. I-am răspuns că nu sunt însurat, de fapt am făcut gluma cu nu obișnuiesc, deși nimeni din Ferentari nu-mi înțelege gluma asta. Dar țin la ea ca la ochii din cap și continui s-o fac. A ridicat din umeri și m-a sfătuit amabil nu mai umbla în pantaloni scurți, râde lumea de bețele tale și crede că ești drogat.

Când i-am zis că sunt din Sibiu a sărit să-i aduc un litru de țuică de-aia bună din Ardeal, că plătește. De atunci, de fiecare dată când mă

vedea, mă întreba de țuica aia, când i-o aduc – și, deși Sibiul nu e zonă de prune, până la urmă am făcut rost de la unchiu-mio din Zalău de un litru, pe care, la cererea șmecherului, l-am lăsat la covrigăria lui taică-su. Dar alcoolistul de taică-su a băut tot litrul – sau cel puțin așa a pretins tipul, că nu i-a dat bătrânul nici o țuică.

Cum ne tot întâlneam în stație, mai schimbam o vorbă, două – și la un moment dat a început să râdă complice – tu ești gay, nu? m-a întrebat. Hai, recunoaște, nu-ți fie frică; ce, dacă sunt de pe Ferentari crezi că am ceva cu gayi? Nu frate, e treaba voastră ce faceți, nu omorâți, nu dați în cap. Am ieșit și eu p-afară și am văzut cum stă treaba, mai mă uit la televizor – prost nu sunt nici eu.

N-am vrut să-i recunosc, pentru că așa face lumea aici, joacă teatru și-ți cântă-n strună să te facă să scoți porumbelul. Sau, habar n-am, poate omul chiar vroia să-mi arate că, deși nu are școală, nu e un încuiat și înțelege lumea pe care trăiește.

Și încă o zi a trecut așa, cu like-uri din ce în ce mai cretine și mai anemice și nici o comandă pentru turul nostru prăpădit. Și, pentru că nu mai vedeam nici o ieșire, am început să arunc ca sinucigașii cu bani pe Alberto; câteva zile l-am înecat în alcool, explorând barurile de la Nuțu din Sălaj, ciocnind cu hoți mărunți, aducându-i în apartament, unde îi omeneam cu manele de pe youtube, beri și pulpe de pui à la Alberto – condimentate cu vegeta + piper și apoi aruncate într-o baltă de ulei.

Când contul a scăzut sub limita de 700 m-am trezit din beție și, mahmur și confuz, m-am agățat de Columbianu. L-am sunat sub dracu știe ce pretext, l-am umplut de junk-uri complet irelevante, până când el, plictisit, m-a întrebat nu

vii în seara asta la clubul MȚR? E o piesă despre romi – și, deși nu dau bani pe artă, cu atât mai mult pe aia angajată, am zis hai, că vin; era o investiție strategică și oricum intrarea la evenimentele de artă angajată era mică, cam zece lei.

Hai, îmbracă-te, l-am zorit pe Alberto, avem treabă azi, mergem la te-a-tru să ne întâlnim cu tipul de la primărie, ți-am zis că e șmecher, îți găsește ceva de lucru, te ajută să-ți faci buletinul.

Era o zi rece și umedă, iar Alberto nu avea decât pantalonii ăia trei sferturi și niște gioarse scămoșate de trening – și atunci am realizat că practic e în curul gol, nu pot să-l duc la te-a-tru îmbrăcat așa. I-am zis Alberte, trebuie să-ți cumpăr niște blugi, acolo vine lume bună și tu ești îmbrăcat ca un boschetar, iar noi trebuie să facem impresie bună, înțelegi? Să ne vadă oameni serioși.

L-am scos din casă și ne-am dus să scoatem bani la Luica; singurul bancomat din Ferentari e în stație la Zeicani, sub nasul lui Borcan, așa că mai nou ne duceam la mama dracului la Luica.

De la Luica am luat autobuz până la Piața Sudului, de unde i-am cumpărat niște blugi și ne-am oprit pe o bancă să fumăm. Ne-am nimerit alături de un cuplu de boschetari la vreo 25, pe care Alberto îi știa de când făcuse gara, greu de privit amândoi, jegoși și mâncați pe dinăuntru, mișcându-se după o altă viteză, anchilozată și mai lentă. El bea bere de-aia oribilă, la pet butelcos de-un litru, ea își trăgea un picior în jurul lui; fata are sifilis, m-a lămurit Alberto, fără nici o considerație că ăia sunt de față și aud, și nu m-am putut abține și am întrebat o fute așa bolnavă?

Ce să facă? a răspuns Alberto. Ea-i aduce bani din cerșit, că lumea-i dă când o vede așa distrusă.

I-a întrebat de Cristina, baba lui de la gară, și tipul i-a zis că vine și pe aici la Piața Sudului să adune doze și peturi. Mi-a fost silă să mă bag în seamă cu ei și Alberto a scurtat întrevederea, atâta că la sfârșit mi-a cerut fă-ți pomană și dă-le cinci lei – și le-am dat.

Ne-am despărțit de ei și, parcă să se scuze, a zis Cristina e curată, își ia haine de la second și după ce le poartă câteva zile le aruncă.

Era melancolic și mi-a povestit cum, după ce a ieșit din pușcărie, s-a trezit că n-are unde să se ducă, fiindcă taică-su vânduse casa din Fetești – și dacă tot ieșise el de la Jilava, n-a mai luat trenul spre casă, ci s-a oprit în gară.

La gară a cunoscut-o pe Cristina, care purta ca melcul în spinare un sac de trei ori cât ea. Așa handicapată cum era, fata asta l-a învățat să se descurce – l-a dus la o parcare unde lucra un șchiop și i-a zis să faci așa și așa, tu să taci șchiopule. Fără ea, ar fi fost și azi la pușcărie, că în afară să dea cu pumnul nu știa nimic. Trei ani au mâncat împreună o pâine amară la gară, Cristina cu sacul, el cu parcarea. Tipa crescuse la casa de copii, dar fugise de acolo și o bucată din viață și-a trăit-o prin canale. Ca să n-o violeze boschetarii când se plimba prin canale, s-a învățat să se tundă și să se îmbrace ca un băiat.

E băiețoaică, mi-a zis, dac-o vezi, juri că e un băiat, cum se tunde, cum se îmbracă, cum se mișcă, tot, tot, mânca-i-aș pizda aia a ei, ce zic, e mai băiat ca tine, he he, s-o auzi cum înjură când se uită la meciuri cu Rapidul mori de râs. Vara dormeau în dubița unui șmecher cunoscut în pușcărie, căruia îi dădeau drept din ce câștigau – iar iarna la Concordia, un azil de noapte, unde programul era tâmpit, că trebuiau să se roage și să cânte cântece cu Isus.

La întoarcere, ghinion, din stația de la Boscheți a urcat un văr de-al lui cu nevastă-sa, exact când Alberto, surescitat, comenta în gura mea de o curvă din Cartierul Roșu, o panaramă în mini care patrula trotuarul cu o tovarășă de-a ei. Cartierul Roșu, s-o lămuresc, e un teren viran plin de căcați și boscheți, între Zețarilor și Progresul, unde agață cele mai ieftine curve, alea fără loc de futut – boscheții ăia sunt perfecți pentru o muie proletară la botul calului, după serviciu.

De obicei, până ieșeam din Ferentari, stăteam la o oarecare distanță unul de celălalt și ne făceam că nu ne cunoaștem – dar în ziua aia, pentru că se pregătea întâlnirea istorică cu Omul de la Primărie, Alberto era surescitat și în vervă, și neglija măsurile de precauție; s-a tras spre mine și comenta în gura mare despre una din panarame, pe care o ochise încă din drumul de dus, hai frate-miu să coborâm, cu 50 de lei ne face pe amândoi, ce-s 50 de lei la tine? Proletarii din autobuz își dădeau coate și râdeau, ardeți băieți zdreanța; iar un copil de șapte-opt ani, brusc excitat – phuai ce bunăciune; iar bunică-sa – taci mă muce, să vorbești când o să dai la pizdă. Alberto, încurajat de haosul creat, țipa și făcea show, nu fi chitros, curul ăla face milioane.

Eram amândoi chiar în fața ușii și practic am dat nas în nas cu rudele lui, dar tot am sperat că nu ne-au văzut împreună și m-am tras la o parte, de fapt m-am cărat pur și simplu în celălalt capăt al autobuzului și l-am lăsat pe Alberto să se descurce, fără să arunc măcar o privire spre ei tot drumul.

I-am dat mesaj, vezi că eu cobor o stație mai încolo – dar nu a înțeles ce vreau să zic și când au coborât toți trei la Șura Mare, Alberto a alergat după autobuz, mi-a bătut cu pumnul în geam și a început să gesticuleze furios.

Ne-am întâlnit la metrou și el – unde s-o mai dau după cireș fraiere, că ne-a văzut împreună, așa mai rău ai încurcat-o.

Și ce le-ai zis? am întrebat.

Că ești un om care mă ajută, de-ăla de la asociații, că-mi cauți de lucru și umbli cu mine să-mi faci buletinul. Le-am arătat cheile de la apartament și le-am zis că mi-am găsit o femeie să stau la ea... Băiat bun văru-miu, mi-a dat numărul lui de telefon și a zis să trec pe la ei. E copil sărac, bate argint în piață la Rahova, mai face un inel, una, alta – dar nu mai merge afacerea, de-abia se descurcă și el. Are suflet, o dată i-am luat TV-ul din casă și l-am dus la amanet. Dar nu s-a supărat și a lăsat casa deschisă pentru mine.

La Piața Victoriei, ful de gardă și de mascați; am întrebat un grup de ecusoane de presă ce se întâmplă, dar alea m-au ignorat complet, se uitau încruntate și cu fețe înțepenite înainte. M-am uitat mai atent la ele și mi-a fost clar că n-aveau nici o treabă cu jurnalismul, erau polițiști în civil – și m-am gândit ce cretini, ăia din Ferentari le dau clase la travesti.

Kiselefful era închis, în depărtare se vedea o coloană de manifestanți și, când m-am apropiat, am văzut curcubeele, muzica, pocnitorile. Mi-a picat fisa că e Parada Gay și m-am gândit cu un fel de tristețe – frate, de când stau cu Alberto m-am rupt complet de ce se-ntâmplă în București, nu mai știu nimic de pe agenda mondenă.

Ne-am oprit la Clubul MȚR, pe terasă; îmi place terasa aia fiindcă are o oarecare curte verde care îți lasă un oarecare miros de iarbă în nări; Bucureștiul e foarte lăbărțat, împrejmuit de zone industriale sau reprezentanțe de firme, încât, fără o mașină, n-ai cum să scapi din el, la aer

deschis; te zbați ca o insectă în plasă și singura scăpare sunt câteva parcuri și terase.

În fine, la fix am ajuns, fiindcă parada se termina la ieșirea de pe Kiseleff, la intrarea în Piața Victoriei, și toată lumea bună s-a oprit la club, la aer deschis.

Erau o mulțime de cunoștințe, artiști sau ONG-iști, care, după ce m-au întrebat de sănătate, s-au așezat la altă masă; de fapt au zis Lipcanu dă chef, nu vii la galeria lui deseară? Și eu m-am uitat câș la ei, m-am uitat câș la Alberto – și am răspuns că nu.

O dată sau de două ori pe săptămână, prieteni sau simple cunoștințe mă chemau în oraș – dar, de când apăruse Alberto în peisaj, treceau zile întregi fără un telefon; nici el nu stătea mai strălucit, fiindcă n-avea prieteni și trăia între rude – care, de când apărusem eu în peisaj, nu mai vroiau să știe de el. Ne cocleam în apartamentul ăla, ieșeam în baruri la întâmplare sau trăgeam de cunoștințe vechi să iasă cu noi.

Intrarea la piesă costa 25 de lei, ca la arta adevărată, și Alberto a sărit ca ars, ești nebun? Sunt o grămadă de bani, intri numai tu dacă e – dar, oricum, după ce am auzit de suma aia n-am mai vrut să intru, am zis bă Alberto, intrăm doar dacă se leagă ceva clar cu Columbianu.

Nu vreau să fiu înțeles greșit, am amici care fac artă angajată de calitate, mai mult, merg în comunități și încearcă să ajute, certându-se cu primari obtuzi sau făcând piese de teatru, ca să facă auzită vocea amărâților – atâta că, nu știu cum să zic, produsul finit e o chestie ca văduva neagră, prea serioasă s-o crezi. Nu în sensul că te umple de remușcări la fiecare reprezentație, nu, din contră, piesele îți arată că și oamenii ăia se distrează, că, în pofida oprimării, au o viață și fac glume – problema e că nu prea îți vine să râzi la glumele alea, nu știu, le lipsește ceva.

Când Columbianu a apărut, m-a salutat din mers ca pe pârliți și, după o escală scurtă la masa feministelor, pe care le-a făcut să râdă, s-a dus ață în club, deși mai era o jumătate de oră până să înceapă piesa – și am simțit cum acțiunile mele de șmecher scad vertiginos în ochii lui Alberto, ce zic, m-am simțit ca un sărăntoc venit din provincie să pândească un funcționar care se trage din același sat cu el, să-l rezolve cu o treabă.

Și Alberto a zis ce facem? Ăsta nici nu te-a băgat în seamă.

Ce dracu să facem, am îngăimat roșu ca sfecla, bem și așteptăm până se gată piesa și-l agățăm atunci.

Ce să așteptăm frate, a zis dezumflat, stăm degeaba.

Am mai luat o bere și între timp a apărut Ana; in a way, m-am bucurat – era o diversiune care putea să facă uitată întâlnirea ratată cu Columbianu, chit că mă stânjenea apariția ei.

Nu ne-am pupat, a întrebat dacă poate să se așeze; avea invitație la piesă și ne-a întrebat dacă pentru asta am venit.

Și pentru asta, am răspuns, dar nu intrăm, că-s o grămadă de bani.

Cum, s-a mirat ironic, tu, care scrii cărți cu țiganii, nu intri gratis?

Și, după ce am înghițit ironia, i l-am prezentat pe Alberto, îți place de gagicul meu? i-am zâmbit cu toți dinții. Tu cum ești, ți-ai tras gagic? i-am zâmbit cu și mai mulți dinți – și ea a răspuns că nu, e singură, și apoi a trecut la Alberto; dar nu vorbea cu el de parcă ar fi un iubit de-al meu, ci așa cum vorbea cu țiganii ei din comunități sau cu țărăncile care vând în piață; pe scurt, intrase în rolul de pe teren și îl trăgea de limbă: se prefăcea mirată, ei, nu mai spune, chiar

așa? – iar Alberto, care n-o cunoștea, i-a vomitat tot; dar, în loc să-i zic taci bă nu-i mai spune, l-am lăsat să se desfășoare; când Alberto a întrebat, mă iubești? i-am răspuns da bă te iubesc, și ea a râs – iar Alberto i-a zis ăsta nu-i râsul tău.

Ana avea, nu știu cum să-i zic, talentul? defectul profesional de a lua de la oameni informații din casă fără să dea nimic în schimb – sau doar petarde; după trei ani de relație, știa grămezi despre mine și eu mai nimic, doar chestiuțe neutre și inofensive. În timp, treaba asta a ajuns să mă paranoizeze și, când i-am reproșat-o, mi-a răspuns că n-are nimic de ținut sub preș – ți-am mai zis, a ridicat din umeri, tot ce vreau de la viață e un bărbat cumsecade și copii, ce vrei să-ți spun mai mult? La început am luat-o de tipă de gașcă, genul care, într-o instituție, se împrietenește cu toată lumea, mai ales cu portarii și secretarele; dar apoi, când paranoia a început să lucreze, am ajuns s-o văd ca pe un om ascuns și complexat, care reprimă emoții sau rușini și are la fel de puțină încredere în oameni; că bunătatea ei, pe care nu puteam s-o contest, era o strategie inconștientă de adaptare sub care lucra o minte ascuțită și rece ca lama.

Eram beat și agresiv, nu mai aveam ochi că săraca e complexată că-i singură – în vreme ce eu, fostul iubit, plesneam de împlinire emoțională lângă ea; cuplam ca dobitocul doar pe asta, că ne trage de limbă, și învârteam cuțitul în rană: vrei informații la prima mână, atunci ia-le fata mea, uite, după tipul ăsta sunt topit cum nu am fost după tine, omului ăstuia îi spun fără grețuri că-l iubesc – câtă vreme ție, după trei ani de relație, îți spuneam în față că nu când mă întrebai.

Și, când Alberto s-a dus la budă, am zis mă fute bine și e un om cald; chit că a făcut 14 ani de pușcărie, e un om cald; chit că pare periculos și prietenilor mei le e frică de el, e un om cald.

Periculos? s-a mirat. Ha, prietenii tăi sunt niște găini, omul ăsta săracu e inofensiv. Și am crezut-o când a zis că prietenii mei sunt niște găini, stătea cu lunile între țigani, iar mintea ei era rece și ascuțită ca lama.

La sfârșit a conchis nu cred c-o să rezistați împreună; nu a dat-o în bani și alea, că sunt leneș și n-o să-i găsesc ever job – i-a zis râzând lui Alberto ai grijă, e un tip dificil care nu suportă multă vreme pe cineva aproape, eu nu m-am putut baza niciodată pe el; iar eu, plesnind la fel de ostentativ de împlinire emoțională, am răspuns poate pentru că nu te-am iubit; și ea, cu același zâmbet înțepenit pe buze, a răspuns nu de-aia, ci pentru că așa ești tu, te-ai învățat singur și egoist ca fetele bătrâne.

Dar, deși piesa se terminase de o jumătate de oră, Columbianu se încăpățâna să nu mai iasă din club; iar Alberto a comentat, nici măcar a reproș, și dacă iese, ce? O să treacă pe lângă tine ca acceleratul – iar eu ce dracu să mai zic decât vai, dar nu-l cunoști pe Columbianu.

Alberto începea să-și piardă răbdarea și mă îmboldea să mă duc să văd ce e cu el de nu mai iese, dar ezitam, simțeam plumb în papuci și nu puteam scăpa de gândul că omul e în timpul lui liber, că mă bag ca țăranul într-o schemă privată.

În locul lui Columbianu, a ieșit din club gagica lui Dan poetul creștin, care a întrebat de ce n-ați intrat la spectacol? Și i-am răspuns nu e bani, nici invitație; și Ioana a zis ați fost fraieri, nici eu, nici prietenele mele n-am avut, dar ne-a băgat Columbianu; și Alberto a mormăit noi nu avem păsărică, a zburat dintre picioare – și, după ce aia s-a întors în sală, a adăugat am venit degeaba și am mâncat bani să ne ajungă pe două zile.

Și atunci am dat berea peste cap și am zis îmi bag pula, trec peste lene, peste lege, peste

paturi de spital și mă duc cu revoluția peste Columbianu.

Care era la masă cu feministele de la Paradă, singurul bărbat de acolo, și Ioana a strigat hai cu noi aici, că nu te mâncăm psihoticule. Columbianu e cel mai hipster dintre romi – e frumușel foc și are nas pentru chestii cool, e nelipsit de pe facebook sau de la evenimentele mondene care contează.

Nu știu cât chef avea de mine, mai repede nu, fiindcă îi plac vizibil femeile și e înnebunit să se înconjoare cu ele, la chefurile de Centru, unde ne întâlneam, îl vedeam deseori așa, cu un pahar în mână și cu un grup de femei destupate cărora le explica chestii despre romi, viață și univers.

Și aici se contrazicea cu feministele și era în vervă, plin ochi de argumente galante. L-am chemat pe Alberto de afară și l-am pus lângă mine. Nu s-a băgat în seamă, doar plimba ochii pe fețele lor – și nici eu nu ziceam nimic, mut ca peștele, deși gagica lui Dan tot încerca să mă bage-n discuție; eram prea stresat ca să-mi iasă glumele galante și, în plus, cu Alberto lângă mine mă simțeam ca rudele sărăntoace de la țară.

Și, iarăși, pentru că nu știam cum să fac să mă bage Columbianu în seamă, am zis îmi bag pula, hai să jucăm murdar ca la revoluție – și am început să-l pup ostentativ pe Alberto; iar Alberto a stat de un pupat, dar la al doilea s-a ferit și m-a apostrofat de ce faci de-astea în public? De ce mă faci de râs? – și eu am zis taci că nu înțelegi nimic. Era penibil cu spume ce făceam, dar, grandoman și beat trotil, am zis îmi bag pula, suntem la revoluție.

Așa procedam și în Noua Zeelandă când mă apucau complexele de pârlit sau făceam câte o gafă care scârbea nativii, ei și? Mă doare-n pulă, îmi tot repetam, și din masochism lărgeam și

mai tare gafa, doar să mă conving că mă doare-n pulă; în fine, după ce m-am săturat de manifeste cretine cu Alberto am zis bă Columbiene și Alberto e din Fetești – iar atunci Alberto a tunat jovial ești din Fetești? De unde din Fetești?

Din Dalas, a răspuns Columbianu.

Măi să fie, și eu sunt tot din Dalas, a exclamat, așa, cu tupeu și insistență, și pe urmă, întinzându-se peste mine, să fie mai aproape de Columbianu, i-a zis sunt amărât, stau cu omul ăsta care încearcă să mă ajute, nu mă ajuți să-mi fac buletin? Mânca-ți-aș, nu ne mai descurcăm cu banii, nu mă pot angaja nicăieri fără buletin și neamurile nu mă mai primesc înapoi acasă.

Și atunci m-am băgat și eu pe fir, am zis da bă Columbiene, nu-i găsești ceva de lucru? N-aveți nevoie de un om să vă păzească primăria sau să planteze trei flori în parc? Că săracu are discopatie lombară și nu se poate băga la munci de cărat.

Cu buletinul o rezolvăm, s-a pronunțat Columbianu, nu-i mare lucru – dar cu jobul de paznic mai greu, că ai cazier; ar fi Administrația Parcurilor, dar acolo posturile sunt blocate de doi ani, ce să zic? O să mă interesez.

Și, până la sfârșitul serii, Alberto, parcă topit de recunoștință, i-a dat limbi, care-l jenau cumplit pe Columbianu, că să vii la ziua mea, că ești finețe de om și mare caracter; și pe taxiul spre casă, după ce ne-am despărțit de gașca veselă – omul tău e un mincinos, s-a dat mare că era pizdele alea bune, dar pula jos mi-o tai dacă o face ceva.

Și acasă, în timp ce-i trăgeam blugii și-i desfăceam șireturile de la adidași – poate o fi cum zici tu, că-i tânăr și n-are încă putere. Dar, nu te supăra că-ți zic, și tu ești tot așa, ai zis că-mi găsești job, că faci rost de bani și m-am bazat pe tine – dar n-ai făcut nimic, nici bani, nici job.

Vorbești mult, dar numai gura e de tine. Uită-te la Borcan – ăla are spate, știe oameni grei din poliție, procuratură, primărie: pune mâna pe telefon și-i rezolvată treaba. Alberto nu e prost, am stat și m-am uitat la tine: te lauzi cu prietenii tăi, dar prietenii tăi n-are putere și nu te ajută. Omul la beție spune adevărul și poate te superi ce-ți zic, dar pula jos mi-o tai dacă o să-mi găsești de lucru. Nu zic, mi-ai dat bani, mi-ai făcut toate poftele – dar ești puturos și nu m-ai rezolvat cu nimic, sunt tot ca la început.

Și, chiar beat, a durut. Mi-am amintit cum Ana îmi cerea tot timpul chestii, întreabă-l pe X dacă sau roagă-l pe Y să, și că îmi venea oribil de greu s-o fac; la un moment dat, când o familie de țigani dintr-o comunitate de-a ei, în tranzit prin Roma, fusese ridicată de pe stradă și dusă la poliție, mi-a zis scrie-i lui Dan poetul creștin, că tot e în Roma, să fie translator pentru ei – și eu i-am dat mail știind din start că ăla n-o să aibă nici un chef să se urnească din casă și să piardă o juma de zi pentru niște oameni de care nu-l lega nimic; și când ea, seara, m-a întrebat ce-a făcut Dan, am țipat băi fată, cere-mi mie chestii, dar nu mă mai pune să le cer prietenilor – și ea a ridicat uimită din umeri, păi ce mare chestie le-am cerut? Și atunci am realizat că relațiile mele cu prietenii sunt structurate diferit de ale ei; că, deși ne împrumutăm bani, nu ne cerem servicii decât în ultimă instanță, când nu se poate altfel. Și, când i-am zis asta, a ripostat sarcastic că nu ne cerem chestii fiindcă de fapt nu ne place să dăm, să fim deranjați din tabieturile noastre de cârtițe de net; că nu știm să fim săritori și buni, și atunci ne amăgim încercând să fim corecți.

Dar porțile, porțile s-au închis, vraja începea să se rupă în fâșii odată cu contul care începea

să secătuiască, din el nu mai ieșeau ca dintr-o pălărie bani, viață bună și beri – și, când a doua zi l-am trimis jos să ia țigări și pâine, iar el s-a-ntors cu un pachet scump de Dunhill negru, i-am zis, cu tot regretul, gata Alberto, trecem pe program de austeritate, azi nu mai scoatem bani de la bancomat și stăm în casă.

Și toată ziua m-a bălăcărit, că mi-am luat șmecher și, dacă ai șmecher lângă tine, trebuie să-i produci; ce treabă-i asta, de-aia l-am luat de lângă familie, să-i scot ochii ca la boschetari cu un pachet de țigări? Păi ce mă, banii te fac pe tine sau tu pe ei? Dă-i în pulă de bani, când rămânem fără, ieșim în stradă să cerem țigări etc., etc. Nu avea nici o înțelegere la faze d-astea, ce îi rămânea în cap era doar cifra din cont, aia îl hipnotiza ca pe copii jucăria din vitrină și nu se lăsa până n-o făcea praf, complet impenetrabil la argumente.

Când a început să tragă de mine să ieșim în oraș a sunat Columbianu, bă cu jobul nu pot să te ajut, ce pot să fac e să te rezolv cu buletinul lui Alberto. Vezi că o să te sune omul nostru de la primărie care se ocupă cu treburi d-astea; sună-mă după ce vorbiți să-mi spui ce ați rezolvat.

După telefonul ăsta, Alberto s-a potolit, nu și-a mai făcut cercurile furioase prin sufragerie; rămăsese cu obiceiul ăsta din pușcărie, la nervi sau la stres să se învârtă minute în șir pe traiectorii fixe.

Dar omul m-a sunat abia la 5 – și mi-a zis fix ce știam, că, dacă n-are nici un act, trebuie să se ducă la Călărași, orașul pe care e făcut certificatul de naștere, să-și scoată un duplicat și, cu duplicatul ăla și trei poze, să se ducă la Poliția din Fetești să-i facă buletin provizoriu. Că buletin definitiv nu se poate decât dacă-l ia cineva în spațiu.

Ți-am zis, mi-a aruncat triumfător, că nu rezolvă nimic Columbianu?

Și l-am sunat pe Columbianu, care mi-a zis nu frate, nu rămâne așa, las că vorbesc eu și o rezolvăm cumva. Dar eram sceptic, treaba aia se putea rezolva doar pe a Treia Cale, ocultă; iar Columbianu, cel mai rom dintre hipsteri, era și el un biet om corect care nu se băga la combinații, complicități, salturi mortale, ci își construia cariera pe pași migăloși, siguri și prudenți – iar tipul ăla al lor știa legea și lucrurile stăteau cum zicea el.

Și seara, când i-am dat să mănânce, mi-a zis nu știi să gătești, nu mănânc prostia aia – și eu am răspuns calm foarte bine Alberte, nu mânca.

A mâncat totuși, dar a continuat să mă boscorodească, blestemată să fie ziua când am venit în casa ta, nu știu ce minte am avut de te-am crezut. Când am dus vasele în bucătărie a venit după mine dând din gură, mă durea capul de cât putea să vorbească și i-am zis ești ca bunică-mea, și aia se ținea după bătrânul și-l boscorodea toată ziua, că nu ești bun de nimic spurcatule, numa beutură ai în cap.

Chestia e că avea oroare de vid, obișnuit să-l umple vorbind tot timpul cu cineva – dar acum era mai agresiv ca de obicei, nu se mai termina. Când, de pildă, mă vedea absent și căzut pe gânduri se gudura pe lângă mine și, dacă nu reacționam, sărea la harță, ce mai om ești și tu – doar ca să mă facă să vorbesc, să umplem vidul.

Și, ca să-l fac să tacă, am zis hai ne băgăm la un film Alberto, dar te rog nu Van Damme, că înnebunesc – și am încercat vreo trei filme, dar nu-i convenea nici unul, așa că până la urmă ne-am oprit la Terminator 2. Și a țipat să nu pui mâna pe mine, da? – dar îl durea rău spatele și tot el m-a pus să-i fac masaj.

M-am pus peste picioarele lui și, după ce am terminat masajul, i-am dat un cot, să se pună într-o rână. Și, cum stătea într-o parte, i-am înconjurat abdomenul cu mâna dreaptă și am

zis Alburtică, ce ți-a crescut aici? E băiat sau fată? Și el a început să râdă și a zis ce ai văzut la mine? N-am școală, sunt urât și gras; și am zis ești bărbat adevărat Alberte, nu cârlig de întins rufe. Păi dacă-s bărbat, ia pune tu un porno și treci la aparate; și, după ce m-a futut, a zis înțelege-mă și pe mine dragostea mea, nu pot să mă duc în oraș fără un ban în buzunar, ce fac, mă plimb ca boschetarii prin parc? Nu merge așa.

A doua zi a luat-o de la capăt, vreau să mă duc în oraș, auzi? Îmi dai 50, să am și eu banul meu de buzunar – și am răspuns îți dau 20, îți ajunge; și el a zis ce să fac cu 20? Ăia-s bani de Pepsi, io-s șmecher bă, mă fac de râs cu 20 de lei.

Și a început din nou să se învârtă în jurul mesei, rozându-și unghiile; în timp ce se învârtea mi-a zis de ce să stau cu tine, bani nu, serviciu nu – și nici să ies la o bere nu mai pot, că stau tot cu frică; am fost slugă la Borcan, sunt slugă la tine. Măcar ăla nu-mi scotea ochii cu 20 de lei, că mă trimitea la magazin cu suta și niciodată nu-mi cerea restul înapoi. Și bani de curve îmi dădea, zicea ține bă 50 de lei să fuți și tu ceva, nu-i treabă să stai tot pe labă.

S-a dus la duș, să nu vii peste mine că te bat, ne-am înțeles? – și, cât a stat la duș, a copt-o: auzi, a zis când s-a-ntors, te duci să scoți banii și mi-i dai pe toți, mă car. Cu tine n-am viață, m-am săturat, plec pe străzi, să știi.

Eram în dormitor pe calc și, fără să ridic capul din monitor, am zis faci ce vrei, ai peste 18, dar de la mine nu pupi mai mult de 20.

S-a așezat pe pat, dar s-a ridicat după cinci secunde. Și, bălăngănindu-și haotic brațele lungi, uitându-se cu obidă la mine, a zis tu numai m-ai încurcat, să știi. Mi-ai distrus viața, m-ai luat

de lângă familie și acum mă arunci pe străzi. Ce fac pe stradă, că bani n-am; să mă scuipi în ochi de n-oi face belea, fiindcă la familie nu mai mă pot întoarce și de mâncat trebuie să mănânc și eu. O să mă ai pe conștiință, că e din cauza ta.

Știa să-și plaseze șantajul fix unde durea, dar am continuat să-l țin pe nu în brațe; nu-ți dau, am spus cu privirea înțepenită în monitor, tu zici doar bani și iară bani – dar na, dacă-s iubirea vieții, nu poți să-ți lași iubirea vieții în chiloți și fără un ban, te mai și sacrifici pentru ea.

Și a dat-o la întors, nu-mi trebuie banii tăi, am zis să te încerc, să văd cât de chitros ești – și a început să se vaite că îi e dor de familia lui, că pe soru-sa de la Ștefănești n-a mai văzut-o de doi ani. Și ar trece și pe la gară s-o vadă pe baba lui; în concluzie – să-i dau 300 și eu să țin restul de o sută, că el se duce întâi la baba lui în gară și pe urmă la soru-sa – și se întoarce mâine sau poimâine.

Agresivitatea mea se consumă pe net, acolo sunt fioros ca femeia la telefon, în lumea reală nu știu să mă cert și urăsc s-o fac; în plus, în relația cu Alberto eu eram Cea de Dedesubt, iar asta mă apăsa ca o condiționare.

Nu credeam o iotă din ce bâjmâjea pe acolo; Alberto, l-am întrerupt, tu nu ajungi până la soru-ta, te oprești la prima crâșmă cu păcănele și faci praf banii ăia, iar diseară o să mă suni și o să zici că nu mai faci în viața ta.

Dar nu era dispus să audă nimic din ce ziceam și a ținut-o pe-a lui naiba știe cât, ba că mă bate dacă nu-i dau banii, ba că i-am distrus viața, ba că praful să se aleagă dacă nu s-o duce la soru-sa – încât, în cele din urmă, exasperat și masochist, am zis bine Alberto, hai să rupem pisica. Îți dau 300, dar după ce te întorci te descurci singur cu țigările și berea, să nu-mi mai ceri fratele meu.

Am scos banii de pe card, i-am dat 300 și s-a cărat.

Acasă am început să mă învârt prin apartament, fără să-mi găsesc locul; am scos capul pe geam – dar ploua mărunt și strada era pustie. Și, cum mă uitam la frunzele ude ale plopilor care inundau cu verde spațiul dintre blocuri, m-am gândit absent, ca și cum ar fi vorba de altcineva, că lucrurile se degradează vertiginos și nu știu ce s-ar mai putea face, care ar putea să fie următoarea mișcare.

Speram ca de pe o zi pe alta să fi uitat faza cu Columbianu – dar nu, n-o uitase; nu mă mai credea mare și tare, nu mai eram păpușa de lux din vitrină, ci, nu știu, o femeie gonflabilă dezumflată, trântită așa murdară lângă pat. Fără bani și fără perspective, eram și eu un amărât ca oricare altul de pe stradă.

Și tristețea era că nu vedeam ce s-ar mai putea face, ce mișcare să mai scot din pălărie ca să peticesc șandramaua.

După o oră l-am sunat și n-a răspuns – și am fost sigur că s-a înfipt în păcănele.

Ce fac, mă gândeam, s-au terminat banii și nici nu pot, fără să mă împrumut, să mai fac rost de alții; pe țigări se duc cei mai mulți bani, deci hai să rezolv întâi problema asta. Cineva din Centru îmi dăduse numărul unui tip care vindea tutun cu 50 de lei jumătatea de kil; l-am sunat și ne-am întâlnit la Piața Sudului, în Berceni. Era ditamai punga de un leu, capsată și plină cu tutun.

După ce am cumpărat filtre și foițe din mallul de vizavi, am mai rămas cu 25 de lei – și mi-am zis hai să-i fac praf pe toți la Boieru, ca-n vremurile bune, c-o viață avem și-o gaură-n cur.

Când am ajuns la Boieru, tocmai încetase ploaia. Pe terasă, doar o masă era ocupată de niște

bagabonți care se distrau îmbătând un pui de boschetar de șapte-opt ani, desculț, cu picioarele murdare și la bustul gol; la început, i-au dat bere – și apoi, pentru că băiețelul se încăpățâna să rămână în picioare, au început să toarne în el coniac. Când am intrat în bar, dansa îmbrățișat pe muzica de la TV; apoi a început să cadă și unul din adolescenți l-a așezat pe un scaun. Pușt iul a adormit cu capul pe masă și adolescentul care îl pusese pe scaun îl gâdila cu un fir de iarbă pe spate și pe gât, iar băiețelul, prin somn, dădea după firul ăla de iarbă ca după muște – și bagabonții râdeau să se prăpădească.

Am scos punga de tutun pe masă și am rulat o țigară; tutunul era oribil, mahoarcă curată, amar și înecăcios, dar am tras cu voluptate în piept, era prima țigară după trei ore. Bagabonții se holbau la mine – negreșit, credeau că-s droguri. O păteam tot timpul când ieșeam cu Hendrik, care fuma doar tutun de rulat; oamenii ne priveau neîncrezători, hai, că-ți rulez o țigară, ziceam – și cei mai în vârstă refuzau; când și când, un bagabont își făcea curaj și zicea hai, fă-mi una, dacă zici că-i tabac; dar, după ce trăgea primul fum, exclama dezamăgit păi e tutun fratele meu – și noi râdeam, nu ți-am zis că e tutun?

Florică se învârtea plin de curiozitate pe lângă mine; cât fusese plecat p-afară fumase tutun de rulat și deci nu-și făcea probleme că ar putea fi altceva; a zis dezinvolt rulează și mie o penală de-a ta – și după primul fum a scuipat și a aruncat-o, nu pot fuma așa ceva, aruncă-le dracu.

Când eram pe punctul să-i fac un coniac lui Florică și să-i zic să-și tragă scaunul mai aproape, că vreau să-i povestesc ceva, s-a băgat în seamă cu mine un muncitor care-și bea singur berea la o masă, că să-i rulez și lui o penală. Era un bărbat

la 25 de ani, înalt și bine făcut, îmbrăcat bine – cu blugi drepți și un un tricou polo roz, peste care trăsese o vestă neagră, plină de buzunare.

I-am rulat o țigară și omul a tras vitejește din ea, ținând-o între degetul mare și arătător; mi-a povestit că a lucrat un an de zile în Spania, în construcții – și acolo a învățat, de la colegii spanioli, să tragă penale.

La altă masă era un agent de pază, în uniformă și bocanci – și s-a băgat în seamă, că n-ar fuma de-alea nici mort.

Muncitorul i-a tăiat-o disprețuitor, taci bă, că nu știi nimic. Omul stătuse un an în Spania – și se întorsese după Criză; dar, zicea el, nu-i părea rău, că în România făcea și mia de euro pe lună, iar viața era mult mai ieftină, din banii ăia punea jumate deoparte fără să se tragă de la nimic, făcându-și toată fițele. El nu era ca alții, să-și tragă de la gură ca să pună deoparte, era tânăr și vroia să-și trăiască viața. Ăștia de pe Ferentari, săracii, mi-a mărturisit, nu știu nimic din ce se întâmplă în Centru, cred că s-a terminat distracția în oraș cu lăutarii de la Han.

Era fițos, vroia să-mi arate că el e altfel, joacă în altă categorie. El nu era cu manelele, mergea în Bamboo, unde numai rezervarea era o sută de euro; ba o dată, mi-a zis, a fost într-un club de swinging de pe Dorobanți – unde, dacă n-aveai parteneră, intrarea era 500 de euro; și a dat, că era curios. Intrai în pielea goală și era imposibil să nu faci dragoste cu cineva, în club erau o mulțime de animatoare. Lăsai tot la intrare, și-n primul rând mobilul, că murea paparazzi să facă poze. Merge lume bună acolo, și pe un fotbalist faimos de la Steaua l-a văzut – și omul, deloc fițos, a dat mâna cu el și așa, la pielea goală, i-a dat un autograf.

Bravo omule, i-am cântat în struna, se vede că ești altfel decât lumea de aici. Îți meriți mia

de euro. Mă gândeam că o să-mi facă o bere, că și a mea, și a lui erau pe terminate – dar n-a făcut-o.

Și, după ce a cerut încă una – să știi c-o merit, că muncesc ca nebunul. Făcea tot în finisaje, zugrăvea, punea faianța și instalațiile, în fine, se lăuda că a devenit omul de încredere al șefului de șantier și, la 12-13 ore lucrate pe zi, șase-șapte zile pe săptămână, scotea 3.000-4.000 de lei.

Îmi era bine, toată faza îmi amintea de vremurile când fusesem burlac și n-aveam greutăți pe cap, veneam, ascultam povești și la sfârșit – v-am pupat băieți. Când m-am mutat aici mi s-a părut că ferentariștii sunt laudăroșii care nu știu să asculte, că e reacție la stigmă; dar, apoi, m-am uitat mai atent în jur – la vară-mea din Sibiu, la colegii de serviciu – și am descoperit că puțini știau să asculte și toți se lăudau, chiar dacă nu așa pe față și atât de naiv. În Ferentari lumea zicea Am bani bă sunt șmecher sau Este că-s tare? În Sibiul natal oamenii o dădeau cotită, Jobul ăsta de la Continental îmi mănâncă zilele sau Nu mai merg în viața mea-n Austria, că serviciile-s sub orice critică – dar în esență toți simțeau nevoia să se laude cu realizările lor. N-avea de-a face cu ghetoul; era simptom de haladeală, atâta tot.

Așa de mult? m-am prefăcut mirat. Știu că imobiliarele au căzut.

Și-a turnat satisfăcut bere în pahar, a tras un gât sănătos și, după ce s-a șters la gură – au căzut, dar nu pentru ăia care-i duce capul. E jale cu alea din afara orașului, de la Glina, Voluntari, Ștefănești, alea au murit și nici cu popă nu le mai învii. Dar ce s-a construit în oraș a trecut de Criză și merge înainte. El lucra la un ansamblu imobiliar de pe Sălaj și trei sferturi din apartamente erau contractate; un apartament de două

camere costa 35.000, chilipir față de prețurile din restul orașului.

Lângă tata Nuțu? am întrebat. Știam zona, era lângă ranch-ul lui Nuțu, dar pe partea cu Piața Pucheni. Era un ansamblu de vreo șase blocuri cu zece etaje, din care trei erau aproape terminate.

Ăla, mi-a răspuns. Ansamblul, ca să-l rezum, aparținea unui fond de investiții gestionat de un foarte cunoscut avocat din București, care cumpărase terenul de la Nuțu... Aș zice mai multe, a adăugat ridicând capul spre agentul de pază, dar e ăsta aici.

Cine mă? s-a șifonat agentul. Eu? Ce, crezi că n-am fost cu brigada? M-am liniștit frățioare, că am copii mici – ce, tu făceai pușcărie în locul meu?

Taci mă din gură, i-a răspuns fără chef proletarul. Muncitorii n-aveau nimic cu șmecherii sau bagabonții – în schimb, pe agenții de pază nu-i puteau înghiți. La Zeicani, după un pahar în plus, se iscau tot timpul certuri pe treaba asta – muncitorii, mai ales cei calificați, îi disprețuiau pe agenții de pază, fiindcă nu știau să facă nimic și nu aveau de gând să facă ceva, putrezeau pe salariul minim.

Nu vezi, s-a întors spre mine, că s-a umplut Ferentarii de turnători și polițiști sub acoperire? Vrei să-ți spun de ce? Că și mie șeful mi-a deschis ochii; e bătaie mare pe Ferentari, mânca-ți-aș, vrea să curețe cartierul de șmecheri și amărâți; nu-s prostii, i-a zis patronul la șeful meu că primăria vrea să demoleze ghetourile și să scoată drogații de acolo, că ăla, săracii, oricum n-au acte pe casă, n-au nimic. Au pus ochii rechinii pe Ferentari, a continuat, că e aproape de Centru și metrul pătrat e la jumate de preț decât oriunde în București; un apartament vechi de două camere e 20.000 de euro, când orice jaf de garsonieră

în oraș pornește de la 30.000. Uită-te și tu, sunt zone industriale de kilometri pătrați și pe toate se demolează în draci. Peste tot, pe toate străduțele se asfaltează, se bagă canalizare și gaz. De ce, ia zi și mie, de ce? De mila la săraci? În cur îi doare pe ei de amărâți – rechinii au cumpărat terenurile mari și așteaptă ca Primăria să curețe cartierul, să nu le mai fie frică la oameni să-și ia casă aici. Așteaptă numai și o să vezi ce-o să bubuie prețurile pe Ferentari.

Apoi fițosul s-a cărat cu agentul de pază și am putut în fine să-i fac un coniac lui Florică; am zis trage-te mai aproape, vreau să povestesc cu tine. Nu știam cum să încep și am luat-o abrupt, de o lună am o relație cu băiatul ăla, Alberto, acum a plecat la păcănele cu ultimii mei bani – și Florică, a făcut un semn enervat de refuz cu mâna, Adi, nu-mi povesti de-astea, e treaba voastră; și am zis Florică, ce prieten îmi ești? Doar așa, la bine? Nu-ți cer frate bani, doar vreau să mă înveți ce să fac.

Și, la faza cu banii, Florică s-a simțit atins, și-a băgat coada între picioare și a stat să-i povestesc cap-coadă, că l-am pescuit din ograda vărului interlop, că mi-am mâncat banii cu el și am făcut datorii; la sfârșit, Florică a zis să mor de înțeleg ce ai avut în cap când l-ai băgat în casă, ce ai tu de împărțit cu un prost ca ăla, nu vezi că are făină-n loc de creier?

Și am zis lasă asta, tu zi-mi ce să fac să ies din încurcătură, sunt în gaură cu o mie de lei. Florică are talentul de a vedea în capetele oamenilor sau chiar mai adânc, în subconștient, și a înțeles imediat ce eu, în intransigența mea morală, n-aveam curaj să-mi recunosc – și a zis nu scapi ușor de el, e atârnător și disperat și s-a lipit ca râia de tine. Apoi m-a întrebat ușa ta e de lemn sau de metal?

De metal.

Atunci e simplu, îl trimiți de acasă cu bani de păcănele și-n timpul ăsta schimbi yala și vorbești cu proprietarul și administratorul, le dai 50 la fiecare și le spui că pleci pe o săptămână, dar n-ai încredere să-l lași pe băiatul ăsta singur în apartament – și, dacă începe să bubuie în ușă, să-l dea afară din bloc. Apoi, peste câteva zile, te întorci.

Nu merge Florică, i-am zis, țin la el, nu pot să i-o fac așa de murdar.

Nu merge nici cum vrei tu Adi, și cu pula-n pizdă și cu sufletu-n rai – și apoi a tăcut, privindu-și intens coniacul. Îți amintești, a reluat, când m-ai sunat să-ți împrumut bani de țigări? Ce ți-am zis, îți amintești? Ți-am zis NU AM – deși ce-s 15 lei? Puteam să-l sun pe Boieru și să-l întreb dacă-ți dă din casă banii ăia; dar n-am făcut-o, fiindcă era dubios că tu ai ajuns să te împrumuți pe Ferentari, am zis ceva nu e în regulă cu băiatul ăsta, ori a luat-o pe droguri, ori a dat de belea, deci mai bine nu-mi pun obrazul pentru el – și, he he, nu poți să zici că n-am mirosit bine... Poate tu te-ai supărat atunci, dar așa face omul cu cap când îi cere bani cineva și n-are încredere: zice N-AM, și de are. Așa trebuie să faci și tu, să te juri că nu mai împrumuți bani și să-l iei deoparte pe băiatul ăsta: omule, să-i zici cu frumosul, nu mai am bani și nici de unde împrumuta nu mai e. Băiatul tău e curvă de pușcărie și acolo s-a învățat așa, ca curvele, să o facă pe interes; ce face curvele când se termină banii? Ei? Știi? Vrei să te-nvețe băiatu? Simplu fratele meu, se cară.

Pe la 8 a sunat Alberto, băăă sunt la Secția 24, băăă hai și mă scoate, că n-am buletin, n-am nimic.

De fapt, mai avea zece lei; s-a oprit la o bere în barul de la piața de vechituri de la Luica, unul fără ferestre și muced ca o hrubă, și nu s-a ridicat de la aparate până nu i-a făcut praf pe toți.

Nervi ce aveam pe mine nu pot să-ți spun, a continuat, că lângă mine era unul care a jucat cinci lei și a scos 200, înțelegi? A nimerit aparatul bun. Și când am mai rămas cu zece lei i-am zis omule, lasă-mă și pe mine la aparatul tău; și ăla – fugi bă d-aci; și, de necaz, pac, am plesnit un buton de la aparatul lui. Fraierul m-a lovit cu dosul peste gură și, de nervi, i-am dat o palmă de a căzut jos. Femeia de la bar a sunat la gardă și garda m-a luat; zi băăă, vii să mă scoți? Hai băăă că mă bagă la arest.

Dar era cacealma, nu-l luase nici o gardă. Și când a apărut – nu mai fac frățioare, jur, a fost ultima oară când mai bag bani în aparate, praful să se aleagă de mine dacă mai mă ating de vreun aparat, gata, m-am învățat minte.

Lasă Alberto, am zis, dă-i în pulă de bani, noi să fim fericiți... Fiindcă nu-mi mai păsa, începea să mă doară-n cur de ce face cu viața lui; în capul meu se făcuse liniște, deja întrevedeam luminișul, posibilitatea să-mi iau mâinile de pe el.

Boschetari și bulangii

Dimineața i-am zis nu mai sunt bani Alberto, te descurci cu țigările – și a zis plec pe stradă să fac rost; mă suna din juma în juma de oră să-mi spună sunt pe Cocioc și mă uit la apă; sunt în piață la Progresul și am făcut rost de o țigară. Și m-am gândit frate, aș putea să-mi fac bagajele rapid, să iau din zbor ce apuc și să mă car; adun trei saci cu hodrobele, chem un taxi și m-am supt din peisaj – când se întoarce Alberto găsește casa goală. Sub panică, alternativa asta devenise foarte reală, ce dracu fac cu catastrofa asta de om? Gândeam febril, iau aia și aia, dă-le-n pulă de bulendre, contează acte și electronice, la astea să nu uit ceva – la dracu, las șmecherul amanet, se descurcă Alin să-l dea afară, cheamă poliția, treaba lui, e proprietar.

Dar n-am făcut nimic, timpul s-a scurs punând la punct în cap planul de evadare. Pe la 6 a sunat că se întoarce acasă, că nu mai are ce face în oraș fără bani – și am zis bine Alberto, întoarce-te. S-a întors cu patru țigări, le-a scos filtrul cu dinții și l-a băgat înapoi înjumătățit; le-am tras la poștă. Nu mai aveam de mâncat decât niște spate de pui pentru ciorbă în frigider, pe care le-am prăjit și a zis foarte bune, îmi place să rod, și s-a declarat sătul cu ele.

A doua zi, pe la 12, când Alberto era plecat să producă țigări, m-a sunat Florică, poți să vii singur la bar? E legat de șmecherul tău. Am

întrebat când să vin și el a zis chiar acum, dar vezi să ai ceva bani la tine.

Cât? Să ai și tu măcar 50 de lei.

Florică, m-am văitat, n-am bani, tre să merg în oraș să împrumut, hai după 2; a urmat o pauză de o juma de minut și pe urmă Florică a zis bine, să fie 3, dar să nu întârzii.

Am împrumutat o sută – și, când m-am întors în Ferentari, Florică era pe terasă la masă cu un tip la trening și șlapi, cu ochi injectați de alcoolic.

Uite, ne-a prezentat Florică, băiatul ăsta îl știe din pușcărie pe tovarășul tău. Eu zic că aveți de vorbit, deci haideți înăuntru în fundul sălii, că acolo nu vă deranjează nimeni; pe mine cinstește-mă cu un Alexandrion și pe băiatul ăsta cu bere după pofta inimii.

Ploua mărunt și bătea un vânt răcoros, dar înăuntru era călduț și curat ca într-un cuib; pe peretele din stânga, ledurile de pe icoana chinezească cu Fecioara Maria pâlpâiau silențios și absurd – absurd pentru că asociez încăperea aia cu iarna și Sărbătorile, cu tunul de căldură din colț, cu plasma mergând, la volum minim, pe Kanal D și doi-trei clienți șușotind la o masă.

Florică ne-a pregătit o masă și, înainte să plece pe terasă, i-a zis tipului spune-i și lui ce mi-ai zis și mie, nu-i da vorbă la mișto. După ce a plecat am ciocnit, am tras fiecare un gât de bere și cred că un minut, dacă nu mai mult, am tăcut stânjeniți, fără să ne privim în ochi.

Îl știu pe tovarășul tău din pârnaie, a spart omul tăcerea, ai și tu niște bani?

70 de lei toți banii – și tipul a zis dă 50 de lei încoace. Și, când i-am întins banii, am văzut că, sub barba rară, mascată de gropile de vărsat de vânt, omul avea o cicatrice, o tăietură care-i traversa obrazul surpat și se oprea într-un pomete.

Tovarășul tău, a început, a fost lache la pârnaie.

Știu, am dat din cap, mi-a povestit că era șeful bulangiilor, și-a făcut viața dulce cu asta.

Și el a început să râdă, șeful bulangiilor? Poate fraierul lor, că Bilă era mare și gras și-l mânca concurența: erau alții, mai tineri și bulangii adevărați, care se mișcau cu talent, jurai că-s pizde – dar uită-te la Bilă, e ca un bărbățoi, ce să placă la șmecheri? Pe două țigări se futea în cur și făcea și masaj. Vrăjeala lui era să se dea pe lângă șmecheri, cu tine o fac gratis că am prins drăgan de tine, mare și tare ca tine n-am mai văzut – dar cine să halească, mă scuzi, vrăjeală spurcată de bulangiu? Fugi curvă de lângă mine, zicea, și-i dădea și una peste cap. Se ruga de tine, dă-mi două țigări că stau să-mi faci ce vrei; iar șmecherii zicea dă-te bă urâtule d-aici, că ne iei lumina – și-l ținea de show, să bată pula de el când se plictisea.

Și, pentru că i s-a părut că nu înțeleg, a zis cum să-ți explic? Sunt bulangii cu talent și amărâșteni d-ăștia care pică de fraieri, se învață așa că-i prostește șmecherii. Era unul, săracu, la Poarta Albă, care un cioban l-a luat de mic de la mă-sa și l-a crescut slugă; stăpânul îl bătea și-i dădea în cap – și atâta i-a dat în cap, până săracul s-a dilit; într-o zi s-a îmbătat și l-a omorât pe cioban, i-a dat cu bâta-n cap... Ce șmecherie să știe unul de la oi la pârnaie? Că unu-i Becali și restu-s prostul satului; ăsta, săracu, băga capul între umeri ca vita-n jug și stătea să-i faci ce vrei – și acolo, la suferință, te mănâncă dacă te vede așa prost, te pune să faci toate măscăriile, că ziua trece greu și la băieți le place să râdă de fraieri, să se distreze.

Acuma, a continuat, nu că Bilă al tău era ca amărâtul ăsta, ceva șmecherie a prins cât a stat prin pușcării – dar nici nu-l dădea mintea afară din casă. Ciobanul stătea ca vaca la futut, băga capul între umeri și tăcea; al tău a învățat ceva

meserie de la bulangii, gemea, dădea din cur – sau, când se plictisea șmecherii, făcea show; ce știu eu, când o fi fost mai tânăr o fi avut băieți la curul lui – dar, când l-am cunoscut, șmecherii îl ținea pentru show, îl punea la măscării și din asta își scotea Bilă țigările; pentru două țigări lăsa șmecherii să-i bage mătura-n cur, unul și-o proptea la pulă și Bilă se împingea în mătură, așa, dă-i dă-i, că nu mai pot, toate măscăriile le făcea prostul.

Tu nu știi cum e acolo, fără băutură stă și ultimul bețiv din gară – dar fără țigări, nu, habar n-ai ce poate să facă omul pentru o țigară. O dată, unul din cameră l-a luat de umeri pe Bilă și i-a dat o sticlă colorată ca coniacul; i-a zis dac-o bei pe toată dintr-o înghițitură, ai un pachet de țigări de la noi – dacă nu, ți-o furi; ia zi Bilă, te bagi? Și prostul a mușcat-o; dar, în loc să scuipe pișatul, a băut toată sticla să-și ia pachetul de țigări.

De-astea făcea când a apărut Borcan în pârnaie; ăla are bani și a venit direct șef de cameră – și când a văzut ce face văru-so negru s-a făcut; l-a bătut rău, a vorbit cu garda să-l pună la el în cameră și le-a zis la șmecheri să nu-l mai ia după paravan, că e omul lui. Numai pe băiatul care i-a dat să bea pișat l-a lăchit Bilă, i-a zis Borcan dă-i-o la muie aici, cu băieții de față; și, la sfârșit, i-a zis la ăla înghite slobozul fraiere.

Altfel, era liniștit și tăcut Borcan, în afară la treaba cu văru-so, nu s-a băgat peste nimeni, stătea toată ziua la TV cu telecomanda și-l punea pe văru-so să-i facă masaj. S-a liniștit și Bilă, că Borcan îl ținea cu țigări și împărțea pachetele cu el. Cum îl vezi, e din neam de șmecheri prostul; de-aia nu l-a lăsat Borcan să se mai lăchească în pușcărie, că le făcea familia de râs... După un an, Bilă a ieșit, iar văru-so a mai rămas, nu știu cât, că m-am liberat și eu.

Cât am vorbit cu tipul, Florică a venit la masă doar să ne ia comanda – în rest a stat afară, la masă cu bagabonții. La sfârșit m-a încărcat cu cinci lei, șpaga lui.

Și, după discuția asta, m-a luat o milă cruntă, așa de cruntă că am început să plâng pe stradă, că e născut boschetar și boschetar o să moară, oricât și-ar agita pumnii prin aer și oricât de șmecher s-ar da; că 14 ani printre untouchables, în casta cea mai de jos din pușcărie, aia care dă cu mătura și suge pula, i-au rupt orice colț de agresivitate și l-au făcut complet docil; că e atât de necopt la minte, încât nici o femeie nu s-a lipit de el, decât o handicapată de la gară; creierul lui e îngrozitor de finit și de futut de pușcărie și se liniștește doar când îl lipește de activități repetitive, ca handicapații care se leagănă în centrele de plasament, zece ore la păcănele sau pe Taraf, unde hitul zilei e reluat la un sfert de oră.

Și mi-am dat seama cu tristețe că nu pot să mă tirez pe neve, fiindcă nu se descurca singur, iar între mine și el s-a țesut deja un păienjeniș de griji, imposibil de descurcat de la o zi la alta; că, dac-o fac, chestia asta are să mă roadă pe creier până o să-mi facă rană: l-am luat dintr-o situație stabilă, mi-am făcut mendrele cu el și, când m-am săturat, l-am aruncat pe străzi; fiindcă, așa cum zic pușcăriașii, așa cum zice filozoful, lumea înseamnă fapte și din asta nu se poate scăpa... Nu mă ținea s-o fac, așa cum un părinte nu poate să fie atât de disperat să-i ia copilului o înghețată în gară, să-i zică așteaptă-mă cinci minute cu bagajele – și apoi să dispară din peisaj.

Și bun, m-am întrebat, dacă nu pot, atunci ce căcat îmi rămâne de făcut? – și am făcut ce știam mai bine, să-mi mai ofer o amânare împrumutând bani.

L-am sunat pe puștiul de lângă București și l-am mințit că am găsit la un hoț din cartier un Samsung Galaxy cu numai 600 de lei. Se întâmpla să ne mai dăm bani împrumut, el îmi cerea când ai lui erau plecați afară la cerșit, eu – când îmi întârzia bursa. I-am zis am nevoie de 400 și el a răspuns urgent pot decât 250 și eu am zis buni șiăia, du-te la bancă și pune-mi-i în cont; și el a răspuns decât mâine-dimineață; iar eu am zis futu-i, hai, că-i bine și mâine-dimineață.

Până atunci mai aveam fix șapte lei, din care doi lei în monezi de 50 de bani. Șapte lei înseamnă două beri la Boieru și m-am dus ață la Florică, să-mi ridice moralul.

De câteva ore se înseninase și soarele ardea, ridicând aburi din bălțile murdare, pline de chiștoace și hârtii; sub copertina bleumarin de pe terasă, căldura, ca-ntr-o seră umedă, devenise înecăcioasă.

Florică m-a luat victorios – acum te-ai lămurit ce panaramă e omul tău?

M-am așezat pe un scaun de lângă ventilatorul cu aburi înghețați; se rotea la 180 de grade și, la un minut, îmi scălda fața și brațele cu un jet de aer rece.

Am zis ce panaramă, e vai de capul lui, a avut noroc cu văru-so că l-a adunat de pe străzi, că altfel murea boschetar. S-a lipit de mine fiindcă m-a crezut mare și tare și plin de bani. Deci Florică dragă, nu mă lasă inima să-i fac vânt, să-l arunc pe străzi, că văru-so nu-l mai primește înapoi și din cauza mea ajunge iarăși pe străzi și face belea.

De-aia nu-ți stă ție părul? a zis Florică trăgându-și un scaun la masa mea. N-a tras destui bani de pe tine?

Și apoi, pentru că clătinam abătut din cap că nu-l primește înapoi, a zis ba da, îl primește, că e neamul lui și sângele apă nu se face.

Florică avea un optimism de fier – asta era plăcut, dar nu întotdeauna util; trebuia să te gândești de două ori cât la sută funcționează și face lumea să se învârtă din ce spunea el pe acolo.

Dacă-l vroia înapoi, m-am îndoit, avea numărul meu, că Alberto l-a sunat de pe mobilul meu și numărul i-a rămas în memoria telefonului. Poate omul s-a bucurat că și-l ia de pe cap, era o gură de hrănit în casă.

A luat o gură de coniac, a stat, a cântărit – și la sfârșit a zis nu te cred, lumea aici te știe de ziarist; ăla trăiește pe spatele unei curve și stă ascuns, nu-i trebuie să cunoască ziariști. Tu mai aduci străini aici, oameni cunoscuți, și șmecherul ăla nu știe ce spate ai, cine ești.

Și da, poate ceva spunea Florică, pe cei de la Zeicani i-am dat pe spate când am venit la bar cu o japoneză – care, la vreo două săptămâni după descinderea din Ferentari, a apărut în toate ziarele și televiziunile tabloide iubite în cartier – iar oamenii de la Zeicani, care nu înțeleg multe, l-or fi informat pe Borcan despre asta... Tipa avea o poveste irezistibilă, într-o excursie în România a cunoscut un manelar cu care s-a căsătorit și pe care l-a dus în Japonia. Dar ăla stătea toată ziua pe site-uri de mașini sau asculta Salam cu volumul la maxim, îi zicea te iubesc viața mea, pentru tine fac orice – dar nu mișca un deget să se angajeze undeva; i s-a părut așa de ciudat comportamentul lui, încât, după divorț, s-a înscris la un doctorat în antropologie, pe manele, la o universitate din Tokyo – și când a venit în România, s-a dus ață la bossul industriei, Dan Bursuc. Ăla e uns cu toate alifiile și scoate profit din orice; i-a mirosit potențialul și a îmbrobodit-o așa de iscusit, că a convins doctoranda să se dezbrace și să joace într-un clip deocheat, plin ochi cu femei în costum de baie.

Nu vezi ce-a pățit Nuțu și Mircea Nebunu? a continuat, le-a trebuit faimă, au vrut să se afirme – și sunt tot prin pușcării, că au fost vedete la televizor și acum nu mai poate să facă un pas, că garda e cu ochii pe ei și toate telefoanele ascultate. Ascultă la mine, ăla e și el un șmecher de Ferentari și vrea viață liniștită, nu-i trebuie să intre în legătură cu tine; cum să nu-l vrea pe văru-so înapoi, m-a încurajat Florică, nu poa să știe ce-l scapă gura pe prost.

Și am avut așa, ca un declic profesional; de câțiva ani, industria manelelor căzuse misterios de tare, se usca pe picioare ca planta atinsă de o boală necunoscută – și un timp am zis că poate Criza, poate căderea de audiență. Însă industria nu se bazase niciodată prea mult pe fanii săraci, care furau piesele de pe net, ci trăia pe picior incredibil de mare din banii negri ai unui nucleu stabil de fani interlopi, a căror șmecherie, contra cost, o glorifica.

Am descoperit treaba asta fără să trebuiască să ies o secundă pe teren, toată documentația era la vedere pe net, în clipuri în care apărea toată crema mafioților, în articole din tabloide cu nunți fastuoase, în piese care vorbeau despre eroisme secrete sau amenințau rivali, în dedicații interminabile care dădeau pe față rețele întregi. Pe atunci, șmecheria mai făcea legea în România, poliția și justiția erau mână-n mână cu interlopii și le țineau spatele, iar interlopii puteau să se promoveze public prin piese care le lăudau puterea – și industria manelistă se scălda în lux, cu soliști care pierdeau zeci de mii de euro la cazino sau își cumpărau mașini de superfițe, Ferrari sau Lamborghini.

Dar, de câțiva ani, interlopii începuseră inexplicabil să cadă la închisoare, mai mult, cădeau ca secerați polițiști, judecători, politicieni care păruseră de neatins până atunci; clipurile dubioase

au început să fie scoase de pe net, dedicațiile laborioase au dispărut din versiunile de studio – iar industria manelistă a început să scapete. Pe scurt, interlopii s-au sincronizat și ei cu mersul occidental al lucrurilor și și-au băgat mințile în cap: ești șmecher, stai ascuns, nu mai arunci cu bani în lăutari să-ți faci cunoscut numele.

Și dimineața, după ce am scos banii, i-am zis lui Alberto ăștia sunt ultimii bani pe care-i mai împrumut, nu mai am de unde fratele meu, e Criză și deja s-au adunat 1.300 datorii. Am plecat amândoi la piață la Progresul și am făcut provizii ca pentru iarna nucleară, o sută am spart pe fasole, legume, carne, brânză, cafea.

Două-trei zile le-am stat amândoi în casă – în prima zi l-am trimis p-afară cu țigări și zece lei de cheltuială, dar, după o juma de oră, n-am mai suportat tristețea și l-am sunat, ce faci Alberte? Și el mi-a răspuns sunt pe Cocioc, mă uit la apă. Dar, deși copiii care se jucau afară făceau larmă ca un stol de vrăbii, înăuntru era liniște și praf pe mobilă de un deget, ca în casele nelocuite – încât, după un sfert de oră, l-am sunat din nou, ce faci Alberte?

Beau o bere și mă uit cum bagă băieții la aparate – și i-am zis hai bă Alberto acasă, mi-e urât singur.

Zilele alea nu m-a sunat absolut nimeni să mă întrebe de sănătate, iar el, după câteva tentative de a-l suna pe văru-so, a renunțat, că ăla nu-i mai răspundea la telefon. Am trăit ca suspendați într-o bulă antifonică și, ca să umplu golul, i-am povestit despre copilărie, cum mergeam cu taică-miu la pescuit în Deltă, cum familia extinsă îl bătea cu mătura când se îmbăta, cum spălam haine și jucam șotron cu fetițele, că nu aveam băieți prin vecini; nu știu cât îl

interesau poveștile astea, mai degrabă nu – dar asculta.

El mi-a povestit cum și-a spart piramida nazală la 11 ani, când a făcut box la Dinamo, și cum, la 14 ani, și-a futut spatele, lucrând cu ziua la un român care-l punea să care saci de făină. Că la 11 ani mă-sa l-a lăsat pe taică-su, fiindcă după ce a ieșit din pușcărie o bătea crunt și o tăia cu cuțitul, la beție; și eu m-am minunat cum așa Alberto? Și el a zis tata era închis și mama săraca ce să facă? Nu se mai descurca cu banii că avea patru copii și s-a încurcat cu un unchi de-al meu și ne-a mai făcut un frate; și eu m-am minunat și am întrebat cum așa Alberto? Și el a zis mama era o femeie foarte frumoasă și atuncea nu puteai să lepezi copiii, că te băga la pușcărie; și eu m-am minunat și am întrebat cât de frumoasă Alberto? – și el a zis foarte frumoasă, nu degeaba i se zicea Păpușa.

Au fost câteva zile frumoase și foarte triste, ca străbătute pe dedesubt de un curent rece; fața mea era tot timpul abătută, căzută ca via lovită de filoxeră – și, ca s-o înveselească, făcea și el ce știa, îmi arăta pula sau dădea muzica tare și dansa pe lângă mine, dă-i/ pe ei/ pe ei/ cu leii grei – și asta mă întrista și mai tare, mă făcea să mă gândesc că suntem niște sony boys amândoi; sony boys sunt copii crescuți de mame depresive, pe care încearcă cu disperare să le înveselească; ca să le capteze privirea absentă, fac tumbe și pocnesc ghidușii sau mutre simpatice în jur, în fine, ce s-au prins că le face pe mamele lor să zâmbească; inima lor se înnegrește de tristețe, fața le cade, dar, pentru că se exersează de mici în șmecheria asta, mai încolo devin artiști, escroci sentimentali sau mașini de iubit.

Era mașină de iubit, mă înconjura cu Atenții Inimioare Cuvinte Dulci, cum altă dată eu cu

Job Buletin Chirie – dar asta nu-mi mai ridica moralul. El zicea te iubesc prostule, iar eu răspundeam și eu Alberto, dar din treaba asta nu ne ies bani să trăim; el zicea mi-a plăcut de tine de când te-am văzut la Zeicani, iar eu – și mie mi-a plăcut, dar acum nu mai avem bani; el zicea vin cu tine la țară, unde vrei tu, numai să fim împreună, iar eu – nu mai sunt bani să ne mutăm la țară; și atunci el zicea vin cu tine acasă la ai tăi, iar eu – n-ai ce căuta acolo, ai mei pun câinii și poliția pe tine.

Apoi el se întorcea în sufragerie, la TV – dar, când tristețea devenea prea apăsătoare, venea înapoi în dormitor, unde eu frecam absent facebook-ul, și se întindea în pat, zicând nu mai pot de spate, fă-mi un masaj; sau, dacă nu venea, mă duceam eu în sufragerie și mă întindeam în pat, să-mi îngrop fața în pielea dintre coastele lui.

Și mă gândeam melancolic că se construise o intimitate acolo, între noi; nu știu dacă putea fi numită dragoste, n-am termen de comparație decât în cărți sau filme – dar intimitate era cu siguranță și, în lipsa unui termen de comparație ancorat în carnea vieții mele, îmi era suficient.

Fiindcă relațiile mele au fost rare și dezastruoase; mi-a plăcut de Andrei, dar lui nu i-a plăcut de mine; apoi, în celălalt cincinal, a fost puștiul, care n-avea nici o treabă cu tipii; îl vedeam o dată sau de două ori la lună, când el găsea motiv să se care de-acasă, iar eu aveam bani să-l chem în București și să-l cinstesc – dar fiecare vedere a lui mă strica mai rău de cap: nu-i plăcea să fie atins, ținut în brațe, și asta mă arunca într-un sevraj afectiv crunt, pe care sexul n-avea cum să-l astâmpere; concediile erau insuportabile, încât, spre sfârșit, treceam pe pastile, să le pot duce. Un singur om fusese îndrăgostit de mine, Ana – dar omul ăla avea sexul greșit.

La început, fuseseră doar sex și săruturi mecanice, pentru că, după ce mă futea, se întorcea cu spatele – I mean îl luam în brațe mângâindu-l pe sâni și pe burtă, iar el îmi lua mâna și zicea nu mă mai mângâia atât sau mi-e cald, dă-te mai încolo; apoi a început să stea și, când nu-l mai luam în brațe, se împingea cu fundul în mine sau încerca stângaci să mă mângâie și să mă ciupească de sâni – fiindcă așa făcea când avea nevoie de ceva, ca să-mi dea de înțeles că vrea masaj se apuca să-mi frământe spatele și gambele; apoi a început să doarmă cu fața spre mine/nas în nas – și, când a făcut asta, am luat-o ca pe-un salt calitativ, fiindcă în trei ani de relație nu putusem să dorm niciodată așa cu Ana, puteam doar s-o țin în brațe cum se țin copiii, pe la spate.

Și, cum stătea cu mâinile sub cap pe patul ăla desfundat, îmi povestea despre câinii lui Borcan, doi masculi de talie mare, un rottweiler și un ciobănesc german – că el i-a crescut de mici, că numai din mâna lui mâncau și numai de el ascultau, iar pe restul care intra în curte îi rupea în bucăți; era soldații mei, își amintea, uite așa venea și-și punea capul în poală – și așa de drag îmi era de ei că îi luam noaptea să doarmă cu mine-n pat.

Și eu, de la calculator, îi ziceam: degeaba îl judeci pe Borcan, omul ăla a ținut la tine, te-a adunat de pe străzi, că fără el și acum erai la gară sau, Doamne ferește, în pușcărie; și el răspundea da, a făcut ce tata n-a făcut pentru mine, și eu completam ai avut viață bună acolo, erai cu familia, era casa plină, cum ziceai când venea cumnată-ta din Italia? Liliana Barosana? – și el se înneca de râs și zicea da, tot așa ziceam, Liliana Barosana, râdea să se prăpădească Liliana.

Păi vezi Alberto, adăugam, de-aia îmi pare rău, că te-am luat de la familia ta și uite, nu

mai putem merge nicăieri și acum stăm între patru pereți, nu-i viață Alberto asta; și el clătina trist din cap nu-i viață nu, e pușcărie.

Și, când m-am ridicat de la calculator și i-am spus direct sună-l frate pe Borcan, ăla te iartă că-i sânge din sângele tău, a zis nervos nu-l sun nici mort, eu cu tine vreau să-mi fac viața.

Și a mai zis: nu mai pot să mă las de tine, m-am învățat să mă iei în brațe și să-mi pui mâna pe țâțe, toți și-au bătut joc de mine în afară de tine și baba mea; am fost la curve, dar curvele nu mă lua în brațe; am fost la pușcărie, dar ăia mă futea și în loc de o vorbă bună zbang un pumn în cap că nu-i convenea ceva.

Și ce să mai zici la asta.

Apoi s-au terminat și banii ăia și am zis ce facem Alberto, eu fumez penale, dar tu nu poți să le halești; și el a răspuns ne descurcăm, hai cu mine pe străzi – și am umblat așa câteva ore bune la cerșit țigări. A făcut rost de vreo șase, pe care le-am fumat pe Cocioc, unde ne-am dus să ne uităm la apă. Cum se chinuia să le scoată filtrul cu dinții, să le postim ca pușcăriașii, a zis nu mai vreau frățioare la Borcan, m-am săturat să dorm cu câinii, vreau și eu cineva să mă ia în brațe, să am ce vorbi.

Și ce să mai zici la asta.

A treia zi, pe la 12, a sunat de la primărie omul cu buletinele; la 1 ne-am întâlnit cu el în fața Școlii 136. Nu aveam bani să ieșim la o cafea și l-am invitat sus, la mine, dar a zis că are o grămadă de treabă și nu mai urcă.

Era înnorat și, pe trotuar, bălți; ude și zgribulite, spălătoriile de mașini de vizavi păreau mai murdare ca de obicei, cu faianța plesnită și cenușie. Omul a scos un caiet din geantă, în care a notat datele de buletin ale lui Alberto; el

le zicea din memorie, iar eu le verificam dintr-un mesaj de pe mobil unde le salvasem pe vremea când mă credeam mare și tare. Tipul a zis că se ocupă el de certificatul de naștere, nu trebuie să meargă nimeni la Călărași – iar pentru buletin, unul provizoriu, să vină cu el la Evidența Populației de la sectorul 5, cu trei poze tip buletin, când o să sune, cam într-o săptămână. Am zis da da, nu pune problema, le facem – dar mă uitam la el ca la străini, o fantomă dintr-altă realitate, trecută.

La 2, Alberto s-a decis să iasă pe stradă să facă rost de țigări, dar mi s-a făcut frică să rămân singur și am zis hai că încerc să fac rost de niște bani – și am abordat pe mess o unguroaică cumsecade care stătea în vecini, la Progresul, și am aburit-o să ieșim în weekend la o bere în cartier.

Dar până atunci, i-am zis, n-ai și tu 15 lei pentru un pachet de țigări? Și aia a răspuns cum să nu, și mai mult; și am zis atunci să fie 30, să iau și ceva de mâncare. Dar tipa era la serviciu și abia la 6 ajungea acasă – și până atunci ne-am dus pe stradă, cu cerșeala.

La 5 au început să se adune nori negri de furtună – și am urcat să mâncăm. Când am ieșit din casă s-a pornit un vânt rău prevestitor, care lipea pungile de pereți. Când am coborât în intersecția de la Luica, turna cu găleata, încât ne-am băgat sub copertina unui bar cu păcănele – dar nu aveam bani să intrăm, stăteam uzi ca aurolacii și ne uitam la bețivii de la mese, care-și beau berea.

A turnat așa vreo 40 de minute, râu s-a făcut pe stradă – încât abia pe la 8 am ajuns la tipă acasă; înăuntru era uscat și mirosea a familie – de când nu o mai văzusem, tipa se combinase cu un austriac, iar fetița ei crescuse, era la intrarea în pubertate. Nu i-am zis că vin cu

Alberto, dar n-a avut nici o problemă cu asta, ne-a pus la masă în bucătărie și ne-a îmbiat cu mâncare, iar pe bărbatu-so l-a trimis după un pet de bere. Eu am băut vin, că era o carafă pe masă; în stomac aveam amândoi doar un blid de ciorbă, așa că ne-am cam făcut.

Femeia s-a prins că-s în faliment și, înainte să plec, mi-a întins 40, de fapt restul de la petul ăla. S-a făcut 11 fără un sfert când am plecat; autobuzele începeau să se retragă. Am luat-o pe jos și, la non-stopul de la Zețarilor, am luat un pachet de Marlboro roșu lung și un pet de Timișoreana să ne facem praf.

La 1.10 m-a pus să-i caut o ascultare de-a lui Salam, Plânge inima din mine, ce fac tată fără tine; a început să-și tragă nasul a plâns și a zis mama a fost o curvă, iar tata nu mi-a zis o dată o vorbă bună, din terminatule nu mă scotea și acum nu mai vrea să știe de mine; n-a venit o dată să mă vadă la suferință; mie nu mi-a zis nimeni toată viața mea o vorbă bună, numai baba mea de la gară. Și a zis nu mai pot fără tata, nu mai pot fără bătrânelul meu, și a început să hohotească.

Era 1.25 când l-a sunat pe Borcan – Borcănică, horcăia la telefon, nu mai pot fără voi, haptekar Borcănică, ce mă fac Borcănică, vreau acasă, haptepele Borcănică, ce face câinii Borcănică, nu mai pot fără ei. Nu plângea, ci urla și, după ce a închis, mi-a zis că vrea să mă-ntorc, nu mai poate câinii fără mine, mârâie la Borcan și nu vrea să mănânce – și atunci, fiindcă îl auzeam plângând așa disperat, am început și eu să horcăi a plâns; dar nu, nu plângeam de plânsul lui, ci fiindcă în capul meu decisesem deja, gata, pot să-mi iau mâinile de pe el, pot să-i dau drumul în lume – și am plâns așa amândoi până a venit tipa din apartamentul de dedesubt și a țipat terminați cu gălăgia, sunt copii mici sub voi.

Și a doua zi m-am trezit fix cu gândul ăsta în cap, că, dacă-i fac vânt acum, are cine să-l ia pe brațe, nu rămâne orfan pe lume.

În momentele de cumpănă, oamenii ca Alberto își întăresc sufletul prin rugăciune, se roagă la Dumnezeu să aibă grijă de ei, iar Dumnezeu îi aude și trimite o brigadă de îngeri să-i păzească în momentele alea grele; eu n-aveam pe ce brigadă să mă bazez la supărare, să mă poarte pe deasupra valurilor agitate; metafizic vorbind, rătăceam printr-un neant nesfârșit, în care singura speranță care pâlpâia la orizont era tehnologia – doar ea putea să-mi salveze specia de la dezastru, doar ea putea să mă scoată la liman. În iarnă, când plecasem de acasă, luasem o folie de Anafranil de la maică-mea; Anafranilul e, conform wikipedia, the most effective antidepressant; descoperit în 1961, în epoca triciclicelor, a rămas până în zilele noastre cel mai puternic antidepresiv, fără egal; virtutea triciclicelor e că, spre deosebire de antidepresivele mai curate din noua generație, pentru care trebuie să aștepți o săptămână să simți ceva, efectul începe să se instaleze de a doua zi – în prima zi caști de-ți trosnesc fălcile, a doua zi ești absent și zen, iar a treia zi devii maniacal și energic ca o focoasă nucleară.

Am luat direct două pastile de 10 mg. Prietenii mei ies de regulă cu fruntea sus din relații, fără pizdeli și sânge pe pereți, rămânând pe cât posibil prieteni cu fostul partener; separările lor sunt ca niște capodopere de chirurgie noninvazivă, în care, retroactiv, totul a fost frumos și nimic n-a durut: chiar dacă nu fac copii, lor nu le este teamă să-și asume responsabilități sau vinovății, încât fiecare pleacă pe drumul lui fără resentimente, conștient de greșelile pe care le-a făcut în timpul relației. Pe scurt, despărțirile lor sunt foarte frumoase, nimeni nu pleacă supărat de acolo – și la fel vroiam să se întâmple și cu

Alberto; Alberto venea dintr-o altfel de lume, cu despărțiri în sânge și țipete pe pereți – despărțiri din care fiecare pleca convins că a fost trădat; stătea însă în puterea mea să-l fac să treacă mai ușor peste momentul ăsta – în definitiv, în lumea lui, oamenii se despărțeau la fel de ușor, chiar dacă nu concepeau să fie părăsiți și, precum cometa, lăsau în urmă copii peste tot.

Alberto nu știa că i se pregătește o intervenție chirurgicală noninvazivă și, în timp ce ne beam cafeaua, a răspuns unui telefon de la Borcan. După ce a închis, fraierul a început să mi se laude, are nevoie de mine, vezi? Marți, unchiul face botez la copila lu vară-mea în curte la Borcan și Borcan m-a rugat să vin să-i ajut să facă curat, că femeile nu se descurcă – și atunci mi s-au luminat ochii și am zis norocosule, o să fie botez cu lăutari, Sorinel, Salam? O mână mi-aș da să fiu acolo, clar te duci să-l ajuți; și el a zis he he, ce-s nebun? Îl știu pe Borcan, e șmecher, dacă vin, nu mă mai lasă să plec.

Și atunci am tras aer în piept, mi-am trosnit degetele și am zis n-avem ce face Alberto, eu mă duc la țară la ai mei, iar tu te întorci la Borcan – și ne vedem la toamnă, când mă întorc; iar el a zis mă lași? Eu cu tine vreau să-mi fac viața, mergem la țară, peste o săptămână jumate e ziua mea.

N-am mai zis nimic, doar am căscat și am zis no bine Alberto, cum vrei tu, și m-am apucat să fac curățenie generală – și, când am ajuns la sufragerie, a început să se foiască neliniștit și să facă drumuri tot mai dese de la mine la calculator, iar la un moment dat a zis știu eu ce ai în cap; și eu, jovial, am întrebat ce am Alberto? Iar el – știu, dar nu vreau să zic.

Am făcut lună tot apartamentul și seara am zis râdem, glumim Alberto, dar trebuie să te duci la Borcan, de mâine nici țigări nu mai am să-ți

cumpăr; și el a răspuns nu mă interesează, cum te-ai descurcat până acum, te descurci și mai încolo.

Pe la 1 a început să se gudure și să dea din coadă pe lângă mine. Pe Sport sângeros 2 a început să mă ciupească de țâțe, nu ne futem și noi în seara asta?

A fost un futai de adio complet zborșit – problema cu triciclicele e că-n 12 ore te transformă-n sfânt și-ți taie complet libidoul, te uiți la filme porno ca la copulări de insecte, te freci de omul pe care-l iubești și nu mai simți nimic, parcă te-ai freca de dulap; o labă îți ia cel puțin o oră, motiv pentru care, în intervalele când luam pastile, pula mea se transforma într-o rană vie.

Dimineața am reluat cu răbdare asaltul, Alberto, te duci la Borcan să-ți cumpere țigări, că eu nu mai am bani iubirea mea – și câteva ore a rezistat așa; apoi a început să se certe cu mine, să merg să împrumut bani; și, pentru că mă uitam la el ca prin sticlă, a început să mă amenințe, întâi că mă ia la bătaie, apoi că vine cu neamurile peste mine-n Ferentari – și i-am zis căscând ce am învățat de la Florică, lasă prostiile Alberto, sunt ziarist și văru-to știe asta, nu bați când vrei un ziarist, că se lasă cu scandal; te-am plimbat pe la mănăstiri că te-ai lăchit la pușcărie, ce faci, te dai singur în gât că trăiești cu un bulangiu?

Iar el, uitându-se la mine – te-ai șmecherit, nu te-am cunoscut așa.

Și, pentru că totul trebuia să fie frumos și nimeni să nu plece supărat, am adăugat Alberto, am greșit față de tine, te-am luat de lângă familia ta, v-am băgat rușinea în casă, ți-am promis Job Buletin Chirie și n-am rezolvat nimic – dar știu așa: când faci o greșeală, plătești. Nu mi-e rușine să recunosc că am greșit; dar – am continuat cu aceeași fermitate –, așa cum eu îmi văd greșelile,

trebuie să le vezi și tu pe ale tale, că ai cheltuit mai mulți bani decât mine.

Și el, curios să vadă unde vreau să ajung, a mormăit da dragostea mea, așa e.

Or, am continuat cu aceeași blândețe fermă, dacă te întorci la Borcan, e aiurea să o faci așa cu mâna-n cur, că ești șmecher, iar șmecherii fac bani și din piatră seacă, și din cur de bulangii dacă n-au încotro; cu banul pe tine poate-l convingi că ai făcut-o din interes, pentru bani.

Și, când Alberto a auzit de bani, deși nu vroia să se întoarcă între câini și era disperat să stea între oameni, i s-au aprins ochii și a zis da, mi-ai băgat rușinea-n casă, trebuie să plătești – și eu am șoptit cât Alberte? Iar el a răspuns o mie.

Și, deși s-a aruncat la o sumă așa mare ca să aibă de unde scădea, n-am stat să negociez, fiindcă onoarea unui om nu se măsoară în bani, și am zis căscând OK Alberto, crimă fac și tot adun banii ăștia să-ți spăl rușinea.

Soru-mea e un om milos care, sunt sigur, ar fi făcut pe dracu-n patru să facă rost de banii ăia – dar nu m-a lăsat inima s-o sun; o dată, de exemplu, a văzut la decese în Tribuna Sibiului o poză cu un băiat care a murit la 22 de ani, și băiatul era atât de frumos, mi-a povestit, că a început să plângă.

Am sunat-o pe bogătana de vară-mea din Sibiu, am dat de necaz Anca, mă belește ăștia de pe Ferentari; dar aia n-avea atâta pe cont și am pierdut câteva ore așteptând un răspuns de la soluțiile ei colaterale și, când am sunat-o înapoi, a zis n-am rezolvat nimic – și cum să te superi pe o verișoară înglodată în doi copii și un soț stomatolog?

Când rudele se blochează și nu mai răspund la comenzi, apelez la soluția de avarie, Tudor 44. L-am sunat deci pe Tudor 44 și i-am zis Tudorele

dragă, am făcut o prostie, ai să-mi împrumuți o mie de lei? Că ți-i dau înapoi luna viitoare, când intră bursa; iar soluția de avarie, fără să ezite o secundă, a întrebat când ai nevoie? Și am răspuns chiar acum; și el a zis am banii, când ajungi? Și am răspuns într-o oră.

Și, deși nu e momentul, acum o să fac o paranteză cu Tudor 44; care nu era doar un om corect, ca noi toți, ci și, să zic așa, un om moral – ceea ce e o combinație fatală, fiindcă nu-l lăsa, ca piedica la cai, să se lege de cineva, de teama consecințelor morale; asta deși femeile 30+ găseau atractivă combinația – încât până și Ana, care nu-mi halea prietenii corecți, îl plăcea.

Deci, ca să o iau cu începutul, Tudor 44 era prietenul meu cel mai vechi din București, și de atunci a rămas acolo, ca un câine care te privește cu ochi fanatici; venise din Cluj tot în 2004, dar cu șase luni înaintea mea, și avea faima ultrasecretă a unui guru politic – făcuse platforma unui partid ultraliberal care, deși luase sub 1% în alegeri, făcuse oarecare vâlvă. Când l-am cunoscut, scria editoriale pe care nu le citea nimeni la ziarul unde aterizasem și eu din provincie – și dracu știe de ce m-a simpatizat și m-a primit în gașca lui ultrasecretă. Era un tip flegmatic și foarte inhibat, cu un halou profilactic de răceală în jur, care îndepărta lumea: nu atingea și nu se lăsa atins, iar în discuțiile față în față păstra o distanță de securitate anormal de mare.

Gașca ultrasecretă era compusă dintr-o poetă de 24 care, ca Camus, își mutila oribil părul, tăind șuvițe din el, un chitarist de 23 care bătea hipioți în Centrul Vechi și un scriitor de 28, răutăcios și foarte inteligent, care stătea într-un apartament desfundat și fără femei, cu poza unei mame moarte, un tată bețiv și o calamitate de frate care noaptea suna la linii erotice supratarxate, deși

familia era-n faliment; beam pe terase sau în apartamente și ne simțeam foarte bine împreună, deși chefurile alea erau un dezastru de la un cap la altul – revelioanele erau cireașa de pe tort, două-trei zile after eram terminat. Psihic, eram cam varză cu toții – și, în loc să ne scoatem din căcat, mai rău ne băgam; dar, cumva masochist, era mișto.

Era ceva magic în întâlnirile alea, peste care sufla un individualism deznădăjduit, turbat, ca în remarca paranoică a unui austriac, am rezistat fiindcă n-am avut încredere. Dintre noi, Tudor 44 era cel mai freak și mai izolat; trăia singur ca un cotoi castrat într-o garsonieră – dar, cu toate astea, nu mergea la curve și nici nu umbla după aventuri; era un om neiubit și, ca fetele bătrâne, își găsea refugiul în prieteni sau în cauze abstracte.

Apoi poeta s-a cărat din țară și scriitorul s-a mutilat cu un job la Cluj, iar Tudor 44, distrus și privat de familia grunge, s-a apucat de psihoterapie și s-a convertit la stânga (deși tot în intervalul ăla s-a declanșat Criza, iar gurile rele zic că s-a convertit fiindcă și-a jucat toate economiile la bursă și, pe Criză, a pierdut tot).

S-a lipit furibund de gașca stângiștilor și a început să iasă cu ei, a pus pe picioare o platformă online la care scria săptămânal articole despre societatea varză și bolnavă de neîncredere, ruptura catastrofală dintre clase și individualismul orb al retragerii în viața de familie. Erau cumva lucruri de bun-simț – dar oarecum ciudate pentru el, cu atât mai mult cu cât a început să se certe cu vechii lui prietenii, inclusiv cu cei din vechea gașcă, între timp haladiți, înfipți în joburi bănoase și-n brand german car-uri.

Apoi, cam după doi ani, a renunțat la rubrica aia, s-a certat cu stângiștii și, la fel de calm și de disperat ca la debut, a anunțat că se retrage

de la platformă, că nu se mai regăsește în conținutul ei. În adâncul sufletului lui disperat, Tudor era un iubitor de mobilă biedermeier și de muzică clasică – iar la ora aia platforma, ca Titanicul, s-a haladit și a luat-o rău prin ceapă, cu Lenin și revoluția comunistă. Ceea ce e greșit – când le ajunge cuțitul la os, amărâții nu fac revoluții, ci mafii, drumul cel mai scurt spre prosperitate.

Ne-am întâlnit la Cora, mi-a dat plicul cu cash-ul și a vorbit doar cu mine, fără să arunce vreo privire spre Alberto; când l-am întrebat dacă stă de o bere, a răspuns lasă, altă dată.

Și, pe drumul de întoarcere, Alberto a dat chef, a pus muzica tare pe mobil, a pupat și a luat în brațe copilașii din tramvai, ca Isus, și, tot ca Isus, a decis mă duc la Tata în Danemarca, iau avionul și-l sun din aeroport să vină după mine.

În toiul chefului l-am rugat dă-mi 50 de lei, să am de taxi – și el a desfăcut larg evantaiul de bancnote și, frecându-se pe barbă cu el, a zis îți dau 200, să ai mâine de tren și mâncare; dar am dus mâna la inimă și am zis decât 50, cu restul te duci acasă, să vadă Borcan ce inimă bună are bulangiii.

Am coborât cu o stație înaintea lui și, cum îi făceam semne cu mâna, mi-am simțit inima ușurată că am rezolvat lucrurile cum se cuvine, că nimeni n-a plecat supărat.

Mi-am făcut bagajele, le-am urcat într-un taxi și le-am depozitat la Andrei, în Drumul Taberei – și Andrei, care are o vastă expertiză în sexul pe bani, plus relația de trei ani cu boschetarul, a zis o mie? E enorm, ce fraier ai fost, puteai să scapi cu 200, dacă ziceai că nu poți să faci rost de mai mult. Te-ai speriat ca o găină când te-a luat cu bătaia.

Eu am zis solemn nu înțelegi nimic, aveam o Datorie Morală față de el – și Andrei a început să râdă în hohote și a zis datorie morală, ce tare sună, zi mai bine că te-ai căcat pe tine că te zvântă-n bătaie de necaz că-l dai afară. Doar știi că e dependent de jocuri și nu poate să țină bani la el.

Ceea ce a și făcut. La 1 m-a sunat și a zis băăă dau chef cu tovarășii, mai am 650 de lei – pot să dorm la tine? Și i-am zis dacă vii, vii acum, cu ăia 650 în buzunar, în curul gol nu te mai primesc... Dacă eram deștept, răspundeam nu pot, dorm la Andrei; dar nu m-a lăsat inima să mint – și oricum nu avea ce să ia din apartament, decât o bicicletă belită și veche.

La 2 a revenit cu un telefon de pe un număr necunoscut, băăă am pierdut tot, zi, mă primești? Și, după ce am răspuns nu, el a zis daaa? Să mor dacă n-oi veni și nu ți-oi trezi tot blocul – încât n-am mai avut ce face, i-am dat drumul în casă.

Și dimineața a reînceput, că se duce pe străzi și face belea, că vine cu neamurile peste mine – și orice zicea i le tăiam, pur și tăios ca diamantul, Nu ai cuvânt prăpăditule și Am plătit destul.

Când a venit Alin eram deja focoasă nucleară, bombă cu ceas; Alberto se jura că sună la 112 că l-am sechestrat în apartament și l-am luat cu japca; eu râdeam sarcastic ha, pușcăria mă mănâncă – și el răspundea ăsta nu-i râsul tău. Alin ne-a luat cheile și nici măcar nu a mai inspectat apartamentul; a zis lasă, te cred pe cuvânt – clar, vroia să ne vadă dispăruți cât mai repede.

Foarte probabil că vecinii îi spuseseră că la mine-n apartament și-a făcut culcuș o creatură fioroasă, neagră și grasă care dă noaptea muzica tare și trezește blocul cu plânsetul ei; după noaptea când am plâns amândoi, administratoarea, o doamnă fină și cultă de 40, care stătea cu

două etaje sub mine și rostea cuvintele foarte clar, ca profesoarele de română de generală, m-a abordat pe scară să-mi spună Dar Ce Concert Ați Tras Aseară, Ați Trezit Tot Blocul; și, când eu, spășit și mahmur, am început cu scuzele, femeia, cu înțelegere superioară pentru manifestările inedite ale culturii rome, a zis Eu M-am Distrat Pe Cinste, Sper Că Și Vecinii. Cu câteva zile înainte o anunțasem că cel târziu până la sfârșitul lunii eliberez apartamentul – iar femeia, care mă vedea un cult, un Doctorand Excentric Și Cu Bani Al Culturii Manelelor, vroia să rămân cu o impresie bună, că nu e o încuiată proastă.

Era 1.20 când am ieșit din apartament. La blocul din față terminaseră reabilitarea, îl înfășaseră în polistiren și-l zugrăviseră într-un albastru deschis oribil, de spital; preferam blocul meu scorojit și pătat, zugrăvit în bejul tern al tranziției – era culoarea cu care crescusem.

La tomberonul de la ieșirea dintre blocuri, o familie de boschetari scormoneau în gunoaie după peturi și zdrențe; de fapt, copiii, un băiat și o fetiță, cățărați pe mormanul de gunoaie, scurmau cu bețe, iar părinții, pe trotuar, ștergeau cu o cârpă chestiile și le băgau într-un sac. Alberto le-a întins doi lei, ține femeie niște bani, să fie pomană pentru mamaie – și femeia, fără să-și ridice privirea de pe sac, a zis bogdaproste, să fie primit.

Mi-a zis dau o bere la Boieru, omul cu care am jucat barbut mi-a lăsat 50 de lei să am de mâncare – și, melancolic, am zis bine Alberte, hai să bem o bere de despărțire.

Era duminică și terasa neașteptat de populată, un cuplu de pensionari și trei dubioși, în fund, la masa de sub televizor. Alberto îl știa pe unul din ei și l-a chemat la masă cu noi; era un tip

înalt și cu părul creț, cu un piept neobișnuit de îngust, ca de pui malformat.

Băiatul ăsta scrie o carte despre șmecherii de pe Ferentari, i-a zis Alberto în stilul lui hurducat, ia zi, cum mai merge la gară?

Figura lui îmi era cunoscută și cinci minute m-am tot gândit de unde o știu; când omul a zis că s-a lăsat de gară și acum vinde telefoane la fraieri, mi-a picat fisa – eram pe 323 și doi tipi se tocmeau pentru un telefon nou-nouț; unul, greoi și proletar, zicea lasă-l la 110, că suntem vecini și-ți fac o bere când ne-om întâlni, iar celălalt, lunecosul, nu vroia să scadă nicicum din preț, pentru ce m-am mai riscat să-l jăpcuiesc din magazin, să ți-l dau pe bomboane? E telefon de telefon, sigilat și cu garanție. Și atunci m-am băgat pe fir, am zis ia arată-mi-l și mie; dar sigur e original? m-am îndoit și lunecosul mi-a întins certificatul să mă conving, în timp ce proletarul îmi bătea obrazul că m-am băgat peste el. După ce am dat banii, la stația următoare au coborât amândoi – și când i-am văzut râzând în stație am știut că-i țeapă, că erau pe-o mână și-și scoteau banii din performance-uri d-astea în autobuze și crâșme ieftine.

I-am zis te știu omule, mi-ai băgat pe gât o țeapă de mobil. Tipul a început să se jure, praful să se aleagă de mine, să moară ce am mai scump, acum să mă trăsnească dacă am știut că nu e original – dar o făcea relaxat, șmecherește, mai că nu-mi trăgea cu ochiul; fiindcă în Ferentari jurămintele sunt ca muzica sferelor, zgomot de fond al Universului – deși nimeni nu le crede, oamenii continuă să se exerseze în combinații lingvistice din ce în ce mai elaborate; și m-am gândit, nostalgic, cu cât jurămintele sunt mai baroce, cu atât e mai probabil ca lumea aia să fie mai nesigură și mai afundată în neîncredere;

că o să-mi lipsească jurămintele astea, barurile în care nu poți să-ți lași mobilul pe masă sau portofelul în buzunarul de la spate; că plec spre o lume mai sigură – dar în care oamenii, chiar dacă se bat în voluntariate și acțiuni comune, au la fel de puțină încredere și se ajută la fel de anemic, îți dau like când ceri ajutorul într-o chestie presantă.

Apoi tipul s-a cărat la masa lui și Alberto a zis dă-mi o sută să-mi scot mobilul de la băiatul cu care am jucat barbut – și i-am răspuns te descurci Alberte, ești băiat mare și am plătit destul.

Și el a zis ce-ai plătit? Puteam să-ți cer bani în fiecare zi și să plec singur în oraș – dar am stat cu tine în casă și am ieșit numai când ieșeai tu; veneam beți din oraș și aruncai portofelul unde se nimerea, dar nu ți-am luat un ban din el; te-am iubit prostule, am vrut să-mi fac viața cu tine. Dacă vroiam să te ard, te ardeam de nu te vedeai fraiere, că sunt om trăit în pușcării – dar m-am învățat cu tine și n-am vrut să-mi bat joc. Era lume acolo și auzea, în stânga erau pensionarii care făcuseră liniște, iar în dreapta Florică, singur la o masă și cu un coniac în față, trăgând cu urechea.

Dar la ora aia pieptul meu era sedat și puternic, bombă cu ceas, încât nu mai vedeam că omul e derutat rău și nu se mai controlează ce vorbește în public; am răspuns nu mă interesează Alberto, m-am săturat de palavrele tale – și atunci a zis dacă vreau, îți iau bicicleta fraiere, o vând și mobilul tot mi-l scot; și am fost sigur că o s-o facă, fiindcă odată ce capul i se lipea de un obiect, nu-l mai putea dezlipi și pleca cu el lipit de cap.

Când a auzit de bicicletă, Florică s-a ridicat de la masă și s-a dus în bar, unde a început să-și facă de lucru cu niște pahare.

Și, pentru că eram matematic sigur că o să mi-o ia, am zis ți-ai mâncat pe viață omenia cu mine dacă faci asta, boschetare.

Mă doare-n pulă, a ripostat, nici tu nu mai ai ce căuta pe Ferentari, bulangiule.

Pe mine mă doare și mai rău în pulă, mi-am terminat treaba în Ferentari – ia ghici, cine o să mă sune plângând că-i pare rău? Tu boschetare.

M-am dus la baie să mă piș și când m-am întors vorbea singur, de fapt se justifica în fața pensionarilor, sunt șmecher, îl ard pe bulangiu.

Deci așa Alberto, am ridicat vocea să audă pensionarii, sunt bulangiu; dar ce șmecher ești tu care mi-ai supt pula și ai stat să te fut în cur?

Asta l-a atins rău; de nervi, ochii i s-au transformat în două lame. Bicicleta era răzimată de un stâlp de susținere din curte și, când am dat să pun mâna pe ea, el, din partea cealaltă, a început să o scuture și a zis asta rămâne aici; am zis hoț nenorocit și el – mă doare-n pulă. Mi-am luat mâna de pe bicicletă, am făcut stânga împrejur și am zis sugi pula de boschetar.

Am plecat spre Centru și, pentru că nu aveam nici un ban, am eșuat la Street Delivery, cu speranța că în furnicarul de acolo o să dau peste un amic care să-mi facă pomană cu o bere. Dar n-am dat peste nimeni, decât cunoștințe vagi – și atunci l-am sunat pe Andrei, care a zis hai, că vin, dar abia pe la un 5.

Și, cum mă învârteam ca o găină beată printre tarabe antirasiste cu sucuri bio și tipi 30+ care învârteau absorbiți cerculețe pe șolduri, m-am gândit frate, ce noneveniment, printre cretinii ăștia o să-mi petrec viața? Eram obosit și turtit de la pastilele alea; simțeam că mă lasă picioarele, așa că m-am dus în parculețul din capătul străzii și m-am întins pe o bordură de la o fântână

arteziană secată, unde am stat vreo două ore, cu un gust oribil de amar de la țigările rulate.

M-am ridicat abia când l-am văzut în apropiere pe patronul de la Modern; n-aveam nimic cu el, atâta că prezența lui îmi amintea de party-ul ăla ratat – și nu eram în stare să mă bag la conversații despre Orice Altceva sau să dau explicații La Derută, nu, asta în nici un caz.

Când a apărut Andrei m-am văitat că mi-a luat bicicleta cu japca – și el a exclamat ce nesimțit, să furi de la omul cu care te fuți, bine că ai scăpat de el.

Am împărțit o bere, că fix de atâta avea bani. M-a sfătuit să încerc să nu-l mai sun pe Alberto – și am răspuns i-am șters numărul din mobil, iar el n-o să aibă tupeu să sune după faza cu bicicleta; chiar dacă o s-o facă mai încolo, o să fiu la țară și n-o să am bani să mă mai întorc în București, că sunt înglodat în datorii, iar bursa pe luna asta am pierdut-o, că n-am respectat un deadline. Și Andrei s-a uitat atent la mine și a zis dacă nu te-aș cunoaște, m-aș gândi că tu ți le-ai potrivit așa.

Pe urmă au apărut Trei Surori pe invers, prieteni cu Andrei, și ne-am înghesuit toți cinci pe o bancă, unde am discutat despre droguri și băieții care treceau prin fața noastră – sau cu care, de-a lungul vieții, am împărțit patul; au fost curioși să audă că am luat în casă un pușcăriaș de Ferentari pe care am încercat să-l ajut, să-i găsesc job, dar mi-a mâncat banii și la sfârșit mi-a furat bicicleta – dar ăia se uitau la mine cu invidie și doar unul dintre ei a zis păcat, asta nu se face.

Apoi ăia au plecat și am rămas cu Andrei; ne-am plimbat fără rost prin scuipătoarea aia de parculeț, unde două hipioate cu aparate foto hiperprofesionale încercau să surprindă instantanee relevante – și iarăși m-am întrebat care-i știrea?

Care-i evenimentul? Și m-am gândit printre cretini d-ăștia o să-mi duc viața de aici încolo.

L-am sunat pe Dinu, doctorandul cu fotbalul, și l-am întrebat poți să-mi împrumuți 150 să ajung mâine acasă la țară? Și ăla a zis mirat păi nu rămâi cu tipul din Ferentari peste vară? Și eu am răspuns las că-ți povestesc când vii.

Dar nu putea ajunge înainte de 8, că se fâțâia cu scuterul pe Valea Prahovei; a apărut pe la 8.30, când îmbulzeala era maximă – și ne-am tot căutat ca orbeții fără să ne găsim, că trebuia să se întâlnească și cu gagică-sa; când, în fine, ne-am întâlnit toți trei la terasa Grolsch, m-a întrebat îți place gagică-mea? Este că-i frumoasă? – și am răspuns ce frumoasă, superbă ca un Lamborghini. Mi-a făcut o bere și mi-a dat banii ăia, din care o părticică am convertit-o urgent în alte două beri.

Cu trei beri la bord eram spărgător atomic – i-am zis am încercat să-l ajut, dar mi-a mâncat banii că era dependent de jocuri; când n-au mai fost bani a început să mă amenințe și să mă șantajeze. Dar Dinu n-a comentat nimic, doar asculta neîncrezător, fiindcă îl plăcuse pe Alberto – și el însuși, ca ecuație afectivă, nu era un om sofisticat; motiv pentru care am adăugat m-a chemat să-mi facă o bere și mi-a luat bicicleta cu japca; abia atunci a exclamat spontan frate, ce ticălos.

Necazul pe antidepresive e că te îmbeți foarte rău, adică o bere face cât două, așa că din trei beri m-am făcut praf – și, când Andrei, care auzise a treia oară povestea cu bicicleta, a răbufnit și a țâțâit mai las-o cu hoțul, ți-a luat bicicleta să se răzbune că l-ai părăsit, am simțit nevoia urgentă să mă piș și acolo în budă am început să horcăi a plâns.

L-am sunat pe Dan poetul creștin să-l întreb dacă pot dormi la el în seara aia; păi cum așa, ce faci cu Alberto? s-a mirat; și i-am răspuns îți

explic când ajung; și ăla, dumirit – aaa, dacă-i divorț, cum să nu.

Apoi Andrei m-a sfătuit ca un om mare ai grijă să nu faci praf toți banii, că mâine rămâi fără bilet de tren – și a dispărut în noapte, spre troleibuz. Am mai stat de o bere; m-am tirat exact când festivalul s-a spart și toată lumea s-a bulucit spre taxiurile de la Romană, unde picior de taxi nu se mai găsea fără comandă – iar cu comandă toate dispeceratele de pe mobil m-au pus pe ton de așteptare.

Am renunțat și m-am dus la o terasă să-mi iau o bere – iar berea aia mi-a fost fatală, că m-am căcat pe mine, chiar nu-mi dau seama cum s-a întâmplat; necazul era că nu purtam chiloți, încât toată diareea s-a scurs pe crac în jos; pentru că puteam îngrozitor, am luat-o pe lângă trotuar, pe buza șoselei, până la stația de la Romană – și, când am prins un taxi, am învârtit repede manivela de la geam păstrând o tăcere glacială tot drumul, iar la poetul creștin m-am dus direct la baie, unde vreo 20 de minute mi-am frecat blugii cu apă și head and shoulders. Am spălat și banii din buzunare, iar folia de antidepresive am aruncat-o cu pastile cu tot, că mi s-a făcut scârbă.

Când am ieșit, Dan m-a întrebat intrigat ce s-a întâmplat, iar eu, în loc să-i răspund trist m-am căcat pe mine, i-am spus hotărât i-am vrut binele, dar nu am reușit să i-l bag pe gât; am încercat să-l ajut, dar mi-a mâncat banii și când n-au mai fost bani a început să mă amenințe că-și cheamă neamurile peste mine – și el a zis ciudat, mie mi s-a părut un tip de treabă; și eu am ripostat nu-l cunoști, a încercat să mă șantajeze, mi-a furat bicicleta – și abia atunci gagică-sa a exclamat ce nesimțit, nu mi-aș fi închipuit.

Apoi lucrurile s-au mai liniștit; eram acasă, era vară, iar vara e anotimpul cu care aș vrea să mor, agățat de retină și de părul din nări.

Când simțeam că mă apucă, luam bicicleta și pedalam până la epuizare, iar seara mă întorceam frânt acasă. Vara e cel mai puternic drog, mai puternic ca dragostea – o săptămână n-am băut nimic și am explorat toate satele din zonă, le-am luat din nou în posesie, după 35 de ani; înainte de școala generală, taică-miu mă mai lua cu el peste sate când mergea să-și consulte pacienții... La fel ca atunci, Țara Oltului e incredibil de spațioasă vara, un platou larg, mărginit la sud de masivii colțuroși ai Făgărașului, iar la nord de Olt și de niște dealuri molatice, cu păduri foarte verzi și poieni cu iarbă galbenă, arsă de soare. Și tot ca atunci, în zona plană dinspre vest, soarele coboară foarte târziu, încât se înnoptează la 9, ca în sud, la câmpie; pe scurt, e ceva mai răcoare – dar la fel de multă lumină.

De ziua lui, pe 30 iunie, Alberto m-a sunat de pe un număr de Cosmote și, după ce s-a jurat laborios că praful să se aleagă de nu-i pare rău că mi-a luat bicicleta, mi-a zis ia ghici ce fac – și eu am întrebat ce faci Alberte? Iar el mi-a răspuns beau o bere pe faleză la Constanța; și eu am întrebat te-a dus Borcan acolo? Iar el a răspuns ce, eu n-am picioare să mă pun pe tren și cap să-mi iau bilet? Și, după ce a dat drumul unui hohot colosal de râs – sunt cu baba mea bă, m-am întors la gară și acum sunt la mare, vezi? n-a stat Alberto degeaba pe lângă tine, cum ziceai? ha ha, c-o viață avem și o gaură-n cur; și eu am zis lasă asta, explică-mi de ce ai plecat de la Borcan – și el a răspuns dă-l mă-n pula mea, că m-am săturat de el, m-am întors și nimic ce făceam nu era bine și bani din pulă, că-i adună să-și termine casa.

Apoi am trecut la program: până pe la 5-6 scriam, apoi mergeam, prin drumurile prăfoase de lângă sat, la Olt, unde făceam baie; în satul meu se termină coada unui baraj de acumulare și apa e adâncă, înotam kilometri în șir – dar, după ce oboseam, înotul meu devenea fracturat și amniotic, ieșeam la suprafață cât să iau o gură de aer și, în tăcerea de sub apă, făceam tot felul de contorsiuni bizare, care nu știu de ce mă linișteau foarte tare. Seara, după ce mă întorceam, mă opream la o bere în curtea unui magazin, unde ascultam ce vorbesc oamenii din sat, iar noaptea, ca să n-o lungesc prea tare, îmi dădeam în cap cu somnifere de la maică-mea.

Așa. În intervalul ăla l-am sunat să-i spun că mi-am scos analizele și au ieșit curate, nici o gonoree, nimic; el s-a lăudat că a făcut 80 de lei din parcare – și atunci mi-am amintit că avea datorii în gară; l-am întrebat stai puțin, tu nu aveai datorii de 20.000 la șmecheri? Și el a zis 20.000 cu camătă, dar m-am împăcat cu băieții și m-au lăsat la 6.000, care le dau în rate – iar aici iese banul, dacă ai vorbă dulce cu șoferii și cap să te ferești de gardă.

Și ce să mai zici în fața cuiva care a devenit un prosper om de afaceri, decât bravo Alberte, ține-o tot așa; dar, când m-a întrebat la toamnă te muți înapoi cu mine? am răspuns nici mort Alberto, că mă furi; și el a zis de ce ai vorbe de-astea urâte? Mă rănești, să știi.

De obicei vorbeam noaptea, când el își termina treaba și se răcorea cu o bere – iar eu, pe terasa din curte, stăteam pe net sau mă prefăceam că citesc o carte; când și când se pornea un vânt cald, care-mi intra prietenos pe sub tricou. Căldura, înmagazinată în pietre, ținea și noaptea; iar noi, oamenii, tragem la căldură, căldura ne face fericiți.

Apoi afacerile nu i-au mai mers bine și mă suna din ce în ce mai des; cu o voce tematoare și plângăcioasă, pe care nu i-o știam, mă întreba mă iubești mă? Ia zi, mă iubești? Și eu îl răspundeam ca pe fratele meu Alberto, ca pe fratele meu – și el zicea mă rănești, să știi.

Într-altă noapte din săptămâna de caniculă de la începutul lui august m-a sunat să-mi spună că n-a câștigat decât 20, că și-a luat țigări și berea pe care o bea acum o să fie singura lui masă din ziua aia. Și, dacă tot s-a apucat să se plângă, mi-a zis în avalanșă că pe căldurile astea s-a opărit la coaie și rană și-a făcut, de-abia merge; că nu a făcut o baie de o săptămână și șmecherul nu-l mai lasă să doarmă în dubită până nu se spală; și hai, că de spălat se bagă sub un furtun sau o arteziană – dar unde să-și spele hainele? Și i-am zis întoarce-te fraiere la Borcan, de ce stai în mizeria aia – și a răspuns nu mai vrea să știe de mine; și-a găsit altă slugă, tot un văr de-al nostru.

Apoi, când căldurile s-au mai potolit, taică-su a venit din Danemarca să se opereze – și a zis dă-l mă-n pula mea, nu mă duc să-l văd la spital, ce a făcut ăla pentru mine? Nu mi-a dat nimic toată viața lui; dar, pe urmă, după ce a condus un jeep în parcare și șoferul nu i-a lăsat nici un leu, a izbucnit cu obidă cum să mă duc bă așa nespălat? Cu ce să mă laud, că mănânc din gunoaie de la Mac? Era beat și a început să plângă și să lălăie manele, zi bă, mă iubești? Tu mai ții la mine?

Începea să miroasă a toamnă, soarele nu mai ardea coroziv pielea, ci o mângâia melancolic și surd, parcă pe dedesubt; ai mei nu-mi mai dădeau pastile și a trebuit să reînvăț să trec nopțile singur, numărând în gând cifre sau desenând cu degetul, din mișcări imperceptibile, figuri geometrice

curbe. Și de atunci, când mă suna, făceam ce știam mai bine, încercam să-l sedez: tu ești băiat deștept, ai inimă bună și Dumnezeu te iubește, la toamnă vin la București și încerc să-ți găsesc ceva de lucru, îți fac rost de o chirie ieftină la o băbuță; când iau banii te scot în oraș și poate te aduc la mine – și el a întrebat, cu vocea aia timidă și plângăreață, dacă prinzi încredere te muți cu mine? Și eu am răspuns precaut n-o să am bani Alberto – iar el a zis mă rănești, să știi; și apoi a adăugat îți amintești cum mă luai noaptea în brațe și îmi citeai la filme? Plâng când îmi aduc aminte, hai odată la București că mor aici – și eu am zis ai răbdare Alberto, o să se facă noiembrie până-mi termin lucrarea; iar el, câștigând curaj – vin la tine la țară că nu mai pot de focul tău; și atunci am zis te ia mama dracului dacă calci pe aici, ai auzit? Ți-am vrut binele și am încercat să te ajut, dar mi-ai mâncat banii și m-ai furat; când n-au mai fost bani ai început să mă amenințI și să mă șantajezi, norocul meu că n-ai avut cu ce, că sunt un om corect; după ce ți-am dat bani să ai la Borcan, mi-ai furat bicicleta, norocul meu că nu aveai ce altceva să-mi mai iei.

De aia e bine să fii corect, că ești acoperit ca mafioții. În rest, aici, sub munte, vara s-a terminat încă de la jumătatea lui august, de la Sfânta Mărie Mare – deci de două săptămâni e toamnă; în sud, vara mai pâlpâie slab și nu știi ce iradiază căldura, betoanele care au încorporat căldură toată vara sau giganta roșie care ține locul soarelui.

Vorbesc pe facebook cu o grămadă de oameni care îmi apreciază foarte tare glumele, dar vara a trecut și aprecierile nu mai încălzesc așa de mult, singurătatea m-apasă tot mai rău și-mi face rană pe creier; mă gândesc că o să îmbătrânesc singur, ai mei o să moară, iar prietenii de pe

facebook o să mă bată pe umăr, da de unde, te descurci grozav.

E început de septembrie, zilele sunt tot mai scurte și nopțile mai reci, nu se mai termină și parcă mă înec în ele; ca să le uit, încerc să-mi umplu capul cu primăvara magică în care m-am cunoscut cu Alberto, un bărbat îngrijit și vesel, îmbrăcat de o mână pricepută de femeie cu niște pantaloni de trening din bumbac și o geacă Adidas de sub care ieșea de obicei un hanorac roșu, nou-nouț; îmi amintesc că râsul i se auzea din magazin, unde cumpăra chestii pentru familie sau își lua o bere, întotdeauna Timișoreana, iar restul de doi lei îl băga în păcănele – și, după ce-l pierdea, se așeza la o masă, unde își termina berea încet, cu înghițituri mici.

Și, asta e, mă gândesc că mafiotul de văru-so l-a scos dintre boschetari și a încercat să-l facă om, în timp ce eu l-am cunoscut om și l-am întors între boschetari. Și nu pot să-mi scot din cap o imagine – eu, frecând îndârjit faianța ca să predau apartamentul în regulă, și el, învârtindu-se neliniștit pe lângă mine, ca un cățeluș care simte că i se pregătește ceva; înainte să-l bage stăpânul în portbagajul mașinii și să-l arunce într-o parcare, simte că i se pregătește ceva.

Și am, așa, un sentiment perfid că vidul crește în jur, odată cu toamna care pune stăpânire pe lume – iar în frigul tot mai persistent care se lasă seara am tot mai multă nevoie să găsesc în povestea asta o imagine care să mă încălzească, atât, una singură, dar suficient de puternică s-o pot opune vidului.

Dar sensul poveștii e împotriva mea și otrăvește orice imagine de deasupra; fiindcă, așa cum zic pușcăriașii, lumea înseamnă fapte, iar eu l-am înecat pe Alberto în bani și-n luminile orașului, i-am luat ochii și mințile hurducate, i-am dat speranțe absurde și viața peste cap;

dacă nu m-ar fi cunoscut, acum i-ar fi fost bine în familia lui Borcan. Nu l-am ajutat cu adevărat – și, pe undeva, m-am folosit de el pentru teză, mi-a fost ghid în medii închise.

E 12 noaptea și mă întreb ce-o fi făcând acum, dar mi-e frică să-l sun; mă gândesc că i-a crescut barba și trage de o bere pe o bancă din parcul de lângă gară, în vreme ce trecătorii îl ocolesc cu dezgust, fiindcă e murdar și miroase rău. Și mă gândesc că se gândește cu recunoștință la mine, omul ăla deștept a încercat să facă ceva cu viața mea, m-a văzut cineva.

Asta e cel mai dureros și cum să scapi din asta, din asta nu se poate scăpa.

[nu e dragoste]

nu e dragoste
e pace și empatie și spaima
că n-o să fii vreodată înțeles
sunt prietenii și discuțiile și spaima
că toți or să se însoare și o să rămâi singur
sunt banii și siguranța și spaima
că n-o să fii niciodată iubit
c-o să rămâi un ciudat, un speriat,
sunt nopțile pe care o să le dormi singur
prietenii
părinții
presentimentul că o să mori bătrân și singur și pe un pat
îngrozitor de murdar

Cuprins

[mai sunt o sută de mii] 9

Partea I
Trecut

Ana 13
Să mergi pe burtă 25
Touaregul 51
Soldații 80

Partea a II-a
Prezent

Pe goană 121
No more parties 142
Fete bătrâne 178
Boschetari și bulangii 213

[nu e dragoste] 249

În colecția TOP 10+

au apărut:

100. George Orwell, *O mie nouă sute optzeci și patru*
101. Umberto Eco, *Pendulul lui Foucault*
102. Octavian Soviany, *Viața lui Kostas Venetis*
103. José Saramago, *Eseu despre orbire*
104. Arthur Miller, *Moartea unui comis-voiajor*
105. Anchee Min, *Împărăteasa Orhidee*
106. Andreï Makine, *Testamentul francez*
107. Ioan T. Morar, *Lindenfeld*
108. Aldous Huxley, *Geniul și zeița*
109. Lev Tolstoi, *Sonata Kreutzer* • *Moartea lui Ivan Ilici*
110. Margaret Mazzantini, *Nu te mișca*
111. Daniela Zeca, *Demonii vântului*
112. W. Somerset Maugham, *Luna și doi bani jumate*
113. Kazuo Ishiguro, *Un artist al lumii trecătoare*
114. Lucian Dan Teodorovici, *Celelalte povești de dragoste*
115. Michael Ondaatje, *Pacientul englez*
116. Edgar Allan Poe, *Povestea lui Arthur Gordon Pym*
117. Dan Lungu, *Băieți de gașcă*
118. Haruki Murakami, *În noapte*
119. Elfriede Jelinek, *Amantele*
120. John Fowles, *Magicianul*
121. Ioan Petru Culianu, *Pergamentul diafan* • *Ultimele povestiri*
122. Ken Kesey, *Zbor deasupra unui cuib de cuci*
123. Gabriela Adameșteanu, *Provizorat*
124. Dino Buzzati, *O dragoste*
125. Boris Pasternak, *Doctor Jivago*
126. Tatiana Niculescu Bran, *Spovedanie la Tanacu*
127. Charles Frazier, *Cold Mountain*
128. Graham Greene, *Sfârșitul unei iubiri*
129. I.S. Turgheniev, *Povestirile unui vânător*
130. José Saramago, *Intermitențele morții*
131. F. Scott Fitzgerald, *Dincoace de Paradis*
132. Philippa Gregory, *Surorile Boleyn*
133. Thomas Mann, *Iosif și frații săi* (vol. I)

134. Thomas Mann, *Iosif și frații săi* (vol. II)
135. Thomas Mann, *Iosif și frații săi* (vol. III)
136. Johann Wolfgang von Goethe, *Afinitățile elective*
137. A.P. Cehov, *Logodnica. Schițe și povestiri*
138. Guy de Maupassant, *Un caz de divorț. Povestiri fantastice*
139. Eugene O'Neill, *Lungul drum al zilei către noapte*
140. Gustave Flaubert, *Un suflet curat* • *Legenda sfântului Iulian Ospitalierul* • *Irodiada*
141. Filip Florian, *Zilele regelui*
142. Maxim Gorki, *Copilăria*
143. Dino Buzzati, *Cele mai frumoase povestiri*
144. Graham Greene, *La drum cu mătușă-mea*
145. Amy Tan, *Clubul Norocoaselor*
146. Doina Ruști, *Zogru*
147. Alain-Fournier, *Cărarea pierdută*
148. Günter Grass, *În mers de rac*
149. Eiji Yoshikawa, *Musashi* (vol. I)
150. Eiji Yoshikawa, *Musashi* (vol. II)
151. A.S. Pușkin, *Dama de pică și alte povestiri*
152. Radu Aldulescu, *Amantul Colivăresei*
153. F. Scott Fitzgerald, *Un diamant cât Hotelul Ritz și alte povestiri*
154. José Saramago, *Peștera*
155. Saul Bellow, *Trăiește-ți clipa*
156. Simona Sora, *Hotel Universal*
157. Virginia Woolf, *Doamna Dalloway*
158. Franz Kafka, *America*
159. Raymond Radiguet, *Neastâmpăr*
160. Ilf și Petrov, *Atitudine nepăsătoare față de stomac și alte povestiri*
161. Helen Fielding, *Jurnalul lui Bridget Jones*
162. Cătălin Dorian Florescu, *Vremea minunilor*
163. María Dueñas, *Iubirile croitoresei*
164. Dino Buzzati, *Monstrul Colombre și alte cincizeci de povestiri*
165. Umberto Eco, *Cimitirul din Praga*
166. Haruki Murakami, *Kafka pe malul mării*
167. Ian McEwan, *Ispășire*
168. Bogdan Suceavă, *Venea din timpul diez*
169. Joseph Conrad, *Inima întunericului*
170. Michel Houellebecq, *Posibilitatea unei insule*
171. Émile Zola, *Greșeala abatelui Mouret*

172. Lucian Dan Teodorovici, *Matei Brunul*
173. Haruki Murakami, *După cutremur*
174. Tracy Chevalier, *Simetria de temut*
175. Shusaku Endo, *Samuraiul*
176. Iris Murdoch, *Oameni buni și oameni de bine*
177. Cătălin Dorian Florescu, *Jacob se hotărăște să iubească*
178. Elif Shafak, *Cele patruzeci de legi ale iubirii*
179. Henry James, *Daisy Miller • O coardă prea întinsă*
180. Haruki Murakami, *Cronica păsării-arc*
181. Aldous Huxley, *Punct contrapunct*
182. Florin Lăzărescu, *Trimisul nostru special*
183. Jeffrey Eugenides, *Sinuciderea fecioarelor*
184. José Saramago, *Călătoria elefantului*
185. Chinua Achebe, *O lume se destramă*
186. John Fowles, *Mantisa*
187. Marin Mălaicu-Hondrari, *Apropierea*
188. Shan Sa, *Jucătoarea de go*
189. Venedikt Erofeev, *Moscova-Petuški*
190. Kingsley Amis, *Jim cel norocos*
191. Magda Cârneci, *FEM*
192. Mihail Bulgakov, *Maestrul și Margareta*
193. José Saramago, *Eseu despre luciditate*
194. Dan Lungu, *În iad toate becurile sunt arse*
195. Edith Wharton, *Vârsta inocenței*
196. Margaret Atwood, *Ochi-de-pisică*
197. Irving Stone, *Comoara grecilor*
198. Dora Pavel, *Agata murind*
199. Evgheni Zamiatin, *Noi*
200. Gellu Naum, *Zenobia*
201. Jeffrey Eugenides, *Middlesex*
202. Vasili Grossman, *Panta rhei*
203. Matei Vișniec, *Cafeneaua Pas-Parol*
204. Harper Lee, *...Să ucizi o pasăre cântătoare*
205. Anna Gavalda, *Împreună*
206. Marcel Proust, *Sfârșitul geloziei și alte povestiri*
207. Haruki Murakami, *Iubita mea, Sputnik*
208. Chuck Palahniuk, *Bântuiții*
209. Kenzaburō Ōe, *17*
210. Alexandru Ecovoiu, *Saludos*

211. Haruki Murakami, *La sud de graniță, la vest de soare*
212. Irvine Welsh, *Porno*
213. Joseph Heller, *Catch-22*
214. Bernhard Schlink, *Evadări din iubire*
215. Margaret Atwood, *Asasinul orb*
216. Amin Maalouf, *Scările Levantului*
217. Yann Martel, *Viața lui Pi*
218. Octavian Paler, *Viața pe un peron*
219. Bret Easton Ellis, *American Psycho*
220. Kenzaburō Ōe, *J. Ființa sexuală*
221. Willa Cather, *Ántonia mea*
222. Anna Gavalda, *O iubeam*
223. F. Scott Fitzgerald, *Strania poveste a lui Benjamin Button și alte întâmplări din epoca jazzului*
224. Irvine Welsh, *Trainspotting*
225. Cătălin Dorian Florescu, *Maseurul orb*
226. Sadegh Hedayat, *Îngropat de viu*
227. Adrian Schiop, *Soldații*

în pregătire:

Philip Ó Ceallaigh, *Însemnări dintr-un bordel turcesc*
Ian McEwan, *Mângâieri străine*

www.polirom.ro

Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Constantin Mihăescu

Bun de tipar: august 2014. Apărut: 2014
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. Tipo-Lidana S.R.L.,
Calea Unirii, nr. 35, Suceava
Tel. 0230/517.518; Fax: 0330/401.062
E-mail: office@tipolidana.ro; www.tipolidana.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA